

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/45 • 14 Kasım 2008 • 1 YTL

Emekçiler faturayı ödememek

için alanlarda...

**Krizin faturasını
ödememek için birleşik
mücadeleyi yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

Gerici rejimin krizi derinleşiyor...	3
Obama'nın Kürt hareketinde körüklediği dayanaksız beklenti ve hayaller karşılıksız kalacaktır...	4
AKP faşist özünü açığa vuruyor.	5
Kriz derinleşiyor, sermaye saldırılarına hız veriyor...	6
Kriz ve emekçiler: Ne yapma(ma)lı?	
Yüksel Akkaya	7
Ücretlere zam dönemi yaklaşıyor!	8
Tekstil işçilerinden mücadele çağrısı... .	9
Yürüyüşlerin 4. haftasında metal işçisiyle sınıf dayanışması!	10-11
İşçi ve emekçi hareketinden....	12-14
25 Kasım: Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü...	15
<i>Sol hareketin güncel durumu üzerine değerlendirmeler...</i>	
Devrimci harekette ideolojik ve moral kırılma	16-19
10. yılında Parti İzmir'de selamlandı... 20	
Gençlik YÖK düzenine karşı alanlardaydı...	21-23
Genç-Sen 1. Olağan Genel Kurulu ve “demokrasıcılık” oyunu....	24-25
Ortadoğu Dörtlüsü'nün Şarm el Şeyh toplantısından da bir sonuç çıkmadı....	26
Barack Obama üzerinden yayılan sahte hayaller.....	27
Dünya işçi ve emekçi hareketinden... .	28
Ekim Devrimi ve bugünün anlattıkları M. Can Yüce	29
Eylem ve etkinliklerden...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/45 ● 14 Kasım 2008

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52

Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A

İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Dünyayı etkisi altına alan ekonomik krizin sonuçları giderek daha çok hissedilmeye başladı. Ülkenin birçok yerinde “kriz var” gerekçesiyle ücretler geç ödeniyor, işten atmalar yoğunlaşıyor. Sırada asgari ücretin sıfır zamlı belirlenmesi, Ocak ayı zamlarının sefalet düzeyinde tutulması, kalan sosyal hakların tırpanlanması, metal TİS'lerinde olduğu gibi esnek üretimin geçmesi vb. var. İşçi ve emekçiler nedeni ve sorumlusu olmadıkları bir krizin faturasını ödemeye zorlanmaktadır.

Kuşkusuz buna karşı tepkiler de yok değil. Ancak henüz tepkilerin boyutu sermayeye geri adım attırabilecek, krizin faturasını onlara ödetirebilecek bir düzeyde değil. “Krizle karşı sosyal program” öneren sendikal bürokrasi ise krizi emekçilerin çıkarları doğrultusunda derinleştirmek yerine kapitalist sistemin yaralarını sarmak yönünde bir yaklaşımla hareket ediyor.

Krizi kapitalistlere ödetmenin yolu işçi ve emekçilerin hak ve taleplerini ileri sürmekten, bu talepleri devrimci sınıf mücadelesiyle kazanmayı hedeflemekten geçmektedir. Diğer türlü krizin etkilerini en düşük seviyede atlaması için sermayeye akıl vermenin ötesine geçemez. İşçi ve emekçilerin ihtiyacı “İşten atmalara son! Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “Ücretlerin düşürülmesine son verilsin! İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!”, “7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!”, “Tüm çalışanlar için genel sigorta!”, “Her türlü dolaylı vergi kaldırılсын, artan oranlı gelir ve servet vergisi uygulansın!”, “İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarca kölece ilişkilere son!”, “Dış borç ödemeleri durdurulsun, tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!”, “Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplantı özgürlüğü!”, “Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!”, “SSGSS iptal edilsin!” vb. talepleri kazanmak için militan bir mücadeleye hazırlanmalıdır. Sermayeye krizi nasıl atlatacağına dair akıl vermek değil.

İşçi ve emekçiler, devrimci güçler, ilerici unsurlar önümüzdeki sürece bu bakışla hazırlanmalı, krizin nedenlerini geniş işçi ve emekçi kesimlere anlatırken ve talepler ileri sürerken bu bilinçle davranmalıdır.

Sınıf devrimcileri krizin faturasını kapitalistlere ödetme bilincini işçi ve emekçilerde oluşturmak ve geliştirmek için ortaya çıkan her türlü imkandan bu doğrultuda yararlanmalı, süreçlere bu bakışla müdahale etmelidirler. Kapitalizmin krizini

derinleştirme ve işçi sınıfının devrimci iktidarını kurma mücadelesini büyütme çağrısı ileri sürülen talepler etrafında işçi ve emekçi kitleleri seferber etmeyi gerektirmektedir. Yani sıra *kapitalizme karşı sosyalizm* vurgusu yapan devrimci şiarlarla sistemin teşhiri etkin bir şekilde yapılmalıdır. Sınıf devrimcileri müdahalelerini bu zeminden kurgulamalı, her türlü imkandan bu doğrultuda yararlanmalıdır.

KESK ve DİSK, 29 Kasım tarihinde düzenleyeceği merkezi Ankara mitinginin gündemini kriz gündemiyle olarak duyurmuş bulunmaktadır. Sınıf devrimcileri, devrimci şiar ve taleplerle mitinge en etkin bir şekilde katılmalı, geniş işçi ve emekçi kesimleri mitinge katılma ve krizin faturasını kapitalistlere ödetme çağrısıyla birleştirmelidirler. Hem nicel olarak hem de görsel açıdan tüm hazırlıklarını bugünden buna göre yapmalıdırlar.

Sınıf devrimcileri önümüzdeki dönem, etkileri giderek daha çok artacak, daha derinden hissedilecek ve yıkıcı bir hal alacak olan krize karşı işçi ve emekçilerin tepkilerini açığa çıkarmayı ve onları devrimci sınıf mücadelesine kazanmayı hedefleyen sistematik bir çalışmaya bugünden hazırlanmalıdır.

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. FIRAT

**Dünya
Türkiye ve
sol hareket**

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Gerici rejimin krizi derinleşiyor...

Düzenin saldırılarını püskürtmek için devrimci sınıf mücadelesi!

Sermaye iktidarı ile onun icraatlarını sürdüren AKP hükümeti nispeten rahat geçirdikleri yılların sonuna yaklaşıyor. 2002’de AKP’nin başa geçmesinden sonra yaşanan egemenler arası çatışma dışta tutulursa, rejimin üstünde kayda değer bir iç basınç olmadı. Yoğun sömürü ve hak gasplarına rağmen sınıf hareketi gerekli çıkışı yapamayınca, asalak burjuvazi ile temsilcileri fazla zorlanmadan işlerini yoluna koyabildiler.

2001 Şubat krizinde dibe çöken ekonomi yoğun emek sömürüsü ve dışarıdan gelen “sıcak para” ile düze çıkabildi. Dolar milyarderlerinin sayısında hızlı bir artışın görüldüğü bu dönemde, ekonomide önemli bir büyüme oranı yakalandı. Ancak bu büyüme süreci yeni istihdam alanları yaratmadığı gibi işçi sınıfının reel ücretlerinde de düşüşler yaşandı, çalışma koşulları ağırlaştırıldı. Yasal ve fiili düzenlemelerle işçi sınıfının kazanımları önemli ölçüde tırpanlanırken, sınıfın gerekli çıkışı yapamaması, sermaye ile hizmetindeki AKP hükümetinin işini kolaylaştırdı. Bu dönemde Kürt hareketinin devlet tarafından kabul görmek için sınırın ötesine çekilmesi, rejimi rahatlatan bir diğer etkendi.

Krizin sarsıntıları erken başladı

ABD’de patlak veren kapitalizmin küresel krizinin harcanan trilyonlarca dolara rağmen yayılmaya devam etmesi, Ankara’daki Amerikancı rejimin nispeten rahat geçen döneminin sonunu erken getirdi.

Krizin başlangıç günlerinde “bizim ekonomimiz sağlam, krizi savuşturabilir, hatta krizi fırsata çevirebiliriz” havalara giren Tayyip Erdoğan ile müritleri, kısa sürede yelkenleri suya indirmek zorunda kaldılar. Daha akıllı davranan TUSİAD kodamanları, döne döne hükümeti uyarak, gerekli önlemlerin alınması gerektiğini vurguladılar. Krizin etkili dalgaları, dinci-gerici takımı ile şefleri Tayyip Erdoğan’ın kısa sürede ağız değiştirmesine yol açtı.

Kapitalizmin küresel krizinin “merkezden çevreye” yayılıp imalat sanayini vurmasının önümüzdeki yılın başlarında belirgin bir hal alacağı öngörülüyordu. Oysa bu kadar süre beklemeye gerek kalmadan krizin dalgaları imalat sanayi ile hizmet sektörünü vurmaya başladı.

Sarsıntının imalat sanayindeki yankıları yaygın işten atmalar şeklinde hissedilmeye başladı. Görüldüğü üzere kapitalistler, kendi düzenlerinin krizinin faturasını işçi sınıfıyla emekçilere ödetmek için zaman yitirmeden saldırıya geçtiler. Bu saldırılar işçi ve emekçilerin düzenden duydukları hoşnutsuzluğu daha da pekiştirdi. Emekçilerin öfkesini hissetmeye başlayan AKP, Kürt halkının patlayan öfkesinin de etkisiyle maskelerinden soyunmaya başladı. Maskeler ortadan kalkınca, AKP hükümetinin Amerikancı, hırslı, faşizan yüzü tüm çirkinliği ile ortaya serildi.

Tayyip Erdoğan “Bush geldi Bush gidecek...”

AKP hükümetinin yolsuzluk ve rüşvet içinde yüzmesi Erdoğan’ın önde gelen iki müridini sahnenin gerisine itti. Kürt illerinde gövde gösterisi yapma hevesi ise Tayyip Erdoğan’ı tam bir fiyaskoya sürükledi. Fiyaskodan çılgına dönen dinci gericiğin şefi, “demokratlık” maskesinden soyunarak devletin “ya sev

ya terk et” faşist söyleminde ifadesini bulan ırkçı-inkarcı zihniyetini patavatsızca savundu. Bu çıkışın “kendi kuyusunu kazmak” anlamına geldiğini fark eden Erdoğan ikiyüzlü manevralara başlasa da, riyakârlık gösterilerinin yıpranan imajını düzeltmeye yetmesi mümkün görünmüyor artık.

AKP hükümeti ile Erdoğan’ın değiştiği mealindeki söylemlerin gerçeklerle bir ilgisi yoktur. Ortaçağ zihniyetini temsil edenlerin demokrat olması mümkün olmadığı gibi, Erdoğan’ın önceki icraatları da özü itibarıyla farklı değildi. Hatırlanacağı üzere, Tayyip Erdoğan, devrimcileri linç etmeye çalışan faşist güruhlara fütursuzca sahip çıkıyordu ki, “ya sev ye terk et” söylemi ile ifade edilen faşist-ırkçı yaklaşımın yeni olmadığına göstergesidir bu. Fark, Erdoğan’ın son günlerde saldırganlıkta sınır tanımamasından ibarettir.

Amerikancı rejimin Kürt halkı üzerinde etkili tek gücü kabul edilen AKP’nin Tayyip Erdoğan şahsında içine yuvarlandığı çukur, Kürt halkını düzene bağlama umutlarını da zayıflattı. Bundan dolayı AKP’nin akıl hocaları bile Tayyip’e kızıp bir takım eleştirilerde bulunmaya başladılar.

Sadece AKP hükümeti için değil, gerici rejim için de sıkıntılı bir dönemin başlangıcına işaret eden bu gelişmeler, burjuvazinin at değiştirme ihtiyacını zorunlu kılabilir. Düzenin siyaset arenasında AKP’nin yerini alabilecek bir partinin bulunmaması ise sorunun farklı boyutunu oluşturuyor.

ABD seçim sonuçları Ankara’daki işbirlikçileri memnun etmedi

İç politikada gelişmelerin seyri bu yönde ilerlerken, ABD’de neofaşist çetenin seçimi kaybetmesi Türk egemen sınıflarını sevindirmede. Zira neofaşist zihniyeti kendilerine yakın bulan Ankara’daki gerici rejim, Obama’nın Kıbrıs ve Ermenistan’la ilgili argümanlarından da rahatsızdır. Hem Ermeni hem Rum lobilerinin Demokratlar arasında etkili olması Ankara’daki işbirlikçileri huzursuz ederken, Demokratlar’ın Cumhuriyetçiler’e nazaran insan hakları söylemine daha fazla ağırlık vermesinden de hoşnut değiller.

Bu arada Barack Obama’nın ABD emperyalizminin çıkarlarını korumak ve yerlerde sürünen imajını bir süreliğine ve bir parça olsun düzeltmek için savaşın yanı sıra diplomatik yollara da başvuracak olması, NATO’nun ikinci büyük ordusuna komuta eden rejimi memnun etmiş görünmüyor. Zira 60 yıldır tetikçilik

yapan Amerikancı rejimin efendileri, bu yolun kendilerini Washington nezdinde muteber kıldığını var sayıyorlar.

Fakat yine de efendi-uşak ilişkilerinde bir değişiklik beklenmiyor. Ankara’nın “stratejik uşak”lık rolünü oynamaya devam etmesi dışında bir çıkış yolu bulunmuyor.

AKP hükümeti Amerikancı rejimin kendisine biçtiği rolü oynuyor

AKP’nin icraatları, içte burjuvazinin dışta emperyalist güçlerin yüklediği misyondan bağımsız ele alınamaz. “Demokratlık”, “mağdurluk”, “statüko karşıtı olmak”, “askeri vesayete son veren hükümet” türünden söylemler ancak egemenler arası çatışmada emekçileri aldatmanın demagojik malzemesi olabilir.

“Kürt sorununu biz çözeceğiz” türünden iddialı söylemlerden “dayatmalarımızı kabul etmeyen çekip gitsin” türünden faşist söylemlere geçiş, Tayyip ya da müritlerinin kabadayılığından değil, Amerikancı rejimin açmazlarından kaynaklanıyor. Tayyip Erdoğan’ın yaptığı yalnızca, ırkçı zihniyet en çirkin üslupla dışa vurulması olmuştur.

Dinci-gericiliğin karanlık zihniyetini temsil edenlerin yanısıra bu zihniyetin etkisi altına girmiş toplum kesimlerinin desteğine rağmen AKP hükümetinin yıpranma sürecine girmesi, sermayenin çıkarlarını temel alan işçi ve emekçi düşmanı politikaların kaçınılmaz sonucudur.

İç politikada kokuşmuş karanlıklar düzeninin bekasını her şeyin üstünde tutan, dış politikada ise emperyalist-siyonist güçler adına tetikçilik yapan bir rejimin, onun icraatlarını üstlenen bir hükümetin emekçiler nezdinde yıpranmasını hiçbir güç engelleyemez.

Yıpranmakta olan rejimin hırçınlaşan şefleri, daha kapsamlı saldırıların gündemde olduğunu hatırlatıyorlar. Krizin faturasının işçi sınıfı ve emekçilere ödenmesi ile Kürt halkının özgürlük özlemlerinin boğulması, rejimin öncelikli gündemleri arasındadır.

Bu koşullarda, hem işçi sınıfının mücadele bayrağını yükselterek krizin faturasını ödemeyi reddetmesi için hazırlık yapmak, hem “Kürt halkına özgürlük!”, “Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!” şiarıyla Kürt halkının özgürlük mücadelesini desteklemek, devrimci siyasal faaliyetin öncelikleri arasında yer almalıdır.

Obama'nın Kürt hareketinde körüklediği dayanaksız beklenti ve hayaller karşılıksız kalacaktır...

Özgürlük sermaye düzeni ve emperyalizme karşı mücadeleyle kazanılabilir!

Siyahî bir Amerikalı olan Afrika kökenli Barack Hussein Obama ABD'nin yeni başkanı seçildi. Bir siyahın ABD başkanı seçilmesi, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de epey bir heyecan yarattı. Bu arada bir dizi dayanaksız hayal ve beklentiye de yol açtı. Örneğin, PKK yönetiminin Obama'nın başkan seçilmesi üzerinden olmadık hayal ve beklentiye girdiği, seçimin ardından Obama'ya yazdıkları mektuptan anlaşılıyor.

Söz konusu mektupta, *“Biz kimsenin düşmanı değiliz, hele hele Irak ve ABD'nin hiç değiliz. Bugüne kadar dünyanın hiçbir yerinde ABD veya ABD'lilere yönelik en ufak bir olumsuz eylemimiz olmamıştır... Ülkenizin Türkiye ile çok yönlü iyi ilişkileri var. Bizim için Türkiye ile ilişkilerinizi bozmanızı talep etmiyoruz. Biz sizden ilişkilerinizi devreye sokarak, bu sorunun diyalog yoluyla çözülmesine yardımcı olmanızı istiyoruz”* deniliyor.

Öyle anlaşılmaktadır ki, Kürt hareketi olup bitene derin bir subjektivizmle bakmakta, kendi gücüne dayanıp Türkiye halkının desteğini alarak özgürlük ve eşitlik mücadelesi yürütme inancının zayıflamasıyla, tüm ilerici-devrimci değer ve kaygıları bir yana bırakmaktadır.

Peki, ABD politikalarında köklü bir değişim olacak mı? Bu soruya gerçekçi bir yanıt verebilmek için, ABD ve dünyanın içinde bulunduğu duruma kabaca bir göz atmak gerekiyor.

ABD bugün derin bir ekonomik krizin pençesinde kıvranıyor. Pek çok büyük banka batmaktan devletleştirilerek kurtuldu. Başta otomotiv olmak üzere pek çok dev ABD tekeli kurtarılmak için sıra bekliyor. Ekonomi durgunluğa girmiş durumda. İşsizlik ve enflasyon sürekli yükseliyor, yoksulluk derinleşiyor. Amerikan kapitalizmi 37 milyon kişiyi yoksulluk içinde yaşama mahkûm etmiştir. 47 milyon kişinin sağlık sigortası yoktur. Sadece New York'ta 2 milyon kişi yaşamak için her gün “devlet kapısı”nda yemek kuyruğuna girmektedir. Krizin patlamasının tetikleyicilerinden biri olan aşırı konut üretimine rağmen 40 milyon kişinin barınacak konutu yoktur. Son olarak kredi borçlarını ödeyemedikleri için 1 milyondan fazla işçi ve emekçi evini kaybetmiştir. Yüzde 6 civarındaki işsizlik krizle birlikte giderek artmaktadır. Son bir yılda işsizler ordusuna 1 milyon kişi eklenmiştir. Tam zamanlı iş bulamadıkları ya da kriz nedeniyle çalışma saatleri düşürüldüğü için part-time çalışanların sayısı 5,5 milyona tırmanmıştır. ABD'nin cari açığı büyük rakamlara ulaşmış durumdadır. Otomotiv, demir-çelik, kimya gibi üretim sektörünün en önemli dallarında krizin etkileri giderek ağırlaşmaktadır. Kısaca ABD ekonomisi tam bir çöküş içindedir.

Öte yandan, liberalizm adına uzun yıllardır “ekonominin serbest piyasanın rüzgârlarına bırakılmasını ve devletin ekonomiye müdahale etmemesini” savunan burjuvazi, şirket iflaslarının birbirini kovaladığı bugünlerde devletin güvenli kollarına sığınma peşindedir. Milyarlarca dolarlık kârları cebe indirirken “serbest girişimci” olan büyük sermaye grupları, kriz çanları çalmaya başladığında kayıplarını devlet eliyle tüm topluma fatura etmeye çalışmaktadır. İşçi sınıfı bir yandan batan banka ve

şirketlerin zararını bir yandan da emperyalist savaşın korkunç maliyetini üstlenmektedir. İşsizlik, düşük alım gücü ve ödeyemedikleri kredi borçlarının bindirdiği basınç altında ezilen, hiçbir sosyal güvencesi bulunmayan, emeklilik denen bir olguyu çoktandır unutan, birbiri ardına çıkarılan faşist yasalar ve uygulamalarla kuşatılan milyonlarca Amerikalı'nın öfke ve hoşnutsuzluğu alabildiğine artmış durumdadır.

ABD'nin dışarıdaki görüntüsü de içeriden farklı değildir, bazı bakımlardan çok daha beterdur. ABD bugün dünyanın en fazla nefret edilen devleti durumundadır. Afganistan ve Irak'ta yürütülen emperyalist savaşta yüzbinlerce masum insanın ölmeye devam etmesi, bu savaşın İran'ı da yakıp kavurması için her türlü oyunun tezgâhlanması, geri ülkelerin yağmalanmasında başrolü oynaması, üstü örtülemeyen katliamlar ve işkenceler vardır bu nefretin gerisinde. ABD'nin emperyalist yayılmacı politikaları halklar tarafından artık çok daha açık bir biçimde görülmektedir.

Emperyalist-kapitalist güçler karşısında da eski rolünü oynayamamaktadır. Rekabet ve güç dalaşı kapsamında dayatmaları nedeniyle sistemin merkezi yönlendirici gücü olma özelliğini giderek kaybetmektedir.

Obama böyle bir tablo devralıyor. Obama'dan beklenen, ABD'nin dışarıdaki durumunu ve görüntüsünü kurtarması, içeride ekonomiyi toparlamasıdır. Yani Obama, sistemin çarklarının yeniden onarılıp çalışmasını sağlayacaktır, kendisinden beklenen tamamıyla ve yalnızca budur. ABD'nin egemen sınıfı tekeli burjuvazi, Obama'dan bunu beklemektedir, bu beklentiler içinde ona başkanlığın yolunu açmıştır, onu her yolla desteklemiştir.

ABD'nin işçi sınıfı ve emekçi kitleleri ise, Obama'dan işsizliğe, açlığa, ücretlerin ve hayat standartlarının sürekli düşmesine bir çözüm bulmasını istiyor. Öfke ve hoşnutsuzluk her geçen gün artıyor. İşçi ve emekçilerin büyük çoğunluğu artık yeter diyor ve “değişim” istiyor. Tam da bu yüzden büyük tekellerin sahneye koyduğu, baş figüranlığını ise Obama'nın yaptığı seçim oyununun en önemli yanını

“değişim” teması oluşturdu. Büyük bir seçim başarısına imza atan Obama, burjuvazinin cilalayıp parlatmak için kullanacağı pek çok özelliğe sahip. Her şeyden önce siyahî olması başlı başına bir “değişim” mesajı vermektedir.

Dünya halkları da Obama'dan emperyalist-kapitalist sistemin hiç değilse aşırılıklarını törpülemesini bekliyor. Ancak, ABD halkının ve dünyanın diğer halklarının beklenti ve çıkarları ile dev emperyalist tekellerin istek ve çıkarları taban tabana zıttır.

İşte bundan dolayıdır ki, Obama konusunda yaratılan beklentiler koca bir aldatmacadır. Obama yönetimi ABD'nin temel politikalarında bir değişime yol açmayacaktır. Obama ne savaş karşıtıdır, ne silahlanma yarışına son verecektir, ne daha fazla demokrasi getirecektir, ne de işçi ve emekçilerin çalışma koşullarını iyileştirip yaşam standartlarını yükseltecektir. “Değişim” sloganının peşine takılmış kitlelerin umutlarının sönmesi için uzun bir zamanın geçmesi de gerekemeyecektir.

ABD tam bir polis devletine dönüştürülmüşken, “demokrat” Obama, Bush yönetiminin hazırladığı, istihbarat birimlerinin *“terör faaliyetleri içinde bulunduğu şüphelenilen kişilerin telefon ve elektronik haberleşmelerini mahkeme kararı olmaksızın takip etmesine”* olanak tanıyan telekulak yasa tasarısına onay vereceğini açıklamaktadır.

Siyonist lobinin desteğini kazanmak için Filistin sorusunda açıktan İsrail'in yanında yer alan, dünya politikasının belirlendiği en önemli merkez olan Bilderberg toplantılarında rüşünü ispat etmeye

uğraşan, yurtiçinde ve Ortadoğu-Afganistan cephelerinde vatanseverlik turları düzenleyen Obama’nın Cumhuriyetçi rakibi McCain’den özünde hiçbir farkı bulunmadığı açıktır.

Daha önemlisi, ABD hegemonyası ciddi olarak sarsılmaktadır. Bloklama ve kutuplaşma eğilimlerinin güç kazandığı, büyük emperyalist devletler arasındaki çıkar çelişkilerinin sertleştiği bir döneme girilmiştir. Bu gerçekler Obama döneminin nasıl şekilleneceğinin güçlü ipuçlarını da ortaya koymaktadır. Başta ABD olmak üzere tüm kapitalist ülkelerde politikaları rejimin asıl yönetici kurmayı belirler. Bu kurmay hükümetler ve başkanlar üstüdür. ABD emperyalizminin yürürlüğe koyduğu saldırgan ve yayılmacı planlar buralarda yapılır. ABD’nin dış politikasını Bush ekibinin politikası olarak görmek ve başkanlık koltuğuna oturması durumunda Obama’nın farklı bir çizgi izlemesini beklemek ham bir hayaldir.

Türkiye’deki Kürt hareketinin Obama’nın başkan seçilmesi üzerinden kapıldığı beklenti ve hayallere dönersek, uzun yıllar bölgede anti-emperyalist mücadelenin bir parçası olan Kürt hareketi, teslimiyetçi çizgiye kaydığından beri artık her türlü anti-emperyalist tutum ve duyarlılığı bir yana bırakmıştır. Obama’nın seçim zaferini kutlayan ve ondan beklentilerini ifade eden PKK yönetiminin mektubu, ondaki köklü tutum ve kimlik değişimini yakından izleyenler açısından hiç de şaşırtıcı değildir.

Kuşkusuz, Türkiye’deki Kürt hareketinin bugün Obama üzerinden ABD emperyalizmine gösterdiği yakınlığın kökleri, Kürt sorununun salt ulusal taleplere daraltılarak toplumsal boyutunun gözardı edilmesi, hareketin “siyasi çözüm” adı altında adım adım Kürt burjuvazisinin kontrolüne girmesine kadar uzanmaktadır. Bu, emperyalizm de dahil, tüm mülk sahibi güçleri “çözüm gücü” olarak görmenin zemini olmuş, İmralı süreci ile birlikte ise emperyalist sistem “demokratik uygarlık” olarak yaldızlanabilmiş, ardından ABD’nin Irak’a yönelik emperyalist işgal sürecine, inanılmaz hayal ve beklentiler eşlik edebilmiştir.

Tüm bu hayal ve beklentilerin ne kadar dayanaksız olduğu ortadadır, zaman ve olaylar bunları hızla boşa çıkarmıştır. Genel olarak emperyalizmin, özel olarak da onun en gerici ve barbar temsilcisi olan ABD emperyalizminin mazlum halklara özgürlük ve bağımsızlık götürdüğü nerede görülmüştür? Her şey bir yana, bugün beklenti içine girilen ABD emperyalizminin ‘70’lerde ve ‘90’larda bizzat Kürtler’e oynadığı oyunlar, çektirdiği acılar ortadadır. Türk sermaye devletinin Kürt halkına karşı kirli savaşını yıllardır destekleyen, “teröre karşı” mücadeleye verilen bu destekle övünen, Kürt gerillasının imhası için istihbarat da dahil her türlü desteği veren de bu aynı ABD’dir.

Açıktır ki, Kürt halkı ABD emperyalizmine dayanarak, böylece bütün ezilenleri, dünyanın ilerici devrimci güçlerini ve bölge halklarını karşısına alarak ulusal özgürlüğünü kazanamaz. Bu kadar ezilmiş, bu kadar acı çekmiş, inkâr ve imha edilmiş olan Kürt halkının bilincinin çarpıtılarak, ulusal haklarını halkların katili bir güce dayanarak elde edebileceği yanılsamasının yaratılmaya çalışılması, bu “politika” adına yapılsa bile, kabul edilemez.

Unutulmasın ki, emperyalizm özgürlük değil her zaman egemenlik peşinde koşar. Çağımızda her türlü gericiğin kaynağı bizzat emperyalizmdir. Özgürlük ve demokrasi her yerde egemen sistemlere karşı mücadele içerisinde ve ezilenlerin mücadeleleri sayesinde gelişmiştir. Emperyalizm çağında demokrasi ancak kurulu düzenlere ve her yerde onu arkalayan emperyalizme karşı mücadele ile kazanılabilir. Uzun yıllara dayalı Kürt halkının mücadele deneyimi de bu tarihsel dersi tekrar tekrar doğrulamaktadır.

AKP faşist özünü açığa vuruyor

Burjuva siyasetinde taşların yerinden oynadığı bir dönemden geçiyoruz. Öyle ki, birkaç yıldır belirginleşmiş bulunan karşıt kamplar arasındaki sınırlar hızla belirsizleşirken, eski reflekslerle yeni dönemi yorumlayan ve konumunda ısrar eden güçler, bu değişimin gerisinde ve bir yerden sonra karşısında yer alma riskiyle yüzyüze kalıyorlar.

Daha önce AKP’nin medyadaki en etkili kaleşörlerinden olan Fehmi Kuru’nun bir anda Tayyip Erdoğan tarafından hedef haline getirilmesi bunun en çarpıcı örneklerinden biri oldu. Fehmi Kuru, Tayyip Erdoğan tarafından tefe konulmasına neden olan yazısında, onun Obama gibi gelip sonradan “Bushlaştığı”nı söylüyordu. Fehmi Kuru’dan sonra bir diğer AKP yalakası da aynı akıbeta uğradı. Ahmet Altan, Erdoğan’ın Genelkurmay’ın temsil ettiği devletin resmi çizgisine meylettğini söyleyince, Erdoğan tarafından sert biçimde paylandı. Zaten *Taraf* gazetesi daha önce aynı durumla karşılaşmıştı. AKP ve hükümet, Aktütün eyleminde ordunun zaafiyeti konusunda yayın yapan gazeteye saldıran Genelkurmay Başkanı’na tam destek vermişti. Bu tutum liberal çevrelerde büyük bir hayalkırıklığına yol açmış ve dinci-liberal ittifakı önemli bir yara almıştı.

Son gelişmeler, AKP’nin tutum değişikliğinin politik bir tercihin ürünü olduğunu göstermiştir.

Bundan dolayı liberal çevrelerin Erdoğan’a yönelik hayal kırıklıklarını anlatan yakınmaları artıyor. “Obamalaşma derken Bushlaşma, Özallaşma derken Çillerleşme mi” gibi paralellikler kurmaya çalışırken, içerisine düştükleri derin hayal kırıklığını ortaya koyuyorlar.

AKP cephesinden ise, durumu düzeltmek için herhangi bir manevra şöyle dursun, saldırıya saldırıyla karşılık veriliyor. Erdoğan ağzını her açtığında liberallere yüklenmekten geri durmuyor. Bunun yanı sıra, yeni politik dile uygun olarak vitrine de çeki düzen veriliyor. Kürt kökenli olan genel başkan yardımcısı Dengir Mir Mehmet Fırat’ın istifası da bu kapsamda değerlendirilebilir. Özellikle DTP cephesinden, istifanın Erdoğan’ın Kürt sorununda son günlerde takındığı tutuma verilmiş bir tepki olduğu ifade ediliyor. Durumun ne olduğu tam bilinemese de, AKP’nin Kürt halkı içerisinde zemin kaybetmesi, bu partinin içerisindeki dengeleri de sarsmış olmalıdır. AKP belirgin bir biçimde, kendisinde zaten iğreti duran liberal kisvelerden sıyrılıyor, faşist ruhuna uygun bir görünüm kazanıyor. Has bir düzen ve devlet partisi olduğunu ispatlama uğraşı veriyor.

Aslında bu yeni görünüm AKP açısından temelli bir değişimi ifade etmiyor. Gerçekte, AKP’ini döküyor, kendi gerçek özünü uygun bir kimlik kazanıyor. Saklamadan, sakınmadan olduğu gibi davranıyor. Bu durumda da en az MHP kadar inkarcı, ırkçı ve faşist bir düzen partisi olduğunu açığa vurmuş oluyor.

Belirttiğimiz gibi bu, AKP için özünü dışa vurmaktan başka bir anlam taşımamaktadır. MHP de, yıllardır taşıdığı ırkçılığın ve faşizmin bayrağını zaten bugün AKP’nin temelini oluşturan kadrolardan ve onların siyasal geleneğinden devralmıştı. Dinsel gericiler ‘60’lı yıllarda Amerikan kökenli Komünizmle Mücadele Dernekleri’yle sonradan MHP’nin katil çeteleri tarafından oynanan rolü oynamaktaydılar. Kanlı Pazar’lar onların eseri olmuştu.

MHP’den faşizmin bayrağını geri alan AKP’nin gittiği yer bellidir. Bu süreç onun siyasal alanını daraltmakta ve diğer düzen partileriyle aynılaştırmaktadır. Böylece, her düzen partisinde olduğu gibi, düzenin yönetici çekirdeği karşısında elden ayaktan düşürmektedir. Elbette AKP’nin kendisinin sonu demek olan bu sürece isteyerek girdiği söylenemez. AKP elindeki siyasal olanaklara dayanarak devletin geleneksel yönetici çekirdeğinin güç ve nüfuzunu sınırlamaya kalkmış ve belli mevziler de kazanmıştır. Fakat, iktidarı elinde bulunduran geleneksel güçlerin buna tavrı sert, varılan nokta ise geçici bir uzlaşma olmuştur. Bu uzlaşma durumu AKP’nin gücünü gösterdiği gibi, bu gücün sınırlarına da ışık tutmuştur. Sonuçta varılan bu denge durumunda iç kavganın bir süre için de olsa yatıştırılmasıyla AKP her hükümet partisinden istendiği biçimde davranmaya başlamıştır.

Gelişmelerin izlediği seyre bakıldığında, artık açıkça görüldüğü gibi, AKP-ordu mutabakatı Kürt halkının kanı üzerine kurulmuştur. Ordu tarafından uzun bir süredir dile getirilen “teröre karşı mücadele sadece askeri tedbirlerle olmaz, askeri tedbirleri sosyal, ekonomik ve kültürel tedbirlerle birleştirmek gerekir” biçimindeki düşünce bugün uygulamaya sokulmuştur. Aktütün eyleminin ardından Erdoğan ve hükümeti orduyla tam bir uyum içerisinde bu yolda seferber olmuştur. Bir yandan ordu askeri operasyonlarını arttırıp genel olarak faşist baskı ve terörün tırmandırılması buyruğunu verirken, öte taraftan Erdoğan ve hükümeti orduyu tamamlamak üzere harekete geçmiştir.

Erdoğan’ın Kürt illerine yaptığı çıkartmalar bu çerçevede gündeme getirilmiş ancak, Kürt halkının sokaklara taşan büyük öfkesi bu hesapları boşa düşürmüştür. Erdoğan’ın gözü dönmüşçesine “ya sev ya terk et” diye nara atması, halka kurşun sıkınlara arka çıkması ve teşvik etmesi bundan dolayıdır. Orduyla mutabakatın temel taşı yapılmaya çalışılan bölgenin en büyük partisi olma iddiasının yanında bölgeye girememe gerçeği bir arada, kısa sürede AKP’nin maskesini yırtıp atmıştır. Onun Kürt sorununda MHP’den farkı olmayan bir düzen partisi olduğunu göstermiştir.

Ancak AKP için bu sadece bir başlangıçtır. Zemin kaybetme ve sıradanlaşma süreci devam edecektir. Kürt sorununda olduğu gibi genel olarak siyasal hak ve özgürlük konusunda ve bununla birlikte ekonomik ve sosyal alanda da AKP’nin manevra şansı kalmamıştır. Kürt sorununda inkar ve imha, siyasal planda en koyusundan faşist baskı ve terör, ekonomide dibe vuruş, sosyal planda sadakaların devde kulak kaldığı bir yıkım programında başka bir şey yoktur. AKP böylelikle kısa sürede dibe vuracak ve aynı süreci yaşamış partilerin mezarlığına atılacaktır.

Bu durum işçi-emekçi hareketi ve Kürt hareketi açısından önemli bir engelden kurtulmak anlamına gelse de, süreci değiştirecek bir devrimci inisiyatif ve örgütlenme iradesi ortaya konulamadığı takdirde bu durumdan yarar sağlamak mümkün olamayacaktır. Önemli olan toplumsal öfkeyi devrimci siyasal mücadelenin kanallarına akıtmaktır. Bunun için durumdan çıkarılması gereken en önemli görev, bu yönde gösterilecek inisiyatif ve çabanın her zamankinden çok daha sistemli ve yoğun bir biçimde ortaya konulmasıdır.

Kriz derinleşiyor, sermaye saldırılarına hız veriyor...

İşsizlik Sigortası Fonu’nun yağmalanmasına geçit vermeyelim!

Ekonomik krizin faturası emekçilere kesilmeye devam ediyor. İşten çıkartmalar, ücretsiz izinler, sosyal hakların gaspı, ücretlerin ödenmemesi ya da geç ödenmesi giderek yaygınlaşan uygulamalar haline geliyor. Ancak tüm bunlar patronlara yetmiyor. Onlar bir de “krizi fırsata çevirme”nin hesabını yapıyorlar, emekçilerin elinde avucunda kalan son kırıntı hakların da tasfiye edilmesini istiyorlar. Kıdem tazminatının fona devredilmesi, İşsizlik Sigortası Fonu’nun kullanıma açılması bu taleplerin başında geliyor. Esnek üretim uygulamalarını ise daha fütursuzca hayata geçirmeye çalışıyorlar.

Sermaye sınıfı bu talepleri öne çıkarırken, onun sadık hizmetkârı AKP hükümeti de sermayenin krizini emekçilerin sırtına yükleyecek yeni icraatlara yönelmiş bulunuyor. Peşpeşe yapılan zamlarla fatura işçi ve emekçilere kesilmeye başlanmıştır. Genel planda ücretlerin düşürülmesi için yeni asgari ücretin resmi enflasyon rakamlarının bile altında bir oranda belirlenmesi için hazırlıklara başlanmıştır.

Sermayenin “krizi fırsata çevirme” hedefiyle yükselttiği taleplerin yakın dönemde karşılanacağı gözükmemektedir. Atılacak ilk adım İşsizlik Sigortası Fonu’nun kullanıma açılmasıdır. Nitekim, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, “krizden dolayı zor duruma düşen” patronların yardımına koşacaklarını, bunun için “Kısa Çalışma Ödeneği” denilen bir sistemin kurulacağını açıklamış bulunmaktadır. Buna göre, krize girdiğini bildiren işyerleri işçilere 15 günlük ücret ödeyecek. Kalan 15 günlük ücret ise İşsizlik Sigortası Fonu’ndan karşılanacak. İşsizlik Fon’undan karşılanacak bu 15 günlük ücret ise asgari ücret üzerinden hesaplanacak.

Bakan Çelik bu uygulamanın krizle birlikte artacak olan işsizliğe de bir çare olacağını propaganda ediyor. Oysa sistemin özü, patronların işten çıkartma yerine “kısa çalışma”, “part-time” gibi esnek modellere geçmelerinin sağlanmasına dayanıyor. Patronların ileri sürdükleri en önemli taleplerden biri esnek üretim uygulamalarının yaygınlaştırılmasıdır. Bu uygulama tümüyle sermayenin çıkarları doğrultusunda hazırlanmıştır. Böylece sermaye sınıfı bir taşla iki kuş birden vurmuş olacaktır. Bir yandan kriz bahanesiyle esnek üretim meşrulaşacak ve kalıcı bir uygulama haline getirilecektir. Öte yandan, işçilerden kesilen primlerle oluşturulan İşsizlik Sigortası Fonu’nun sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yağmalanmasının önü açılacaktır.

Bu uygulama, Bakan Çelik’in ifadesiyle ,“krizden dolayı zor duruma düşen işverenleri” kurtaracaktır. Kriz dolayısıyla düşen “kârlar”, yarı zamanlı çalışma, part-time uygulamalarıyla telafi edilecektir. Bu sayede patronların kâr oranları kriz dönemlerinde bile maksimum seviyede tutulacaktır. Kısacası sermaye, krizden etkilenmek bir yana, onu bir fırsata çevirmenin imkânına kavuşacaktır. İşçi ve emekçiler ise, sorumlusu olmadıkları kriz bahane edilerek, işten atılma tehditleriyle esnek üretim koşullarına mahkum edilecektir. İşsizlik Sigorta Fonu’ndan karşılanacak olan 15 günlük ücretin asgari ücret üzerinden ödenmesi ücretlerde önemli bir kayba neden olacaktır. Yanısıra sigorta primleri ve kıdem tazminat hakkında da önemli kayıplara yol açacaktır.

İşsizlik Sigortası Fonu’nun, kriz bahane edilerek, sermayenin çıkarları doğrultusunda kullanılacak

olması, üstelik işçi ve emekçilerin işsizlik tehdidiyle buna onay vermelerini sağlayacak bir şekilde gündeme getirilmesi, sermayenin krizi fırsata çevirmesinde bir diğer önemli başarı olacaktır. İşçilerin primleriyle oluşturulan bir fon, yine işçilerin kölece çalışma koşullarına daha fazla razı edilmesi doğrultusunda kullanılan bir kaynak işlevi görecektir.

İşçi ve emekçiler krizin faturasını ödemek istemiyorlarsa, öncelikle bağımsız bir sınıf duruşuyla kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmeyi başarabilmelidirler. “Aynı gemideyiz” masallarına kanmamalı, “krizi kim yarattıysa faturayı da onlar ödesin” şiarıyla hareket etmelidirler. İşsizlik Sigortası Fonu, vb.’lerinin sermaye tarafından yağmalanmasına hizmet edecek her türden uygulamaya karşı çıkmalıdır. Sermayenin iştahını kabartan 35,5 katrilyonluk İşsizlik Sigortası Fonu’nun yönetimini ve bu fondaki kaynağın işçi ve emekçiler tarafından denetlenmesini talep

etmelidirler. İşten çıkartmaların ve ücretsiz izinlerin yasaklanması talebi iş güvencesi talebiyle birleştirilmelidir. Esnek üretim uygulamalarına ve yeni hak gasplarına izin verilmeyeceği sermaye sınıfına kararlılıkla bildirilmelidir.

Elbette tüm bunların yapılabilmesi için, işçi ve emekçilerin kendi öz örgütlülüklerini güçlendirecek adımlara ihtiyaç vardır. Sanayi havzalarında, üretim alanlarında taban örgütlülükleri, platformlar vb. araçlar hızla oluşturulmalıdır. Taban örgütlülükleri üzerinden yükselen bir mücadeleyle ancak sermayeye karşısında bağımsız ve tok bir tutum sergilenebilir. İşçi ve emekçiler bunu başaramadıkları durumda ise, tıpkı 2001 krizinde olduğu gibi yeni kayıplarla yüzyüze kalacaktır.

Krizi fırsata çevirerek saldırılarına hız veren sermayenin karşısına “sınıfa karşı sınıf” tutumuyla çıkılmalı, krizin faturasını sermayeye ödetmek için birleşik bir mücadele örülmelidir.

Emekçiler kapitalizmin krizine karşı eylemde...

“Krizin faturası patronlara!”

KESK İstanbul Şubeler Platformu, 8 Kasım’da İstanbul’un Anadolu ve Avrupa yakalarında kapitalizmin krizine karşı alanlara çıktı. Eylemlerde elektrik ve doğalgaz zamları önemli bir yer tuttu.

Mecidiyeköy’de kriz eylemi

Mecidiyeköy Metro Çıkışı’nda bir araya gelen KESK’e bağlı sendikaların üyeleri “KESK İstanbul Şubeler Platformu” pankartını açarak basın açıklaması yaptı.

Kamu emekçileri “Çalışanlar greve, AKP+İMF mezara!”, “Zamlar geri alınsın!”, “Krizin yükü patronlara!”, “Katılım payı ödemek istemiyoruz!”, “MEB elini cebimizden çek!”, “Savaşa değil, eğitime ve sağlığa bütçe!”, “Vatandaş doğal kaz değildir!” dövizleri açtılar.

KESK Şubeler Platformu adına basın açıklamasını okuyan KESK Dönem Sözcüsü Yunus Öztürk, ABD’de başgösteren ve tüm dünyaya yayılan krizin temel nedeninin patronların kâr hırsı olduğunu söyledi. Krizin Türkiye’deki işçi ve emekçilere fatura edildiğine dair doğalgaz ve elektrik zamlarına yapılan yüksek oranlı zamları örnek gösteren Öztürk, DİSK ve KESK’in 29 Kasım’da Ankara’da düzenleyeceği “kriz mitingi” öncesinde 15 Kasım tarihinde İstanbul’da da eylemler düzenleneceğini duyurdu.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı eylemde, “Krizin faturası patronlara!”, “Parasız eğitim parasız sağlık!”, “Doğalgaz zammı geri çekilsin!”, “Kahrolsun İMF, yaşasın bağımsız demokratik Türkiye!” ve “Birleşe birleşe kazanacağız!” vb. sloganlar atıldı.

Kadıköy’deki yürüyüşe polis barikadı

KESK İstanbul Şubeler Platformu’nun Anadolu

Yakası’nda gerçekleştirdiği eylem ise Kadıköy Altıyol’da başladı. Kamu emekçileri “Zam, zulüm, işkence, işte AKP!” pankartı ve “Doğalgaz zammı geri alınsın!” dövizlerini açarken İGDAŞ önüne yürümek isteyen 200 kişilik kitleye kolluk güçleri izin vermedi. Bunun üzerine ara sokaklardan Kadıköy İskele Meydanı’na yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş sırasında, “Savaşa değil emekçiye bütçe!”, “Susma, sustukça yeni zamlar gelecek!”, “Zamlar geri alınsın!”, “Zamlara karşı genel direniş!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

İskele Meydanı’nda yapılan konuşmalarla kolluk güçlerinin tutumu protesto edildi.

Eğitim-Sen 2 Nolu Şube Başkanı Mustafa Kovanlı’nın okuduğu açıklamada, kapitalizmin dünya çapında yaşadığı krize işaret edildi. Krizin faturasını emekçilere ödetmek isteyen sermayenin işçi ve emekçilere dönük sindirme politikalarını vurgulayan açıklama şu sözlerle son buldu:

“AKP hükümetinin krizi fırsat bilerek kıdem tazminatlarını gaspedip, kamu yönetimi temel kanunu, personel rejimi kanunu ve İller Kanunu’nu çıkararak bir hamle yapmasına karşı uyanık ve hazırlıklı olmalıyız. Emekçilere yönelik baskılar da artmaktadır. Sürgünler, gözaltılar, basın açıklamalarına yasaklamalar, işkenceyle polis kurşunuyla ölümler artmaktadır. Emekçilere, gençlere gözdağı verilerek kemer sıkma kararlarına direnmeleri engellenmek istenmektedir.”

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu eyleme, “Kriz: İşsizlik, açlık, sefalet demektir! Kapitalizm öldürür!”, “İnsanlık için, insanca bir yaşam için yaşasın sosyalizm!” dövizleriyle katıldı.

Eylemde yeralan TKP’liler “İşçi düşmanı AKP’yi istemiyoruz!” dövizlerini taşıdılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kriz ve emekçiler: Ne yapma(ma)lı?

Yüksel Akkaya

Kapitalizm her seferinde daha yaygın ve daha şiddetli krizlerin yolunu açarak ve bu krizlerin üstesinden gelme araçlarını azaltarak krizleri aşıyorsa devrimcilere, sosyalistlere düşen bu krizleri aşma politikaları üretmek, krizleri aşma araçlarını çoğaltmak değil; tam tersine, krizlerin kaynağın kapitalizm olduğunu göstermek, devrimci araçları çoğaltmak olmalıdır. Üstelik bu krizin kapitalizmin krizi olmasının ötesinde bir başka özelliğe mutlaka vurgu yapmak gerekir: Bu bir emperyalist dönem krizidir, bir başka ifade ile bu bir emperyalizm krizidir. Öyle olduğu için de bakış açısı ve politikalar buna göre oluşturulmalıdır.

Eğer bu krizi bir emperyalizm krizi olarak kabul edeceksek, yapılacak olanlar, bu süreçte, işçi sınıfına, emekçilere, ezilenlere, kır ve kent yoksullarına, bu düzende emekçilerden, ezilenlerden, kır ve kent yoksullarından, işçi sınıfından yana, onların lehine bir takım düzenlemelerin yapılamayacağını, sorunun kaynağının bu düzen, bu sistem olduğunu göstermektir. Zira, kriz anları suyun berraklaştığı, takkenin düştüğü, akla karanın ayırt edildiği, daha kolayca görüldüğü anlardır. Bu nedenle bu süreçte, düzen içi, düzeni tahkim edecek çözüm önerilerinde bulunmak devrimci ve sosyalist politika ile örtüşmez.

Kriz dönemleri, emperyalist düzende, sistemde bütün demokratik istemlerin siyasal bakımdan neden kabul edilmelerinin zor olduğu ya da bir dizi devrimlere başvurmaksızın elde edilemeyişlerinin “erişilemez” olduğunu göstermek açısından çok önemli anlardır. Böyle olduğu için de, işçi sınıfına, emekçilere, ezilenlere, kır ve kent yoksullarına en temel gereksinimlerini de içerecek taleplerin kabul edilemeyeceğini göstermek için kriz dönemlerinde mutlaka bu talepler en radikal şekilde dile getirilmelidir. Burada önemli olan, erişilemez talepler ile krizi aşmaya yönelik öneriler arasındaki ince ya da kalın ayrıntıyı gözetmektir. Kuşkusuz, bir düzeni, sistemi ve onun kaçınılmaz krizlerini daha açıkça göstermek, ortaya koymak için.

Kriz dönemleri, Lenin’in bir başka bağlamda söylediği ifade ile benzeştirilirse, emperyalizmin kapitalizme, kapitalizmin ilk dönemlerine göre siyasal üstyapının “demokrasiden” siyasal gericiliğe geçişinin de gösterilebileceği en önemli anları oluşturur; bu nedenle mutlaka iyi değerlendirilmesi gerekir. Çünkü, Lenin değerlendirmesi ile “*Demokrasi serbest rekabete tekabül eder. Siyasal gericilik tekele tekabül eder*”.ⁱ Zira, sorun bir parça da özgürlük ve egemenlik sorunudur. Tekelci kapitalizm olan emperyalizm için önemli olan, aslolan egemenliktir ve burada demokrasiye yer yoktur. Aynı anlama gelmek üzere sosyal, iktisadi ve siyasal haklara da yer yoktur. Emperyalizm bu hakları “erişilemez” kılmaya çalışır. Ancak, bu tutum, bunların erişilemeyeceği anlamına gelmez. Bunu göstermek için de emperyalizmin erişilemez olarak gösterdiği şeylerin, hakların aslında emperyalizmin doğası gereği olduğunu göstermek gerekir: Bu da bu hakları ısrarla bir siyasal mücadele aracına dönüştürmeyi gerektirir. Bu hakların elde edilmesi kriz içindeki emperyalist bir düzende zordur, zira sorunun kaynağı düzenin kendisidir. Önemli olan da bunu göstermektir.

Emperyalist sistemin bir kez daha bir kriz ile sarsıldığı bu dönemde devrimciler sosyalistler siyasal, sosyal ve iktisadi bakımdan emperyalistlerin kabul edemeyeceği ama halkın, emekçilerin, kır ve kent yoksullarının, ezilenlerin, işçi sınıfının

gereksindiği hakları talep ederek bu derin çelişkiyi, çatışmayı açıkça ortaya koymalıdır. Bu taleplerin temel amacı, felsefesi kabul edilemezliğini göstermek olmalıdır. Tersî durumda safdil demokratlar konumuna düşülerek, egemenliği temel sorun edinen emperyalistlerin demokrat olabileceği, bu nedenle kitlelerin ihtiyaçlarına, taleplerine tekeller aleyhine düzenlemeler yapabileceğini düşünmek olur ki, bunun da devrimci, sosyalist düşünüş ile ilgisi yoktur. Önemli olan, elde edilebilirliği zor olanı göstermektir; zorluğun kaynağını açığa çıkarmaktır; düşmanı net olarak göstermektir. Lenin’in deyişi ile “emperyalizm ile demokrasi arasındaki” çelişki, bu çıkar çatışmasını, egemenlik kavgasını ortaya koymak açısından kriz dönemleri tam bir turnusol işlevi görür; devrimcilere, sosyalistlere tarihi bir fırsat sunar. Çünkü, “*emperyalizm, genel olarak, tüm siyasal demokrasiyle çelişir*”ⁱⁱ; öyle olduğu için de kriz dönemlerinde bu çok daha belirgin olarak açığa çıkarılıp, gösterilebilir.

Peki kriz dönemlerinde “demokratik cumhuriyet” talebi emperyalist, kapitalist bir düzende mümkün müdür? Sorunun yanıtını Lenin’e bırakarak bu yazıyı bitirelim:

“Demokratik cumhuriyet, kapitalizmle ‘mantıksal olarak’ çelişir; çünkü demokratik cumhuriyet, zenginle yoksulu ‘resmî olarak’ eşitler. Bu, ekonomik sistemle siyasal üstyapı arasında bir çelişkidir. Emperyalizmle

cumhuriyet arasında da aynı çelişki vardır. Serbest rekabetten tekelliliğe dönüşümün, siyasal özgürlüklerin gerçekleştirilmesini daha da ‘güçleştirmiş olması’ gerçeği bu çelişkiyi derinleştirir ve ağırlaştırır”ⁱⁱⁱ

Marksistler “*demokrasinin sınıfsal baskıyı ortadan kaldırmadığını bilirler. Demokrasi yalnızca sınıf savaşımını daha doğrudan, daha geniş, daha açık, daha belirgin hale getirir. Gerek duyduğumuz şey de budur*”^{iv}.

“Kapitalizmde, istisnasız bütün ... demokratik haklar ... bazı koşullara bağlanmıştır, sınırlıdır, biçimseldir, dardır ve gerçekleştirilmesi aşırı ölçüde güç bir haktır... Bütün ‘demokrasi’, kapitalizmde ancak çok ufak ölçüde ve yalnızca görelî olarak elde edilebilen ‘haklar’ın ilânını ve gerçekleştirilmesini içerir. Ama bu hakları ilân etmeksizin, bu hakları hemen şimdi getirmek için savaşım vermeksizin, yığınları bu savaşım ruhuyla eğitmeksizin, sosyalizm olanaksızdır”^v.

ⁱ V.I. Lenin, Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm, (Çev. Y. Fincancı), Sol Yayınları, Ankara, 1979, s. 48.

ⁱⁱ) A.g.e., s. 53.

ⁱⁱⁱ) A.g.e., s.54.

^{iv}) A.g.e., s. 90.

^v) A.g.e., s.91.

Emekçiler faturayı ödememek için yürüdü!

“Krizin faturasını yaratanlar ödesin!”

Sermaye sınıfı krizinin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek isterken emekçilerin biriken öfkesi alanlara yansıyor.

TÜRK-İŞ Şubeler Platformu ve DİSK 12 Kasım günü İGDAŞ Bölge Müdürlüğü önüne yürüdüler. Şubeler Platformu “Krizin sorumlusu biz değiliz, faturasını ödemeyeceğiz!” ana pankartıyla eylemde yer alırken, platform bileşeni sendikalar ise şube pankartlarıyla sıralandılar. TÜMTİS İstanbul Şubesi, Belediye-İş 2 ve 5 No’lu Şube üyeleri, Deri-İş Tuzla Şubesi, Harb-İş Anadolu ve Avrupa Yakası Şubeleri, Haber-İş 1 No’lu Şube, Tez-Koop-İş 2 No’lu Şube üyeleri dövizleriyle krizin faturasını ödemeyeceklerini ifade ettiler. Direnişteki TÜMTİS üyesi Unilever ve Belediye-İş üyesi Çapa temizlik işçileri de eylemde yerlerini aldılar.

DİSK’in katılımında ise Nakliyat-İş ve Genel-İş Sendikaları üyeleri göze çarparken, Dev-Sağlık-İş, Emekli-Sen İstanbul Şubeleri, Birleşik Metal-İş ve Genç-Sen de eylemde yer aldı.

İGDAŞ önüne yakın bir mesafeden yürüyerek gelen işçiler burada basın açıklaması gerçekleştirdiler. Eylemde ilk açıklamayı Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu yaptı. Platform adına açıklamayı okuyan Levent Dokuyucu, tüm dünyaya yayılan ekonomik krizin faturasının ilk elden işten atmalar ve hak gasplarıyla açığa çıktığını belirtti.

Basın açıklaması, krizin varlığını bir süre inkar eden sermaye hükümetinin açıklamalarına yöneltilen sorularla devam etti. Şubeler Platformu’nun açıklamasında kriz dönemlerinin emekçilerin mücadelesinin yükselebilmesine olanak sağlayan dönemler olduğunu hatırlatıldı. Açıklama şu çağrıyla son buldu:

“Türk-İş Şubeler Platformu olarak işçileri ve emekçileri krizin faturasını ödemeyi reddetmek için mücadeleye çağırıyoruz. Genel Merkez ve Konfederasyonlarımızı ise bu mücadelede öncülük etmeye davet ediyoruz. Zamlara, işten atılmalara, yoksulluğa karşı mücadele etmeye devam edeceğiz.”

Ardından KESK Genel başkanı Sami Evren kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Türk-İş Şubeler Platformu’nun mesajını doğru algıladıklarını söyleyen Evren, yerellerden başlayarak 29 Kasım’da Ankara’da büyük bir dalga olacaklarını vurguladı. “*Krize karşı mücadele etmeyen ihanet içindedir!*” diyen Evren, ortak mücadele çağrısı yaptı.

Son olarak DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi söz aldı. 18-19 Kasım’da toplanacak olan Genişletilmiş Başkanlar Kurulu’yla beraber eylem takvimini karara bağlayacak olan DİSK, kampanyasının başladığını ilan etti. Çelebi yaptığı açıklamada, “*Doğalgaza yapılan zamlar geri alınsın!*”, “*Elektriğe zam yapılmasın!*”, “*Kriz nedeniyle işten atılmalara karşı yasal önlemler alınsın!*” taleplerini sıraladı. Zamların geri alınması için Türkiye’nin her yanını eylem alanına çevirecekleri söylendi.

Basın açıklaması sloganlarla son buldu. Eylemde taşınan dövizlerde doğalgaz zamlarının geri çekilmesi istenirken, “Krizin faturasını yaratanlar ödesin!” sloganı öne çıktı.

Eylem yaklaşık 500 emekçinin katılımıyla gerçekleşti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretlere zam dönemi yaklaşıyor!

Düzenin krizini derinleştirmek için sınıf çalışmasında derinleşelim!

Kapitalist düzenin egemenleri krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere ödetmek için çeşitli uygulamalara başladılar. İşten çıkartmalar, ücretsiz izinler, ücretlerin düşürülmesi vb. ile önümüzdeki süreç krizin çok yönlü etkilerinin yaşanacağı zorlu bir dönem olacaktır.

Kriz, kapitalist üretim tarzının doğal bir sonucu olarak yaşanmakta, ancak burjuvazi ve politik temsilcileri krizin nedenlerini çarpıtmaktadır. Sanki kriz sermayenin krizi değilmiş gibi, işçi sınıfına ve emekçilere kendi rızasıyla faturayı ödetmek çabasındadırlar. Reformistler ise, krize karşı mücadeleyi kapitalizme değil de, sonuçlarına yöneltmektedirler. Bu ise, işçi sınıfının tepkilerinin yönünü değiştirdiği için burjuvazinin işine gelmektedir. Sendikalar cephesinde ise, söylemlerin ötesinde, ortada sınıf mücadelesini geliştirmeyi temel alan bir mücadele programı yoktur.

Bu süreçte sınıf devrimcilerinin işçi sınıfı ve diğer emekçi katmanlara yönelik yürütmekte olduğu çalışma büyük bir önem taşımaktadır. Sınıfın bağımsız devrimci tutumunu en geniş işçi ve emekçi kitlelere propaganda eden ve belirlenmiş mücadele talepleri etrafında oluşturulan bir çalışma programıyla sürece yükleniyoruz. İşçi ve emekçilere yönelik devrimci ajitasyon ve propagandamız “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarında somutlanmakta, sınıfın devrimci programının acil demokratik talepleri etrafında örgütlü mücadele çağrısını “sınıfa karşı sınıf” tutumuyla birleştiren bir çalışma yürütülmektedir.

Kuşkusuz bu çalışma sınıfın öncü unsurlarını örgütleyerek yaygınlaşmalı, fabrikalarda derinleşmeyi hedeflemelidir. Çalışma programımızı yaşama geçirmek için oluşturulan komiteler, platformlar çeşitli araçları çok yönlü kullanabilmelidir. Fabrika ve işletmelerde eylemsel tutumların geliştirilmesi ve bunların sokağa taşınması hedeflenmelidir.

Bu süreçte, sınıfın bağımsız tutumunu açıklayan bildiri, broşür, afiş vb. araçların, kitle toplantıları, boykot, basın açıklamaları gibi eylem ve etkinliklerin işlevsel kullanımı sınıf çalışmamızda derinleşmeyi kolaylaştıracaktır. Sermayenin fütursuz saldırıları karşısında işçi ve emekçilerde biriken öfke ve tepki derinleşen bir çalışmanın imkânları olarak kullanılmalıdır.

İnsanca yaşamaya yeten ücret için mücadeleye hazırlanalım!

Bu çalışma, asgari ücret görüşmeleri ve yaklaşan Ocak ayı zam döneminde ayrı bir önem kazanacaktır. Fabrikalar temelinde daha somut çalışma yürütme imkânlarının arttığı böyle dönemler aynı zamanda, işçi kitlelerinin dikkatini ücret artışı ve fabrikanın dar sorunlarından siyasal gelişmelere ve genel toplumsal sorunlara çevirmenin bir olanağı olarak kullanılabilir. İşçi ile kapitalist patron arasındaki sorunların kriz tartışmaları üzerinden özünde bir sistem sorunu olduğu anlatılabilir.

Ücretlere zam dönemleri genelde işçilerin bireysel veya toplu olarak tepkilerini ifade ettikleri

dönemlerdir. Ağır ve yorucu çalışma koşullarına katlanan işçiler zam dönemlerinde doğal olarak bunun telafi edilmesini beklemektedir. “İnsanca yaşamaya yetecek ücret” talebi genelde karşılanmayan işçiler tepkilerini çeşitli biçimlerde ifade etmektedirler. Sınıfın genel durgunluk tablosunda bu tepkiler daha çok bireysel, ya işten ayrılarak yeni bir fabrikada daha iyi ücretle çalışma umuduna sarılmak ya da tepkileri ertelemek biçiminde olmaktadır. Deneyimlerin gösterdiği bir diğer yol ise, bu dönemlerde istediğini bulamayan işçilerin sendikal örgütlenmeyle haklarını elde etmeyi tartıştıkları ve girişimde bulunmak için bu dönemleri tercih ettikleridir. Kısacası ücretlere zam dönemleri işçilerin somut bir tercihle karşı karşıya kaldıkları dönemlerdir. Bu açıdan bu dönemlerde fabrikalara somut tutum ve önerilerle gidebilmek gerekmektedir.

Asgari ücret zammı tüm işçileri etkilemektedir. Asgari ücrete yapılan zammın şimdiden %8 (4+4) olarak belirlenmesi, genel olarak ücretlere yapılacak zam oranları hakkında fikir vermektedir. Normal şartlarda zam dönemlerinde sürekli yakınan patronlar,

işçi çıkartmaları da özellikle bu dönemlerde gündeme getirirler. Bu şekilde düşük ücretleri dayatanlar şimdi kriz bahanesini ileri sürerek, işsizlik baskısını daha yoğun kullanacaklardır. Krizin faturasının işçiye kesilmesi, karşımıza sefalet ücretlerine razı olmak ya da kimi yerlerde ücretleri düşürmek şeklinde çıkacaktır.

“Krizin faturasını ödemeyelim!” şiarıyla yürütülen genel propaganda çalışması, bu zam döneminde “Vergiden muaf, insanca yaşamaya yetecek asgari ücret!”, “Asgari ücret belirlenirken 4 kişilik bir ailenin tüm ihtiyaçları dikkate alınsın!” taleplerinin yanısıra iğneden ipliğe her şeye yapılan zamlarla eriyen ücretlerin ve yaşanan hak kayıplarının telafisi talebiyle birlikte ele alınmalıdır. Bu talepler etrafında tutum aldırarak, eyleme geçirmek hedeflenmelidir.

Sınıf devrimcileri olarak, deneyim ve birikimlerimize yaslanarak, kriz döneminin derinleştirdiği sorunları sınıf çalışmamızda derinleşmenin imkânlarına çevirmeli, değişik yol ve yöntemlerle sürece yüklenmeliyiz.

Sefalet ücretini kabul etmeyelim!

Asgari ücretin belirlenmesinde taraf olmak için mücadeleye!

İşçiler, emekçiler!..

Sermaye ve sendikaların temsilcileri, önümüzdeki günlerde yeni dönem asgari ücret belirleme görüşmeleri için masaya oturacaklar. Sendikalar ilkin esip gürleyecek, ardından “bu ücret çok çok düşük, altına imza atılmaz, şöyle yaparız, böyle ederiz” diyecekler. Ve en sonunda da sermayenin söylediklerini, “hadi hayırlı olsun” diyerek kabul edecekler. Bu, her zaman izleyegeldiğimiz bir orta oyundur.

Bugün sözde işçinin yaşamını sürdürebilmesi için gerekli ihtiyaçlarını karşılayacak ücret olan asgari ücret, aslında azami sefalet ücreti olmaktan ileri gitmiyor. Bu ülkede asgari ücrete yapılan zamlar, bırakalım yoksulluk sınırını açlık sınırının bile yarısı etmiyor.

Bu, işçinin ve ailesinin yetersiz beslenmesi ve açlık sınırının bile altında yaşaması, her türlü yaşam ve gelecek güvencesinden yoksun bırakılması demektir. Bunca insanı ha açlık sınırının altında yaşamaya mahkûm etmişsin, ha ölüme mahkûm etmişsin. Soruyoruz, bu ikisi arasında bir fark var mı?

Bu, asgari ücrete mahkûm olmak sosyal ve kültürel yaşamdan dışlanmak demektir. Bu asgari ücretle çalışan işçinin gazeteye, dergiye, kitaba, sinemaya, tiyatroya vb. para ayırabilmesi mümkün müdür?

Bu, milyonlarca işçi çocuğunun açlığa, eğitimsizliğe, sağlıksızlığa mahkûm edilmesi değil midir? Evet bu, sadece sefaletimizi derinleştirmek ve kalıcılaştırmak değil, aynı zamanda biz işçilerle

alay da etmeştir.

Ne bize dayatılan bu sefalete boyun eğmek ve ne de bizlerle alay edilmesini sineye çekmek zorundayız. Onlar tüm bunları, biz sustuğumuz, izin verdiğimiz için yapıyorlar. İzin vermezsek, ne bizimle alay etme cesareti gösterebilirler ne de üç kuruşa köleliğe mahkûm edebilirler.

Bunun yolu ise birlik ve mücadeleden geçiyor. “Asgari ücret” adı altında dayatılan azami sefalet oyununu bozacak olan, işçi sınıfıyla alay edilmesini önleyecek olan biz işçi ve emekçileriz. Vergiden muaf ve insanca yaşamaya yeten bir asgari ücret için mücadele, hepimizi ilgilendiren ve topluca yürütülmesi gereken bir mücadeledir.

Asgari ücretin tek taraflı belirlenmesine izin vermeyelim! İnsanca yaşamaya yetecek bir asgari ücreti kendimiz belirlemek için mücadeleyi yükseltelim!..

Asgari ücretin belirlenmesinde taraf olmak için; Kayseri İşçi Kültür Evi öncülüğünde 29 Haziran’da gerçekleştirilen Kayseri İşçi Kurultayı’nın aldığı karar doğrultusunda “**Vergiden muaf, insanca yaşamaya yetecek asgari ücret!**” ve “**Asgari ücret belirlenirken 4 kişilik bir ailenin tüm ihtiyaçları dikkate alınsın!**” talepleri etrafında yürütülen alternatif asgari ücret kampanyasına bütün işçi arkadaşlarımızı katılmaya, bizimle irtibata geçmeye, bulundukları işyerlerinde alternatif asgari ücret komiteleri kurmaya davet ediyoruz.

Kayseri Alternatif Asgari Ücret Belirleme Platformu

Esenyurt'tan tekstil işçileri:

Güvencesiz çalışmayı, geleceksiz yaşamayı kabul etmiyoruz!

Türkiye’de milyonlarca tekstil işçisi sigortasız, iş güvencesiz, sağlıksız ve her türlü haktan yoksun olarak çalıştırılıyor. Taşeronluk, fason çalışma, kuralızsız çalışma, patron baskısı ve onur kırıcı uygulamalar tekstil sektöründeki fabrikalarda oldukça yaygın yaşanıyor.

SSGSS Yasası, “İstihdam Paketi” gibi saldırılarla kazanılmış çoğu hakkı elimizden alan sermaye sınıfı ve onun hizmetindeki AKP hükümeti, bu saldırıların yanısıra bölgesel asgari ücret uygulaması, kıdem tazminatının kaldırılması vb. yeni saldırıların hazırlığını yapmaktadır. Tüm yaşadığımız sorunlar sermaye düzeninin krizi nedeniyle daha da katmerleşecektir. Çünkü patronlar sınıfı krizin faturasını işçi sınıfına kesmek istiyor. Kriz gerekçesiyle sefalet ücretlerini dayatarak, çalışma koşullarını esnekleştirerek, işten çıkartma ve ücretsiz izin ile işçileri tehdit ederek şimdiden fatura işçilere kesilmeye başlanmıştır. Önümüzdeki dönem bu saldırılar daha da yoğunlaşacaktır.

Tüm bu yaşananları ve yaşanacakları düşündüğümüzde, tekstil işçilerinin örgütlenmekten başka bir seçeneği olmadığı ortadadır. Bu bilinçle Esenyurt İşçi Platformu Girişimi’nden tekstil işçileri olarak bir araya geldik ve tekstil komisyonu oluşturduk. “*Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya ‘artık yeter!’*” diyerek, bölgedeki tekstil işçileriyle ortak mücadele için bir adım attık.

Hedeflenen çalışmalar

Esenyurt İşçi Platformu Girişimi’nden Tekstil Komisyonu olarak hem kendi fabrikalarımızda taban örgütlenmeleriyle sorunlara yanıt aramak, hem de oluşturduğumuz komisyon ile bölgedeki tekstil işçileriyle ortak bir mücadele için çalışmalarımıza başladık. Çalışmalarımızı düşük ücretten işçi sağlığına, sigortasız ve iş güvencesiz çalışmaya kadar tüm sorunlar hakkında bilinçlenme ve örgütlenme olarak hedefledik. Bu kapsamıyla tekstil işçilerinin yaşadığı sorunları tartışmak ve çözüm üretmek için çeşitli araçlarla çalışmalarımızı yaygınlaştıracacağız.

Esenyurt İşçi Bülteni kullanacağımız temel araç olmakla birlikte, bildiriler, broşürler, işçi toplantıları, seminerler, paneller ve kurultay gibi araçlar da çalışmamızda amaca uygun olarak işlevsel bir şekilde kullanılacaktır.

Hedefimiz tekstil işçilerini bizzat yaşadıkları sorunlar konusunda bilinçlendirmektir. Bu çabalar tekstil işçilerinin bir araya geleceği örgütlenmelerle güçlenecektir. Bu çerçevede Tekstil İşçileri Derneği gibi örgütlenmeler özellikle bölgemiz işçileri açısından önemli bir ihtiyaç olarak önümüzde durmaktadır.

Çalışmamız bölgemizde önemli bir yer tutan çorap işçilerini de özellikle hedefleyecektir. Çorap işçilerinin, genel anlamda tekstil işkolunda karşılaşılan tüm sorunları yaşadığı gibi, kendi alanına özgü sorunları da bulunmaktadır. Bu nedenle komisyonumuz çorap işçilerinin örgütlenme sorunlarına ilişkin daha özel bir yoğunlaşma içerisine girecektir.

Esenyurt İşçi Platformu Girişimi Tekstil Komisyonu olarak bölgede çalışmamızın bir diğer

hedefi de kot taşlama işçilerinin yaşamına kasteden çalışma koşullarına karşı mücadeledir. Esenyurt’ta bu sorunu yaşayan tekstil işçilerini bilinçlendirme ve örgütlenme çalışmalarını işçi sağlığı talepleri etrafında yürütülen bir çalışmayla güçlendirmek oldukça önemlidir. İşçi sağlığı taleplerini diğer taleplerimizle birlikte ortak çalışma konusu yapmayı, örgütlenme çalışmalarını bu yönlü yürütmeyi planlıyoruz.

Komisyon olarak bu çerçevede oluşturduğumuz mücadele takvimimiz içe dönük eğitim çalışmaları ile birlikte sürecektir. Bir araya gelen komisyon bileşenleri iç eğitim amacıyla ilk olarak kölelik yasasını (4857 sayılı İş Yasası) gündemine aldı. Bundan sonra da bu yönlü çalışmalarımız sürecektir.

Komisyonumuzun ilk etkinliği ise, 16 Kasım tarihinde “Tekstil işçileri kriz tartışıyor!” başlığıyla örgütleyeceğimiz işçi toplantısı olacaktır. Bu amaçla bölgedeki tekstil fabrikalarına bildiri ve afişlerimizle sesleniyor, işçi toplantısına çağrı yapıyoruz.

Bölgedeki fabrikalarda kriz bahanesiyle şimdiden karşımıza çıkan sorunlarla mücadeleyi ise, komisyonumuz daha somut çalışmaların konusu yaparak sürdürecektir.

“Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya hayır!” şiarıyla bölgemizdeki tekstil işçilerinin örgütlenmesi için başlattığımız çalışmalarımız hızlanarak devam edecektir.

Esenyurt İşçi Platformu Girişimi
Tekstil Komisyonu

Tekstil İşçileri Krizi Tartışıyor

Kriz sermayenin krizi: Krizin faturasını ödemeyelim!

16 Kasım 2008 Pazar

Saat : 17.00

Adres: Fatih Mah. Bahçeyolu Cad. 936 Sk. No:

13 Esenyurt

Tel: 620 40 76

Kızılay’da zam eylemi

Krizinin faturasını arka arkaya yapılan zamları emekçilere ödetmeye çalışan sermayeye karşı Ankaralı emekçiler 5 Kasım günü eylem yaptı.

Kızılay Meydanı’nı geçerek Ankara Büyükşehir Belediyesi önüne yürüyen kalabalık kitle polisin engellemelerine rağmen eylemini sürdürdü. KESK Ankara Şubeler Platformu’nun çağrısıyla gerçekleşen eylem TMMOB, DİSK ve Ankara Tabip Odası’na üye emekçiler ve Türk-İş Ankara Şubeler Platformu da destek verdi.

Polisin barikat kurarak engellemeye çalıştığı yürüyüş, kitlenin kararlı duruşuyla karşılandı. Belediye önünde yapılan açıklamada, krizin faturasının emekçilere ödettirilmeye çalışıldığı belirtilerek faturanın patronlar tarafından ödenmesi istendi. Eylem sırasında Melih Gökçek hedef tahtasına konurken “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Krizin yükü patronlara!”, “Doğalgaz-ulaşım zamları geri çekilsin!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

GOP İşçi Platformu: “Krizin faturası kapitalistlere!”

Ekonomik kriz dünya gündemini meşgul ederken, asalak patronlar takımı faturayı emekçilere ödetmenin yollarını arıyor. İşçi ve emekçilere ise bu süreçte krizin faturasını üstlenmemek için mücadeleyi yükseltmek düşüyor.

GOP İşçi Platformu olarak “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarıyla yürüttüğümüz faaliyetimizi sürdürüyoruz. Bu çalışma kapsamında son olarak ozalit çalışması gerçekleştirdik. Elmalıbahçesi’nde işçi ve emekçilerin yoğun olarak kullandığı güzergâhlara “*Kapitalizm kriz, kölece çalışma ve yaşam koşulları, açlık, sefalet, işsizlik ve savaş demektir. İnsanca bir yaşam özgür bir gelecek için mücadeleye!*” şiarlı ozalitleri yoğun olarak astık.

Krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye çalışan burjuvazi ve işbirlikçilerine karşı mücadeleden başka hiçbir seçeneğimizin olmadığı bu dönemde işçi ve emekçilere çağrılarımızı farklı araçlarla ulaştırmaya devam edeceğiz. Önümüzdeki günlerde GOP İşçi Bülteni’nin Kasım sayısı ile devam edecek çağrımızı 16 Kasım’da kriz gündemli gerçekleştireceğimiz platform toplantısıyla sürdüreceğiz.

GOP İşçi Platformu

Yürüyüşlerin 4. haftasında metal işçisiyle sınıf dayanışması!

“İşçilerin birliği MESS’i ezecek!”

Metal işkolunda devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde arabuluculuk sürecine girilirken, **Birleşik Metal-İş Sendikası**’nın MESS kapsamındaki işyerlerinde başlattığı Cuma yürüyüşleri devam ediyor.

Metal işçileri 7 Kasım günü fabrikalarına yürüyüşlerle girdiler. Birleşik Metal-İş üyeleri çeşitli fabrikalarda TİS taleplerinin yazılı olduğu kokartları taktılar.

Gebze’de sınıf dayanışması: “Metal-tersane omuz omuza!”

Gebze’de Sarkuysan ve Kroman işçilerinin yürüyüşüne **Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER)** üyesi tersane işçileri dövizlerle katılırken sermayenin kölelik dayatmalarına karşı ortak sloganları haykırdılar.

Sabahın ilk yürüyüşünü Sarkuysan işçileri gerçekleştirirken yürüyüş boyunca “İşçilerin birliği MESS’i ezecek!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Metal işçisi köle değildir!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Metal-tersane omuz omuza!”, “Krizin yükü patronlara!” sloganları atıldı.

TİB-DER üyesi tersane işçileri ise “Krizin faturasını krizi yaratanlar ödesin”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Türk Metal + Dok Gemi-İş çetelerine geçit yok!”, “Tersane- metal işçileri omuz omuza”, “Söz yetki karar işçilere!” dövizlerini taşıdılar. Metal işçileri ise kendilerine verilen desteğe TİB-DER dövizlerini taşıyarak karşılık verdiler. TİB-DER üyeleri dağıttıkları bildirilerle de metal işçilerine “Mücadelenizde yalnız değilsiniz!” dediler. Metal işçilerine “grev komitelerinde birleşme” çağrısı yaptılar.

“Hak yoksa barış da yok! Alinterimizin hakkını istiyoruz!” pankartını açarak Sarkuysan işçilerinin yürüyüşünün ardından eylem yapan **Kroman Çelik** işçileri de coşkulu sloganlarla fabrikalarına girdiler. TİB-DER üyeleri sınıf dayanışmasını metal işçileriyle beraber attıkları ortak sloganlarla gösterdiler.

Kroman Çelik işçileriyle eş zamanlı olarak ise **Akkardan** ve **Makine Takım** işçileri ortak yürüyüş gerçekleştirdiler.

Geçtiğimiz aylarda **Bosal** patronu ve Türk Metal çetesinin Birleşik Metal’in fabrikadan tasfiye çabalarına karşı kararlılıklarını ortaya koyan **Bosal Mimaysan** işçileri de sabah gerçekleştirdikleri yürüyüşle MESS’in dayatmalarını kabul etmeyeceklerini haykırdılar. Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer, Mimaysan işçilerine yaptığı konuşmada, “Biz bu tekliflerin kabul görmeyeceğini türlü şekillerde anlatmaya çalışıyoruz. Unutmasınlar ki bu anlatım biçimimizi anlamazlar ise onların anlayacağı dilden konuşmayı da biliriz” dedi.

Baştan sona canlı ve coşkulu geçen Bosal işçilerinin eyleminde “Bosal işçisi direnişin simgesi!”, “Grev, direniş, yaşasın Birleşik Metal-İş!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganları atıldı.

ABB işçilerinden ortak mücadele çağrısı

Üç haftadır OSB dörtyoldan yürüyen Dudullu **ABB** işçileri ise bu hafta Türk Metal’in örgütlü olduğu Delphi ve Alarko fabrikalarının önünde toplandılar. Sendikanın bayrak ve flamaları ile yolda olan arkadaşlarını bekleyen ABB işçilerine, MAG işçileri ile birlikte, açtıkları “*MESS krizin faturasını metal işçilerine kesmek istiyor. Krizin faturası kapitalistlere!*” pankartı

ile OSİM-DER’li işçiler eşlik etti.

Servislerin gelmesi ile birlikte yaklaşık 150 kişilik kitle alkış ve ıslıklarla yola inerek kortejler oluşturdu. “*Hak yoksa barış da yok! Alinterimizin hakkını istiyoruz!*” pankartı ile yürüyüşe geçti.

Yürüyüş başlarken kitleye seslenen Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, sefalet dayatan metal patronlarına karşı direndiklerini ve Birleşik Metal-İş’in metal işçilerinin haklarına ve geleceğine sahip çıktığını ifade etti. Metal patronlarının krizin faturasını işçilere kesmek istediğini söyleyen Atar, tüm metal işçilerini ortak talepler için verecekleri ortak mücadeleye davet etti. Atar burada yaptığı konuşmada “*İşbirlikçi sarı gangster sendikalara karşı işçilerin birliği için yürüyoruz!*” dedi. Metal patronlarına seslenerek “*Kriz sizin kriziniz. Aç gözlülüğünüzün krizi. Boyun eğmeyeceğiz. Gerekirse greve kadar gideceğiz!*” diyen Atar’a metal işçileri “Geliyor, geliyor, genel grev geliyor!” sloganları ile karşılık verdiler.

Bu sırada gece vardiyasında çalışan Delphi işçilerinin fabrikadan çıkmalarına izin verilmezken, işbirlikçi Türk Metal Sendikası’nın tetikçi temsilcileri de fabrika kapısında eylemi izlediler. Yer yer eylemi alaya alan ifadeler takınmaya çalışsalar da eylemden duydukları rahatsızlık her hallerinden belli oluyordu. Delphi’nin önünden geçildiği sırada işçilerin bir bölümü de fabrika bahçesinde ve binanın içinden eylemi izlemeye çalışıyordu.

“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Sefalet zammı istemiyoruz!”, “İşten çıkarmalar yasaklansın!”, “Yaşasın işçilerin birliği!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “MESS MESS şaşır, sabrımızı taşırdı!” sloganlarıyla yürüyen metal işçilerine eylem boyunca yoldan geçen arabalar kornalarla destek oldu. Yine çevre fabrikalardan işçiler camlara çıkarak eylemi izlediler ve alkışlarla destek oldular.

Dörtyola gelindiğinde, MAG işçileri işbaşı yapmak üzere fabrikalarına dönerken ABB işçilerine seslenen Dudullu ABB İşyeri Bastemsilcisi, ABB işçilerini sonuna kadar direnmeye çağırdı. Fabrika önüne gelindiğinde bir kez daha ABB işçilerine seslenen Özkan Atar, sözleşme sürecinin geldiği aşama hakkında bilgilendirme yaparak MESS’in metal işçileri ile alay ettiğini söyledi. “*Ekmeğimiz için, geleceğimiz için yürüyoruz!*” diyen Atar’a ABB işçileri alkış ve ıslıklarla destek verdiler.

Bir kez daha son 7 yılda kar rekorları kıran metal patronlarının krizin faturasını işçilere ödetmek istediğinin altını çizen Atar “*Zekat istemiyoruz. Alinterimizin karşılığını istiyoruz. Alacağız!*” diyerek kararlılıklarını ifade etti. Atar konuşmasının sonunda “*Haklarımızı geri götürecek hiçbir teklifi kabul etmeyeceğiz. Hiçbir koşulda imzalamayacağız! Anlaşıyor ki birkaç hafta içinde grev kararlarını alacağız!*” dedi.

Konuşmanın ardından alkışlarla eylemi sona erdiren ABB işçileri yaklaşık 30-40 dakika geç işbaşı yaptılar.

Kartal’da BMİS üyeleri yürüdü!

Birleşik Metal işçileri Sendikası’nın Cuma eylemleri Kartal’da da devam etti. Kartal’da Anadolu Motor (Lombardini), ABB ve Aksan’da eylemler gerçekleşti.

E-5 yanında kurulu bulunan **Lombardini**’de Köy Hizmetleri önünde toplanan işçiler yürüyüşü E-5 kenarından başlattılar. E-5’de bir süre yürüyen işçiler,

Anadolu Grubu’na bağlı diğer fabrikaların önünden geçerek fabrikada yürüyüşü sonlandırdılar.

ABB- Kartal işçileri de Kartal köprüsü yakınında E-5 kenarında bulunan benzinlikte toplandılar. Saat sekize doğru bütün işçilerin gelmesiyle yürüyüş başladı. Yürüyüşte “İnsanca ve onurlu bir yaşam istiyoruz!” yazılı pankart taşındı. “MESS MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!”, “İnadına sendika inadına DİSK!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!” sloganları atıldı.

Aksan işçileri Lombardini ve ABB gibi sabah 7.30’da Sanayi Caddesi’nde Dörtyol yanında toplandılar. Servislerin tamamının gelmesiyle yürüyüş başlatıldı. Aksan pankartının arkasında yürüyen işçiler coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüş sırasında “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “MESS MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!”, “MESS zammını al başına çal!”, “Yaşasın metal işçilerinin birliği!” ve “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı. İki vardiyanın katıldığı eylem oldukça coşkuluydu. Fabrika kapısına gelen yürüyüşçüleri gece vardiyasında çalışan işçiler karşıladılar. AKSAN işçilerinin yürüyüşüne BDSP’li Metal işçileri de destek verdi, *Metal İşçileri Bülteni*’nin ikinci sayısı dağıtıldı. Bülten, Aksan işçileri tarafından ilgiyle karşılandı.

Prysmian işçileri de eylemde!

Bursa’da kurulu, Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Prysmian’da Cuma yürüyüşleri 4. haftada da devam etti.

08.00-16.00 vardiyasından çıkan işçiler “Metal işçisi sözleşmene sahip çık! Enflasyon zammına hayır!” ve “Metal İşkolunda 1 Yıllık Kar = 6 Yıllık Ücret-Sömürüye Son!” pankartlarını açarak slogan ve alkışlarla Mudanya İskele Meydanı’na kadar yürüyüş gerçekleştirdiler.

Coşkulu geçen yürüyüş boyunca Mudanya halkı da eyleme alkışlarıyla destek verdi. Birleşik Metal-İş Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci eylemde yaptığı konuşmada, AKP hükümetini ve Türk-Metal çetesinin başkanı Mustafa Özbek’i hedef aldı, metal işçilerine ortak mücadele çağrısı yaptı. TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ sendikalarının krize karşı sessiz kaldıklarını belirten Ekinci, krizin faturasını işçilerin ödemeyeceğini söyledi.

“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Metal işçisi satılık değil!”, “Zafer direnen işçilerin olacak!” sloganların atıldığı eyleme yaklaşık 150 işçi katıldı.

Eylem sonunda Prysmian işçilerine Metal İşçileri Bülteni’nin ikinci sayısının dağıtımı yapıldı. İşçiler bülteni ilgiyle karşıladılar.

Türk-İş şubelerinden metal işçileriyle anlamlı dayanışma!

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu 10 Kasım günü Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkezi'ne bir ziyaret gerçekleştirdi. Birleşik Metal-İş Sendikası'nı ziyaret eden Platform Dönem Yürütmesi, metal patronlarının dayatmalarına karşı metal işçileriyle dayanışma içinde olma sözü verdi. Krizin sonuçlarının en ağır görüldüğü sektörlerden olan metal sektörünün sınıf hareketi açısından taşıdığı öneme dikkat çekildi.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Eğitim Sekreteri Celalettin Aykanat ve Birleşik Metal-İş Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar tarafından karşılanan şube başkanları süreç üzerine görüş alışverişinde bulundular. Birleşik mücadele ihtiyacı, Metal TİS'lerinin sınıf hareketi açısından taşıdığı önem, krizin etkilerine karşı emek cephesinden örülecek eylemli hat, ziyarette konuşulan başlıklardan öne çıkanlardı.

Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Rabia Özkaraca, T. Harb-İş Sendikası Anadolu Yakası Şube Başkanı Hüseyin Över, T. Haber-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu ve Şube Sekreteri Ali Küçükkoçkaya'nın yer aldığı ziyarette Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu birleşik mücadele ihtiyacına vurgu yaptı.

Levent Dokuyucu, krizle beraber önemli hareketlenmelerin yaşandığı bir dönemde örgütlülüklerin zayıf olduğunu belirterek, mevcut hareketliliğin konfederasyon ayrımı gözetmeden birleştirilmesi ihtiyacına vurgu yaptı. Sürecin temel bir halkası olarak gördükleri metal işkolundaki TİS sürecine karşılıklı görevler doğrultusunda destek sunmaya hazır olduklarını ifade etti. Krize karşı yürütülecek mücadelenin eylemli bir hatta ilerlemesi gerektiğinin altını çizen Dokuyucu, krizin faturasının son dönem gelen yüksek oranlı zamlarla emekçilere ödettirilmek istendiğine değindi. Temel hedeflerinin İstanbul genelinde birleşecek mücadelenin diğer iller için de örnek oluşturması olduğunu belirterek, Birleşik Metal-İş'in tutumunun önemine işaret etti.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdardoğlu, kazanılmış hakların geri alınmak istendiği bir dönemde sürecin ihtiyacının birleşik mücadele olduğuna değindi. Yerel platformların önemine değer verdiklerini söyledi. Metal işkolunda devam eden TİS sürecinin iktisadi krizle iç içe ilerlediğini ifade eden Serdaroğlu bu dönemlerin sendikal hareketin biraraya gelmesi için bir fırsat olduğunu sözlerine ekledi.

Tez-Koop-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Rabia Özkaraca ise krizin sonuçlarına karşı çeşitli araçlarla mücadeleye hız vermeyi planladıklarını ve metal işkolunda MESS patronlarının dayatmalarına kendi üye tabanlarına sürekli anlattıklarını dile getirdi.

BMİS Başkanı Adnan Serdaroğlu son olarak, çeşitli toplantı ve eylemlerle devam ettirdikleri süreci günlük eylemlerle ilerleteceklerini ve bu süreçte Türk-İş şubelerinin desteğini isteyeceklerini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal işçilerinin Cuma eylemlerine destek!

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın MESS kapsamında örgütlü olduğu işyerlerinde başlattığı Cuma eylemleri devam ediyor.

İstanbul'da 7 Kasım günü gerçekleştirilen yürüyüş sınıf dayanışmasının anlamlı örneklerine sahne olurken metal işçilerinin mücadelesine bir destek de Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge ve bağlı şubelerden geldi. Genel-İş 3 No'lu Bölge adına yazılı açıklama yapan Bölge Başkanı Veyssel Demir, Genel-İş üyesi Kartal Belediye işçilerinin 14 Kasım sabahı Kartal ABB işçilerinin yürüyüşüne kitlesel destek vereceğini duyurdu.

Dört haftadır Gebze'deki Sarkuysan, Kroman Çelik, Makina Takım, Çayırova Boru işçilerinin Yürüyüşlerine destek veren Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) üyeleri bu hafta da sabah yürüyüşlerine katılacaklar.

OSB-İMES İşçileri Derneği, Ümraniye ABB fabrikasındaki sabah yürüyüşlerine verdiği desteği bu hafta da sürdürecektir.

Bursa'da MESS önünde eylem!

Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi metal işçileri İstanbul'da 11 Kasım günü MESS merkez binası önüne çıkartma yaparken, Bursa'daki MESS Bursa Bölge Temsilciliği önünde de eylem vardı.

Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube'nin örgütlü olduğu Prysmian ve Grammer'den işçilerin katıldığı eylemde, BMİS Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci metal işçilerine seslendi.

Metal işçilerine Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenme çağrısı yapan Ekinci, krizin faturasını ödemeyeceklerini vurguladı. Emek güçlerine birleşik mücadele çağrısının da yapıldığı eylem boyunca "Zafer direnen işçilerin olacak!", "İş ekmek yoksa, barış da yok!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Doğalgaz zamları geri alınsın!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Metal işçileri MESS'in kapısına dayandı!

"Bu kavgaya girdik, geri dönüş yok!"

Metal işkolunda TİS görüşmelerinde uyuşmazlık zaptı tutan DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası, 11 Kasım günü Metal Sanayicileri Sendikası'nın (MESS) kapısına dayandı.

MESS'in İstanbul Şişli'deki merkez binası önüne yaklaşık 200 metre mesafeden yürüyüşle gelen işçiler burada oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Saat 10.30'da toplanmaya başlayan Gebze, Kartal ve Avrupa Yakası'ndan gelen metal işçileri "MESS dayatmalarına hayır / Birleşik Metal-İş" pankartını açarak bina önüne coşkulu ve militan sloganlarla yürüdüler.

Sendika flamaları, şapkaları ve önlükleriyle görsel olarak dikkat çeken Birleşik Metal üyeleri "Krizin faturasını ödemeyeceğiz!" dediler.

Sendika genel merkez yöneticilerinin de yer aldığı eylemde 200'ü aşkın metal işçisi yolu araç trafiğine kapatarak yürüdü. Eylemde "MESS, MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!", "Direne direne kazanacağız!", "Geliyor geliyor genel grev geliyor!", "Krizin faturası patronlara!", "Metal işçisi köle değildir!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "İşten atmalar yasaklansın!" sloganları sıklıkla atıldı.

Eylemde iktisadi krizin faturasını TİS görüşmelerine getirdikleri kölelik dayatmalarıyla metal işçilerine yüklemeye çalışan metal patronları hedef almırken, dayatmalar karşısında "grev" vurgusu vardı.

Yürüyüş boyunca metal işçilerine seslenen Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, "Krizin faturasını metal işçilerine kesmeye çalışan patronlara karşı üretimden gelen gücümüzü kullanmaya hazırlanıyoruz!" çağrısında bulundu. Atar'ın "Mücadeleye hazır mısınız?" sorusu metal işçileri tarafından "hazırız!" biçiminde yanıtlıdı.

MESS binası önünde metal işçilerine seslenen Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş konuşmasına BMİS üyesi işçileri selamlayarak başladı. Metal patronlarının krizle birlikte artan dayatmalarına karşı eylemler gerçekleştirdiklerini belirten Göktaş, metal patronlarının son dönemdeki büyümeleri karşısında paylarına düşeni istediklerini ifade etti.

"Kapitalizm çöküyor, kriz kapitalizmin krizi! Faturayı ödemeyeceğiz!" diyen BMİS Genel Sekreteri, hükümete de seslenerek sadece patronlara kaynak aktararak işlerin çözülmeyeceğini söyledi. Göktaş'ın konuşması krize karşı patronların gözünü diktığı İşsizlik Sigortası Fonu'ndan işçilere kaynak aktarılması talebiyle devam etti.

"Krizi fırsat bilerek bu ülkenin emekçilerinin üzerine gelmeyin!" diyerek patronlara uyarıda bulunan Göktaş "Birleşik Metal-İş Sendikası 100 bin metal işçisinin temsilcisi olarak mücadele yürütecek!" sözleriyle de Türk Metal çetesini teşhir etti, Türk Metal'in metal işçileri adına toplu sözleşme imzalama meşruluğunun olmadığını vurguladı. Metal patronlarına "Hodri meydan o zaman! Ya bu teklifleri değiştirirsiniz ya da grevde görüşürüz!" duyurusunda bulundu. Göktaş'ın konuşması metal işçileri tarafından coşkulu sloganlarla kesilirken, eylemlerin artarak devam edeceği mesajı verildi.

Birleşik Metal-İş üyeleri Göktaş'ın konuşmasının ardından MESS binası önünde oturma eylemi gerçekleştirdiler, sloganlarını oturma eylemi sırasında atmaya devam ettiler.

Eylem "Bu kavgaya girdik, geri dönüş yok!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganlarıyla sona erdi. Metal işçileri geldikleri güzergahtan sloganlarla döndüler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi ve emekçi hareketinden...

Emekliler haklarını istiyor!

DİSK'e bağlı Emekli-Sen üyeleri kapitalizmin krizinin sonuçlarına karşı "Haklarımızı istiyoruz!" dediler. 11 Kasım günü Kadıköy İskele Meydanı'na yürüyen Emekli-Sen üyeleri gerçekleştirdikleri açıklamada ortak mücadele çağrısını yükselttiler.

Emekli-Sen İstanbul Şubeleri adına basın açıklamasını okuyan Emekli-Sen Kartal Şube Yönetim Kurulu üyesi Zehra Demir, ABD'den başlayan finans krizinin yayılarak devam ettiğini, AKP hükümetinin "kriz bizi etkilemez" açıklamalarına rağmen krizin etkilerinin gün geçtikçe ortaya çıktığını, kışın en hayati tüketim olan doğalgazın fiyatına %22.5 zam geldiğini belirtti. Tüm işçi sendikalarını, kamu çalışanları sendikalarını sermayenin saldırılarına karşı ortak mücadeleye çağırdı.

Emeklilik yaşını kadın ve erkeklerde 65'e, emekli olma gününün işçilerde 7200, kamu çalışanları ve serbest meslek sahibi çalışanlarda ise 9 bin güne çıkarıldığını hatırlatan Demir, Türkiye'de bundan sonra emekli olmanın hayal olacağını ve çalışan emeklinin yerine emekli olmadan ölen çalışanın alacağını vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DYO işçisi direniyor!

Yaşar Holding'in küçülme kararı nedeniyle DYO'da 24 işçi işten çıkarıldı. İşçiler yanıt olarak fabrikayı terk etmeme eylemi yaptılar.

Yaşar Holding kriz nedeniyle %20 küçülme kararı aldığını duyurdu ve bağlı işletmelerde kararın uygulanmasına başlandı. Bu kapsamda DYO'nun İzmir ve Dilovası'nda bulunan fabrikalarından biri temsilci, biri baştemsilci, 8'i gönüllü olmak üzere toplam 24 kişi çıkartıldı. Küçülme kararı doğrultusunda İzmir ve Dilovası'ndaki fabrikalardan 72'si kapsam dışı ve sendikasız, 48'i sendikalı olmak üzere toplam 120 kişinin çıkartılacağı belirtiliyor.

Gebze'de ise işçilerin TİS'te yer alan haklarını almak için sakal bırakma ve alkış eylemi yapmalarının ardından Baştemsilci İlhan Berber işten çıkarıldı. Bunun üzerine işçiler fabrikayı terk etmeme kararı aldılar. Akşam saat 18.00'de işten çıkan işçiler fabrikayı terk etmedi ve sabah 08.00'de üretim yeniden başladı. İşçiler baştemsilcinin geri alınması ve işten çıkarmaların durması taleplerini dile getiriyorlar. Taleplerin kabul edilmemesi durumunda, eylemler ailelerin ve diğer işyerlerinin de katılımıyla sürdürülecek.

Türk Philips kapatılıyor!

Philips Genel Merkezi'nce kapatılmasına karar verilen Türk Philips'te çalışan işçiler, kapatma kararına karşı eylem gerçekleştirdiler. Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu, DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi'nin örgütlü olduğu işyerinde çalışan işçiler, 11 Kasım sabahı servislerden Gebze OSB'nin güney giriş kapısında inip fabrikaya kadar sloganlar eşliğinde yürüdüler.

BMİS Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer yürüyüş bitiminde fabrika girişinde yaptığı konuşmada, Philips Genel Merkezi'nin aldığı kararla Türkiye'deki çalışanları işsizliğe ve açlığa mahkum ettiğine değinerek "Hep birlikte bu kapatılma kararının geri alınması için bütün yolları deneyeceğiz" dedi.

Yürüyüş öncesi Gebze OSB'nin kapısı önünde toplanan işçiler, OSB'nin güvenliğini üstlenen Tepe

Güvenlik firması çalışanlarınca fotoğraf makinesi ve kamera ile görüntülendi. Bu esnada kısa bir gerginlik yaşandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BTS eylemlerle uyarıyor!

Yüksek Planlama Kurulu'nun ek zamlarla ilgili kararını protesto etmek ve 14 Kasım günü yapılacak vizite eyleminin çağrısını yapmak amacıyla BTS tarafından 12 Kasım günü Adana Garı önünde bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde okunan basın metninde, ekonomik krizin emekçileri vurduğu, kamu emekçilerine 2009 yılı için %4+%4,5 gibi sadaka zammının reva görüldüğü, oysa sadece 2008 yılında doğalgaza %80, elektriğe %65 zam yapıldığı belirtildi.

YPK'nın 399'a tabi sözleşmeli personeli ek ödeme kapsamı dışında bırakması nedeniyle kendilerinin mağdur edildiği ve bu nedenle eylemlerin süreceği bildirildi. Hükümeti ve TCDD'yi bir kez daha uyarmak amacıyla 14 Kasım günü saat 8.00-17.00 arasında vizite eylemi yapılacağı açıklandı. Yaklaşık 50 emekçinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Eğitim Sen'den "doğalgaz" eylemi!

Eğitim-Sen İstanbul 3 No'lu Şube, 10 Kasım akşamı gerçekleştirdiği yürüyüşle doğalgaz zamlarını protesto etti.

Saat 17.30'da Cevahir Otel önünde toplanan yaklaşık 70 kamu emekçisi sloganlarla İGDAŞ önüne yürüdü. Burada Şube Başkanı Nebat Bukrek yaptığı açıklamada, ABD'de başlayan finans krizinin ABD sınırlarını aşarak tüm dünyada ekonomiyi saran bir kriz haline geldiğini vurguladı ve krize karşı hükümetin aldığı önlemlerin "krizi yaratanları krizden kurtarmak politikası" olduğunu söyledi. Okullarda doğalgaz parasını öğretmenler aracılığıyla velilerden toplamak isteyenlere de seslenerek, "Parasız eğitim anayasal bir haktır. Okullarda ne ad altında olursa olsun para toplamak suçtur. Öğrenci ve velilerimizle hiçbir parasal ilişkiye girmeyeceğiz. Para toplamayacağız. Tüm velileri bu politikaya dur demeye çağırıyoruz" dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

SES iki saat iş bıraktı!

SES Aksaray Şubesi, döner sermaye katkı paylarının adil dağıtılması talebiyle iş bırakma eylemlerine devam ediyor. Sağlık çalışanları, Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde 11 Kasım günü sabah 08.00-10.00 saatleri arasında iş bıraktı.

Mono Blok önünde bir araya gelen sağlık emekçileri pankart ve dövizlerle hastane bahçesi çevresinde sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdiler.

Saat 09.30'da Mono Blok önünde SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli bir konuşma yaptı. Sağlık işinin bir ekip işi olduğunu, sadece öğretim üyeleriyle hastaya sağlık hizmeti verilemeyeceğini belirtti. Asıl amaçlarının dönerden katkı payı almak değil, insanca yaşayacak bir ücret olduğunu ifade etti. Herşeyden önce adaletsizliğin giderilmesini talep etti.

Açıklamada zamlarla birlikte krizin faturasının emekçilere ödetilmeye çalışıldığına da değinildi. Açıklama esnasında SES temsilcileri, 2005 yılında katledilen Doktor Göksel Kalaycı'nın öğretim üyeleri tarafından gerçekleştirilen anmasına destek verdiler.

Çapa Tıp Fakültesi'nde çalışan sağlık emekçileri 12 Kasım günü de iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Saat 08.00'de iş bırakan emekçiler hastane içinde yürüyüş gerçekleştirdiler. "Dönerler arttırılsın adil dağılsın!/SES Aksaray Şube" pankartını taşıyarak coşkulu biçimde eylemlerini sürdüren sağlık emekçileri "Ekipte varız, dönerde yokuz!", "Eşitlik, adalet istiyoruz!", "İnsanca yaşamak istiyoruz!", "18 yıllık memurum net maaşım 830 YTL!" dövizlerini taşıdılar.

Basın açıklamasında 15 Kasım günü Bakırköy Devlet Hastanesi önünde eylem gerçekleştirileceği, 29 Kasım'da Ankara'da yapılacak mitingle hükümetin uyarılacağı dile getirildi. İki saatlik iş bırakma eylemi maaş bordrolarının yakılmasıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

SUT sağlığa zararlıdır!

Türk Tabipler Birliği, İstanbul Tabip Odası, Türkiye Sakatlar Derneği, Sosyal Hizmet Uzmanları Derneği İstanbul Şubesi, Altınokta Körler Derneği İstanbul Şubesi, İşitme Engelliler ve Aileleri Derneği, İstanbul Tabip Odası'nda 11 Kasım'da gerçekleştirdikleri basın toplantısı ile Sağlık Uygulama Tebliği'nin engelliler açısından yarattığı sorunlara ilişkin tespit, görüş ve önerilerini açıkladılar.

Kurumlar adına konuşan Türkiye Sakatlar Derneği Genel Başkanı Şükrü Poyraz, 1 Ekim'de yürürlüğe giren 5510 sayılı yasanın ülkenin sosyal güvenlik ve sağlık sistemini tümünden değiştirdiğini vurgulayarak sosyal devlet ilkesinden uzaklaşıldığını söyledi. SUT olarak anılan tebliğin ülkede sağlık hizmetlerinden yararlanan her vatandaşı, özel olarak engellileri ağır biçimde etkilediğini belirtti. SUT ile birlikte engellilerin karşı

karşıya olduğu sorunları sıralayarak, “Sonuç itibarıyla bugün yürürlükte olan sistem, dar gelirli engellileri ve hastaları sağlığından eden bir şekilde işlemektedir” dedi.

Sağlığı bir hak olarak gördüklerini, tespit ettikleri sorunları bir rapor halinde hükümete ve ilgili kurumlara ileteceklerini söyleyen Poyraz, herkesi ortak mücadele hattı oluşturmaya çağırıldı.

12 Kasım 2008 / Çapa

Kızıl Bayrak / İstanbul

Krize karşı miting 29 Kasım'da!

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) ve Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) 29 Kasım günü “*Krize, İşsizliğe, Yoksulluğa ve Zamlara Karşı Emek, Barış ve Demokrasi Mitingi*” gerçekleştirmek kararı aldı.

KESK ve DİSK Genel Sekreterleri 5 Kasım günü Ankara'da çağrı amaçlı bir basın toplantısı gerçekleştirdiler. Mitinge ilişkin ortak açıklamayı okuyan KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek, 3 Kasım günü yapılan Ekonomik Koordinasyon Kurulu toplantısında “*krizin sadece finans piyasalarında olduğunu, genel bir ekonomik krizden bahsedilemeyeceğini*” söyleyen Erdoğan'ın sözlerini hatırlatarak krizin yaşandığını gösteren rakamları sıraladı. Ekonominin çöküş içinde olduğunu belirtti. Mitinge kadar yapılacak eylem ve etkinlik programı duyuruldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

BMİS: “Küresel mücadele şart!”

Akdeniz Bölgesi'ndeki Avrupa Metal İşçileri Konfederasyonu (EMF) üyesi sendikaların bir araya geldiği “Genişletilmiş Akdeniz Ülkeleri Toplantısı” Birleşik Metal-İş Sendikası'nın ev sahipliğiyle 6 Kasım günü düzenlendi.

Basına kapalı olarak gerçekleşen toplantıya dair saat 12.00'de bir basın toplantısı gerçekleştirildi.

Açıklamayı Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu yaptı. “*Dünyanın her yerinde sermayenin kriz gerekçesiyle emekçilerin kazanılmış haklarına saldırmaya başladığı*”nı, bu ortamda böyle bir toplantı yapmanın oldukça anlamlı olduğunu belirtti. Kapitalizmin son yaşanan kriz ile birlikte ciddi anlamda prestij kaybettiğini ve neoliberalizmin iflas ettiğini söyleyen Serdaroğlu, bunun sürpriz olmadığını Komünist Manifesto'ya atıfta bulunarak belirtti. Birinci Enternasyonal'in açılış konuşmasından da bir bölüm aktaran Serdaroğlu, işçi sınıfının temelleri 140 yıl önce atılmış örgütlü gücünün bugün de ona rehber olduğunu vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Key işçilerinden suç duyurusu!

Yaklaşık üç aydır ücretlerini alamadıkları için 1 Kasım'dan itibaren patronun malları kaçırmaya ihtimaline karşı fabrika önünde nöbet tutmaya başlayan Key / Derden Tekstil işçileri, hakları için 6 Kasım günü Bakırköy Adliyesi önündeydiler.

Key/Derden Tekstil İşçileri ve BATİS adına ortak yapılan açıklamada şunlar söylendi: “*Bizler*

Key/Derden işçileri olarak haklı mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğiz. Bundan sonra haklarımıza sahip çıkmak için daha uyanık, daha bilgili ve daha örgütlü olacağız. Patronların oyununa gelmemek için daha güçlü olmayı başaracağız.”

Eyleme yaklaşık 150 işçi katıldı. Eylem sonrasında, avukatların iş mahkemesine başvurusunun kabul edildiği açıklandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

SES:

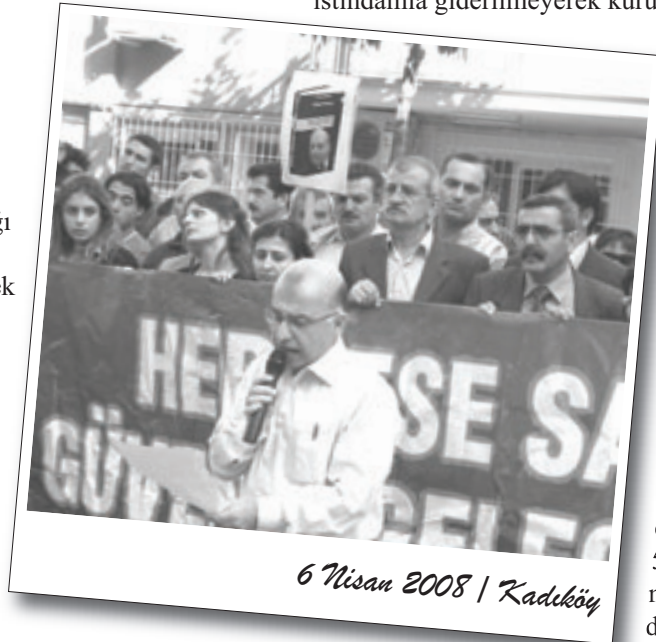
“Mücadelemiz engellenemez!”

KESK'e bağlı Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) 7 Kasım günü Ankara'da Sağlık Bakanlığı önünde gerçekleştirdiği eylemle sürgünleri, işten atmaları ve SES'e yönelik baskıları protesto etti.

Basın açıklamasına tüm illerden SES şube başkanları katılım sağlarken, geçtiğimiz günlerde memuriyetten men cezasına çarptırılan SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun ve hakkında disiplin soruşturması açılmak istenen Meryem Özsoğüt üzerindeki baskılar gündeme taşındı.

SES Genel Sekreteri yaptığı açıklamada, mücadeleleri sırasında pek çok bedel ödemek zorunda kaldıklarını, fakat bunun kendilerini yıldıramayacağını söyledi.

Basın metninin okunmasının ardından bakanlık önünde on dakikalık oturma eylemi yapıldı. 29 Kasım'da Ankara'da KESK tarafından gerçekleştirilecek olan mitingin duyurusuyla eylem sona erdi.

6 Nisan 2008 / Kadıköy

Kızıl Bayrak / Ankara

Eğitim-Sen'den “kadrolaşma” tepkisi

Eğitim-Sen Adana Şubesi atamalarda yaşanan

sorunlar ve AKP hükümetinin kadrolaşma politikasının yarattığı sonuçlar ile ilgili 7 Kasım günü bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

Eğitim-Sen Adana Şube Yönetim Kurulu adına Şube Başkanı Güven Boğa tarafından okunan basın metninde, soruşturma, sürgün ve cezalandırmalara karşı yürütülen mücadeleye rağmen AKP'nin kadrolaşma ve usulsüz atamaları anlatıldı. Milli Eğitim Bakanlığı Personel Genel Müdürlüğü'nce, Milli Eğitim Bakanı imzasıyla 31 Ekim 2008 günü, ‘Eğitim Kurumları Yöneticileri’ konulu 2008/74 sayılı genelge yayımlandığını ifade eden Boğa, Eğitim-Sen olarak sözkonusu genelgeyi incelediklerini, genelgenin, milli eğitim mevzuatına, eğitim sisteminin ilkelerine ve genel olarak hukuka aykırı yönlerini belirlediklerini dile getirdi.

Önümüzdeki günlerde yapılacak etkinliklerin duyurusuyla açıklama son buldu.

Kızıl Bayrak / Adana

Ankara SES'ten basın toplantısı

12 Kasım günü SES Ankara Şubesi, SES Genel Merkezi'nde Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumları'nda yaşanan sorunları anlatan bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

Saray Bakım ve Rehabilitasyon Merkezi'nde yaşanan olayın ve basına yansıyan görüntülerin çalışanların tümünü rencide edici boyutlara ulaştığı, buralarda çalışan ve hizmet alanların zan altında bırakıldığı dile getirildi. Sorunun kaynağı, kadrolu istihdamla giderilmeyerek kurumun iş güvencesiz,

vasıfsız insanlarla doldurulması, işin gereğine uygun personel çalıştırılmaması olarak açıkladı.

Hizmet veren kadrolu çalışanın 9 bin, taşeron olarak çalışan personelin 4 bin olduğu, bunun sonucunda 25 çocuğa bir bakıcı, 4 engelliye bir bakıcı düşmesi gerekirken 30-35 engelliye bir bakıcı, 50-100 çocuğa bir meslek elemanının düştüğü açıklandı. Bu durumda bu

kuruluşlarda hem hizmet veren hem de alanların mağdur edildiğine değinildi, somut adımlar atılması istendi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Öğretmenler güvence istiyor!

Türkiye’nin çeşitli illerinde Eğitim-Sen şubeleri tarafından gerçekleştirilen “Ücretli-sözleşmeli çalıştırmaya son! Sürgünlere hayır” eylemlerinden biri de 8 Kasım günü İzmir’de Sümerbank önünde yapıldı.

Eğitim-Sen İzmir 1, 2, 3, 4, 5, 6 No’lu Şubeleri’nin gerçekleştirdiği eylemde açıklamayı Eğitim-Sen İzmir 4 No’lu Şube Başkanı Cevat Düzeci yaptı. Gelecek, eğitim hakkı ve iş güvencesinden vazgeçmeyeceklerini söyledi. Eğitim emekçilerinin yaşadıkları sorunlar çözüm beklerken Milli Eğitim Bakanlığı’nın Eğitim-Sen üyeleri üzerindeki baskıcı uygulamalarına değindi. Eğitim emekçilerinin örgütlü mücadele ile soruşturma, sürgün ve cezalandırma kuşatmasını aşacak kararlılıkta olduğunu vurguladı. Sözleşmeli çalışma ve güvencesizliğin yarattığı “eğitimde nitelik düşüklüğü” ve “dayanışmanın zayıflaması” sonuçlarına karşı kadrolu çalışma ve iş güvencesi talebini dile getirdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Adana HSGGP’den eylem

Adana Herkese Sağlık ve Güvenli Gelecek Platformu, 11 Kasım günü, İstanbul Adli Tıp Kurumu’nun Hüseyin Ümez ile ilgili verdiği rapor ve Saray Çocuk Yuvası’nda gelişen olaylarla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Adana Adli Tıp Kurumu Adana Grup Başkanlığı önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında toplumsal anlamda yaşanan çürümeye değinildi. Muhafazakarlaşmaya, devlet terörüne, kadına yönelik şiddete, taciz ve tecavüz vakalarına çeşitli örnekler verilen açıklamada AKP hükümetinin şiddeti onaylayarak suçluları koruduğu ifade edildi.

Kızıl Bayrak/Adana

Liman-İş’ten özelleştirme açıklaması

Kamuya bağlı birçok limanın son süreçte özelleştirilmesine dair Liman-İş Sendikası’ndan tepki geldi. Sendikanın Ankara’da bulunan genel merkezinde 11 Kasım günü düzenlenen basın toplantısında konuşan Liman-İş Sendikası Genel Başkanı Muzaffer Akpunar, özelleştirme nedeniyle limancılık sektöründeki payın yüzde 16’lık bir gerileme yaşadığını belirtti. TCDD limanlarının elden çıkarılmasının sonuçlarının kriz döneminde çok ağır olacağını ifade etti.

Açıklamada limanların özelleştirilmesine karşı mücadele kararlılığı ifade edilmezken özelleştirme karşıtı mücadelenin hukuki girişimlerle sınırlı olacağı düşüncesi hakimdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Türk-Metal’den “Parti mitingi” gibi toplantı...

Esip gürlmeler eşliğinde ihanete hazırlık!

Türk Metal Sendikası Marmara Bölgesi Genişletilmiş Temsilciler Meclisi toplantısı 12 Kasım günü Bağcılar Olimpik Kapalı Spor Salonu’nda gerçekleşti.

Saygı duruşu ve İstiklal Marşı’nın okunmasının ardından Türk Metal Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek salonu dolduran işçilerin tezahüratlarıyla kürsüye çıktı. Konuşmasında 135 bini aşkın metal işçisini ilgilendiren MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi’nde bundan sonra izleyecekleri yol ve gündemdeki konulara ilişkin değerlendirmelerde bulundu.

Özbek konuşmasında, ‘bir takım’ sendikaların Türk Metal’i MESS’in yanında gördükleri, patronlarla kolkola yürüdükleri yönündeki iddiaların doğru olmadığını ifade etti. Küresel krizin Avrupa’yı teslim aldığını, Avrupa’da sendikalı sayısının % 5’e düşüğünü dile getirerek, “ama Türkiye’de biz güçlüyüz, güçleniyoruz” dedi.

Özbek, “70 milyonun telefonları dinleniyor. Bu demokrasi mi?” diyerek AKP’nin demokrasi anlayışını eleştirdi. 100 trilyonluk yardım paketleriyle iktidarını koruyan hükümetin krizle birlikte bundan sonra işinin zorlaşacağını ifade etti. AKP’nin Obama’yla görüşmelere başladığını, ABD’den beklenti içinde olduğunu söyledi.

Özbek daha sonra sözü toplu iş sözleşmesine getirdi. 135 binin üzerinde işçinin MESS kapsamında olduğunu söyleyen Özbek, “Biz % 20 istiyoruz, MESS % 4.15 diyor. ... MESS ile Türk Metal Sendikası teklifi arasında fark yok, uçurum var” dedi.

2001 krizini hatırlatarak patronlara seslenen Özbek, “Krizle rağmen sanayiye ileriye taşıyacağımıza söz veriyoruz, siz de işçileri ileriye taşımaya söz veriyor musunuz?” dedi. “Sorunlarımız çözülmezse ay sonunda grev kararı alırız. Sabırlıyız, metanetliyiz, inançlıyız. Sakın işverenler bizi yanlış anlamasın. Yumuşak atın tekmesi sert olur. Müzakereleri ağırbaşlılıkla yürüttük. Aldığımız grev kararı uygulama noktasına gelirse yalvarma, aman dileme yok. Ok yaydan çıkarsa geri dönüş olmaz”, “Buraya kadar geldi. Vallahi gırtlığınızı sıkırsız. Biz çalışsınız, eli nasırlıyız. Vallahi sizi ümüğünüzden tutar ciyak ciyak bağırtırız” tehditleri savurdu!

“Açık yüreklilikle, mertçe her türlü krize rağmen Türk sanayisini ileri yıllara taşımayı namus borcu biliyoruz” diyen Özbek, Arçelik ve Ford Otosan’ın kârlarına da dikkat çekti. “Biz sadaka değil hakkımızı istiyoruz. Patronlar burayı iyi dinlesin. İşçinin iş güvenliği garanti altına alınmalı, sonra soframızı konuşuruz. Soframıza kan doğramayın. Soframıza kan doğarsanız vallahi de billahi de biz sizin sofranıza kan doğrarız.” diye konuştu.

“Provakasyonlara dikkat edin, birtakım broşürler dağıtarak bizleri birbirimize düşürmeye çalışıyorlar. Bunlara inanmayın.” diyen Özbek, konuşmasını “Bizler Türkiye, Türk işçisi, büyük Türkiye için varız. Hiçbir engel tanımadan sadaka toplumu değil, sanayisini kurmuş, iç ve dış borçlarını temizlemiş güçlü bir Türkiye’ye, güçlü yöneticilere ihtiyacımız var” sözleriyle sonlandırdı.

Toplantı sadece Özbek’in yaptığı konuşmayla saat 12.30’da sona erdi.

Toplantıya Eskişehir, Bolu, Bursa, Kocaeli, Adapazarı, Bilecik, Ereğli gibi çevre iller ve İstanbul’dan çok sayıda işçi katıldı. Parti mitingi havasında gerçekleşen toplantıya katılan işçiler yüzlerine Mustafa Özbek maskeleri takarak, Türk Metal, Türk bayrakları ve “Hepimiz işçiyiz, hepimiz Özbek’iz!” dövizleri taşıdılar. Kürsünün önünde genç kadınlar Mustafa Özbek ismini taşıyan harfler giyili önlüklerle sıralandılar.

İşçiler kürsüden atılan, “Vur vur inlesin patronlar dinlesin!”, “Özbek, seninle ölüme de gideriz!”, “Vur de vuralım, öl de ölelim!”, “Sendika yuvamız, Özbek babamız!”, “MESS, MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!”, “İsteriz, isteriz hakkımızı isteriz!”, “Direne direne kazanacağız” sloganlarına eşlik ettiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ÇAYKUR’da yetki savaşı!

Çay İşletmeleri Genel Müdürlüğü (ÇAYKUR) bünyesinde çalışan 14 bin işçi adına toplu sözleşme yetkisine sahip Türk-İş’e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası ve Hak-İş’e bağlı Öz Gıda-İş arasındaki “yetki savaşı” devam ediyor.

Öz Gıda-İş’in Çaykur’u AKP hükümetinin desteğiyle ele geçirme girişimlerine karşı geçtiğimiz Temmuz ayı içinde Çaykur’un Rize’deki Genel Müdürlüğü önünde “Sendikal haklar, özgürlük ve demokrasi nöbeti” sloganıyla nöbet eylemi gerçekleştiren Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel’in “iyi niyetli çabaları” da sonuç vermemişe benziyor.

14 bine yakın işçinin çalıştığı Çaykur işletmelerinde 9.695’i noter tasdikli üyesiyle 23. Dönem Toplu İş Sözleşmesi’ni Tek Gıda-İş Sendikası’nın imzalaması gerekirken, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı yetki tespitini Öz Gıda-İş lehine yaptı.

Tek Gıda-İş Sendikası’nın Çaykur’daki örgütlülüğünün dağıtılma girişimlerine karşı 5 Kasım 2008 tarihinde Türk-İş yöneticileri basın açıklaması gerçekleştirdiler. Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu tarafından gerçekleştirilen açıklamada, Bakanlığın mevzuata aykırı uygulamaları aktarılırken, Türk-İş’in, Hak-İş’in içinde yer aldığı hiçbir etkinliğe katılım sağlamayacağı belirtildi. Türk-İş, AKP hükümetini ise Hak-İş’e verdiği destek nedeniyle protesto etti.

Bakanlığın Öz Gıda-İş’e verdiği yetkiye itiraz eden Tek Gıda-İş Sendikası, yargı aşaması sonuçlanana kadar Çaykur’da sözleşme imzalamayacak.

25 Kasım: Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü...

25 Kasım'ın çağrısını unutmamalıyız!

Emekçi kadınlar!

Emperyalist-kapitalist sömürünün hüküm sürdüğü her yerde işçi ve emekçiler, fakat özellikle de bu sınıfın kadınları, şiddetin tüm örneklerine maruz kalmaktadır. Biçimleri farklı olsa da, şiddetin amacı boyun eğdirmek, sindirmek ve teslim almaktır. İnsanın insan tarafından sömürüsü üzerine kurulu bu sistem ancak böyle ayakta kalabilmektedir. Çürüyen ve kokuşan sistem insanlar arası ilişkilerde şiddeti giderek arttırmakta, bundan en çok etkilenenler ise kadınlar olmaktadır. Yaşamın her alanında şiddet fiziksel, psikolojik, cinsel ve ekonomik biçimlerle karşımıza çıkmaktadır. Şiddet evde, sokakta, fabrikada, gözaltında ve hapishanelerde, kısacası her yerdedir!

Dünya çapında binlerce kadın her gün şiddete maruz kalıyor!

Kimi evde aile içinde şiddete uğruyor. Kimi işyerinde sefalet ücretleri karşılığı uzun saatler sömürülüyor ve dahası bir de taciz ve tecavüze maruz kalıyor. Kimi emperyalist tekellerin kasaları dolsun diye süren savaş ve işgaller altında işgalci ordunun askerlerinin tecavüzüne uğruyor. Irak'ta, Afganistan'da ve emperyalizmin elini uzattığı her yerde...

Kimi de İran'da recm cezasıyla taşlanarak öldürülüyor. Ya da Sudan'da olduğu gibi açlıktan ölmek için BM askerine bedenini satıyor. Kimileri de sınıfsız ve sömürsüz bir dünya mücadelesini savunduğu için işkencelerden geçiriliyor, katlediliyor, hapishanelerde tecride ve işkenceye maruz kalıyor. Kimileri hala "namus" ve "töre" adı altında öldürülüyor. Birçok kadın hala başlık parasına satılıyor. Ve Kürdistan'da kadın, Kürt kimliğinden dolayı eziliyor, baskı ve işkence görüyor, ırkçı-şoven saldırıların hedefi oluyor.

Evet! Binlerce kadın her gün, her an şiddetle karşı karşıya! Dünyanın neresinde olursa olsun şiddeti uygulayan emperyalist-kapitalist sistemin kendisidir. Çürümekte ve çökmekte olan bir sistemin çirkin ve vahşi yüzüdür bu!

Emekçi kadınlar, çağrımızı sizeditir!

25 Kasım tarihinde Latin Amerika'da diktatörlüğe karşı mücadele ederken katledilen Mirabel

Kardeşler'in özgürlük mücadelesini unutmamalıyız! Beyaz gelinliğiyle, halkların barış ve kardeşlik içinde yaşam özlemini dile getirmek için çıktığı yolda tecavüz edilerek katledilen Bacca'yı, töreler gereği öldürülen Güldünya'nın "artık yeter!" diye seslenişini unutmamalıyız! Bursa'da bir fabrikada çıkan yangında, patronun kâr hırsı uğruna ölen 5 tekstil işçisi kadının çığlığını da...

Asla çaresiz ve çözümsüz değiliz!

Şiddetin sona ermesi için şiddetin kaynağına karşı mücadele edelim!

Sömürsüz ve şiddetten arınmış bir yaşam ancak sosyalizmle mümkün olabilir. Bu nedenle emperyalist-kapitalist düzene karşı örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka seçeneğimiz yoktur! Ancak örgütlü bir güç olursak, bu sömürü düzeninden ve onun şiddet üreten gerici yoz kültüründen ve şiddetinden kurtulabiliriz. Ancak bu şekilde özgürleşebilir, güçlenir ve şiddete karşı koyabiliriz. Bu nedenle:

Emekçi Kadın Komisyonları, Picca Bacca'nın yarım kalan türküsünü birlikte söylemeye, Güldünya'nın yarım kalan öyküsünü birlikte tamamlamaya, Bursa'da katledilen kadın tekstil işçilerinin hesabını sormaya çağırıyor!

Emekçi Kadın Komisyonları, işçi ve emekçi kadınları örgütlü mücadeleye çağırıyor!

Emekçi Kadın Komisyonları, kadına yönelik cinsel baskı ve sömürüye karşı mücadele taleplerimizi birlikte yükseltmeye çağırıyor!

Emekçi Kadın Komisyonları

Esenyurt EKK'dan söyleşi...

Esenyurt Emekçi Kadın Komisyonu olarak "25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" vesilesiyle 9 Kasım günü bir söyleşi gerçekleştirdik.

Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirdiğimiz söyleşide ilk olarak Emekçi Kadın Komisyonu'ndan bir arkadaşımız kadına yönelik şiddete dair bir sunum yaptı. Emekçi Kadın Komisyonları'nın işlevinden, bu örgütlenmeye neden ihtiyaç olduğundan bahsedildi.

Ardından başka bir arkadaşımız söz alarak emekçi kadınların yaşadığı sorunlara değindi ve sömürü düzenine karşı mücadeleden başka kurtuluş yolu olmadığını vurguladı.

Ev eksenli çalışan bir emekçi kadın da gündelikçi kadınların yaşadığı sorunları kendi deneyimleri üzerinden anlattı ve yazmış olduğu bir şiiri bizimle paylaştı.

Söyleşi, işçi kadınların söz alarak çalıştıkları fabrikalar üzerinden yaşadıkları sorunlardan bahsetmeleri ile sürdü. Çözüm yolları üzerine sürdürülen tartışmaların ardından söyleşimiz Emekçi Kadın Komisyonları'nın 23 Kasım günü yapacağı eyleme çağrı ile sona erdi.

Esenyurt Emekçi Kadın Komisyonu

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu'ndan 25 Kasım hazırlıkları...

"25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" yaklaşıyor. OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu olarak, 25 Kasım'ın anlam ve önemini işçi ve emekçi kadınlara anlatmak için etkin bir faaliyet başlatmış durumundayız. "Kapitalizm şiddettir! Emekçi kadınlar mücadeleye!" şiarını kullanarak işçi ve emekçi kadınları şiddetin kaynağına karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Komisyon olarak yaptığımız toplantılarda 25 Kasım'ı gündemimize alıp haftalar öncesinde tartışmalara başlamıştık. Tartışmalarda 25 Kasım'ın tarihçesini ve kadına yönelik şiddetin günümüzdeki yansımalarını ele aldık. Komisyon olarak yaptığımız doyurucu tartışmalar sonucunda, bölgemizde bulunan işçi ve emekçi kadınlara faaliyetimizi götürüyoruz.

İlk olarak 8 Kasım günü günü Sarıgazi pazarı ve Demokrasi Caddesi'nde komisyon bileşenleri olarak

kitlesel bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Dağıtım sırasında yoğun ilgiyle karşılaştık. Bazı kadınlardan çalışmalara katılma yönünde söz aldık. Önümüzdeki süreçte başta fabrikalar olmak üzere bildiri dağıtımları devam edecek.

Yapacağımız ev ziyaretleri ile fabrikada çalışan kadın işçilerle toplantılar düzenlemeyi hedefliyoruz. 16 Kasım günü konuya dair bir etkinlik yapacağız. Etkinliğimizin hazırlıkları kolektif bir şekilde sürüyor.

Kadına yönelik şiddetin ortadan kalkması, erkek sınıf kardeşlerimizle şiddetin kaynağına karşı yürüteceğimiz etkin bir mücadeleden geçiyor. Emekçi kadınlar olarak şiddeti yok etmek için sürekli, sabırla ve soluksuz bir şekilde mücadelemizi sürdüreceğiz.

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu

Sol hareketin güncel durumu üzerine değerlendirmeler...

Devrimci harekette ide

(Eylül 2008'de verilmiş kapsamlı bir konferansın sol harekete ilişkin özel bölümleridir... Buradaki sunum tek tek gruplara ilişkin özel değerlendirmelerden arındırılmıştır...)

Bugün çok belirgin bir biçimde çözülmekte olan bir devrimci-demokratik hareket gerçeği ile yüzyüzeyiz. Söz konusu olan basitçe bir örgütsel çözülmeye değil, daha da kötüsü ideolojik ve moral bir çözülmeye. Halkçı gelenekten gelen küçük-burjuva devrimci-demokrat gruplarda rahatsız edici bir kırılma var. Öylesine ki, artık '90'lı yılların genel devrimci hareket tanımı bile giderek bir anlam taşımaz hale geliyor. Eskiden, devrimci hareket demenin, devrimci-reformist ayrımının altını çizmenin büyük bir önemi ve siyasal yaşam içinde anlamlı bir karşılığı vardı. Bugün bunu söylemek artık kolay değil. Kuşkusuz hala da devrimciler olarak bir şeyler birlikte yapılmaya çalışılıyor. Örneğin 8 Mart'ta reformist-feminist akımlar blokuna karşı ortak devrimci bir tutum alınabiliyor. Ya da 1 Mayıslar öncesinde devrimci bir platform kurularak 1 Mayıs'a bileşik bir ağırlık konmaya çalışılıyor. Ama bunlar artık sınırlı örnekler ve bunların bile anlamı ve işlevi giderek zayıflıyor. Daha da önemlisi, kimileri için bunlar devrimci ilkesel hassasiyetlerde değil, fakat pratik seçeneksizliklerden dolayı tercih edilebilir ortaklıklar oluyor. Nitekim bakıyorsunuz, dünün söylem planında en iddialı devrimcileri, çok ciddi ilkesel ya da politik görüş ayrılıklarının söz konusu olduğu durumlarda, devrimci platformları bırakıp reformistlerle birlikte hareket ediyor ve bunda hiçbir sorun da görmeyebiliyorlar. Bu, ideolojik bir gevşemeyi ve çözülmeyi anlatıyor.

Kürt hareketi üzerine değerlendirmeler yaparken, bugün bu hareketin en temel zaafının açık bir stratejik çizgiden yoksunluk olduğunu söyledim. Aynı olgu temelde, geleneksel halkçı gelenekten bugüne kalan devrimci gruplar için de geçerli. Halkçı devrimci hareketin geline yerde artık inanç ve ciddiyetle izleyebildiği devrimci bir stratejisi yok. Oysa devrimcilik, temelde bir stratejik açıklık ve tutarlılık işidir, devrimci iktidar hedefine dayalı bir siyasal mücadele çizgisinde ifadesini bulur. Devrimci-reformist ayrımını neye göre yapmak gerekir? Elbette kurulu devlet ve toplum düzenini devrimci yollardan değiştirmeye yönelik bir stratejik tutum ve açıklık üzerinden. Eğer sorun basitçe toplumsal sistem olarak kapitalizme karşı olmak olsaydı, bu durumda reformistleri de devrimci saymak olanağı doğardı. Zira onlar da ilke olarak kapitalizme karşı, onlar da özel mülkiyet düzeninin ya da sömürü ilişkilerinin tasfiyesinden yanalar... Toplumsal ilişkiler değiştirilmeli, büyük kapitalist mülkiyet kamulaştırılmalı, emekçilerin üzerindeki sömürü son bulmalıdır diyebiliyorlar, ki bunu söylemelerinde bir güçlük de yok.

Devrimcilik, aynı gibi görünen bu hedeflere ulaşmada izlenecek siyasal strateji, bununla kopmaz biçimde, izlenecek yol ve kullanılacak yöntemlerle ilgilidir. Aslolan mevcut düzeni yorumlamak ve olumsuzlamak değil, fakat devrimci yollardan

değiştirmektir. Hedefe ulaşmak ancak bununla olanaklı olabilir. Devrimci iktidar mücadelesi bu, kurulu devlet düzeninin zorla yıkılması ve yerine devrimci iktidarın konulması mücadelesi bu. Devrimci perspektifle hareket edebilmeyi, kurulu düzen ve devlet karşısında her bakımdan buna uygun bir konumlanmayı, buna uygun bir siyasal mücadele anlayışını, dostun-düşmanın buna göre saptanmasını, mücadele yol ve yöntemlerinin buna göre seçilmesini gerektirir. Devrimcilik bunda, burada gerçek anlamını bulur. Devrimciyle reformisti ayıran ayırım çizgileri de burada kendini gösterir.

Düne kadar kapitalizme karşı ideolojik perspektifleri tartışmalı olan, devrimi anti-faşist, anti-feodal sınırlarda gören bir takım çevreler, salt kurulu devlet düzenine karşı devrimci bir iktidar mücadelesini formüle ettikleri için, biz onları rahatlıkla devrimci olarak tanımlayabiliyorduk. Öte yandan, kapitalist mülkiyet düzenine karşı ideolojik tavır alışını gerçekte daha net bir biçimde ortaya koyan, ama bu düzene yönelik devrimci bir mücadele ve örgüt anlayışından da tümüyle uzak olan akımları ise reformist olarak değerlendiriyorduk. Bu anlaşılır bir tutumdur. Zira bu akımlar devrimci değiştirme iradesinden, buna uygun düşen bir devrimci mücadele stratejinden, bunun gerektirdiği yol ve yöntemlerden, devrimci örgüt ve araçlardan özenle uzak durmakta idiler. Devrimci siyasal strateji burada çok büyük bir önem taşımaktadır. Kurulu devlet düzeninin devrilmesine dayalı bir devrim anlayışı, bir mücadele anlayışı burada bir temel ayırım çizgisidir. Komünist sınıf devrimciliği ile devrimci-demokrat sınırlardaki küçük-burjuva devrimciliğini aynı "devrimci hareket" ortak tanımında birleştirebilen de budur.

Zaaf bugün tam da bu alanda ortaya çıkmaktadır. Zira artık devrimci siyasal stratejinin gerektirdiği tutum ve hassasiyetleri göremiyoruz bazılarında. Duygular ve niyetler hala da devrimci olsa bile, ortada ideolojik açıdan net devrimci stratejik formülasyonlar ve bunun gerektirdiği pratik hassasiyetler yok. Söz konusu çevrelerin artık belirgin bir iktidar sloganı bile yok. '70'li yıllarda tüm devrimci siyasal grupların en belirgin özelliği, kendilerine özgü bir biçimde tanımlanmış bir devrim anlayışı ve stratejisi ile hareket etmeleri idi. İçerik olarak bu çok tartışmalıydı, ama hiç değilse biçimsel yönden bir stratejik duyarlılık söz konusu idi. Devrimci demokratik halk iktidarı denebiliyordu, devrimci işçi-köylü iktidarı denebiliyordu... Sonuçta devrimci bir iktidar tanımı, buna dayalı bir devrimci strateji tanımı vardı. Anti-empyrist demokratik devrim, milli demokratik devrim, milli demokratik halk devrimi, ulusal demokratik halk devrimi diyorlardı...

Bugün bunlar söylem olarak da büyük ölçüde kayboldu. Artık daha çok taktik sorunlar, gündelik politikalar üzerinden konuşuluyor, gündelik bir pusulasız pragmatist sürüklenmedir gidiyor. Herkesin gösterebileceği türden bir sistem ya da düzen karşıtlığı kuşkusuz var. Ama açık bir devrimci stratejik çizgi yok, net bir devrim anlayışı yok. Çünkü birçok grubun bugüne kadar bağlı oldukları devrim ve iktidar

görüşlerine olan inançları kırıldı. Bunun yerine yeni bir şey de koyamıyorlar. Yeri gelince her şeyi uluorta tartışıyorlar, ama her şeyden önce kendilerinin ne tür bir devrim anlayışına sahip olduklarını netleştirmeleri gerekiyor. Bunlara dönüp, herkesi eleştiriyorsunuz da sizin programınız nerede, devrim anlayışınız ve stratejik çizginiz nedir diye sorulsa, bir kısmının söyleyebileceği hemen hiçbir şey yok. Birtakım partilerin hala resmen ortada duran programlarının bile onlar için bir şey ifade edip etmediği artık belli değil. Bazılarının resmi programları kendileri için bile anlamını yitirmiş, içi boşalmış durumda.

Devrimci bir akım, her şeyden önce devrimci bir ideolojik kimlik demektir. Bu kendi başına bir şeyi çözmez ama bunsuz da bir yol yürünemez. Bir programı, bir rotası, yani net bir siyasal çizgisi olur bir hareketin. Her konuda bir şeyler söylüyorlar, ama kendilerinin temel görüşleri belli değil! Bir dizi grubun durumu tamı tamına böyle. Eski çizgi çökmüş, yerine yeni bir şey koyamıyorlar ama. Böyle olunca da gündelik politikayla idare ediyorlar, işin özünde sürükleniyorlar. Genel bir düzen, devlet, sistem karşıtlığı söylemiyle gidiyorlar. Bu kendi başına kimseyi devrimci yapmaz, zira aynısını üstelik daha kuvvetli bir söylemle reformist gruplar da iyi kötü yapıyorlar.

Bu, işin ciddiyetinin kaybedildiğini gösteriyor. '60'lı yıllarda Türkiye solu kitlesel bir temel üzerinde doğduğunda, tüm gençliğine ve deneyimsizliğine rağmen, en hararetli tartışmalar strateji sorunları üzerine yapılıyordu. Mahir Çayan gibi genç bir devrimci Aren-Boran oportünizminin karşısına stratejik görüş ayrılıkları üzerinden çıkabiliyordu. İbrahim Kaypakaya 12 Mart'ın o ağır faşist terör koşullarında, PDA revizyonizmine karşı kendi devrimci stratejik çizgisini tanımlıyordu. Bu genç devrimciler, devrime ilişkin, topluma ilişkin, sınıflara ilişkin, dolayısıyla bütün bunlardaki açıklıklarla anlamını bulan devrimci

olojik ve moral kırılma

**Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!**

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 254, Kasım 2008

stratejiye ilişkin sorunlardaki açıklığı, bir siyasal hareket olarak ortaya çıkabilmenin olmazsa olmaz koşulu olarak ele alıyorlardı. Bu açıdan sözkonusu dönem gerçekte Türkiye sol hareketinin ideolojik ve stratejik sorunlar yönünden en ciddi, en titiz davranabildiği bir dönemdi. Stratejik sorunlarda gösterilen bu titizlik, devrim ve iktidar sorunlarındaki ciddiyetin ve samimiyetin de bir ifadesi idi.

Bugün ise durum kabaca şöyle: Gündelik hareket her şey, sonuçsa hiçbir şey! Bu, Bernstein'ın ünlü revizyonist formülüdür, en kaba bir reformizmi anlatır. Gündelik hareket ve çıkar her şey, sonuç, yani uzun vadeli temel hedefler, yani devrimci strateji hiçbir şey. Kuşkusuz bugünün o yıpranmış, yorulmuş devrimcileri bu anlamda reformist değil ama, işin özünde durumları bir bakıma böyle. Gündelik hareketlilik içinde kim kendini nerede ne kadar çok gösterirse kaygısı egemen artık. Bu, artık ciddiyetin kaybedildiğini gösteriyor. Burada artık bir devrim, bir iktidar iradesi yok demektir. Zaten çözülmeyi yaratan da bu. Gide gide bu ciddiyetsizliği kendileri de hissettikleri ölçüde, bu kadarını olanaklı kılan o şevk ve enerji de kayboluyor. Türkiye'nin geleneksel devrimci hareketi zaten uzun yıllar sağlam bir ideolojik bakışa sahip değildi. Ama her şeye rağmen belli ideolojik görüş ve yaklaşımları vardı, her bir hareketin. Bu onlara kendine göre bir şevk ve heyecan da veriyordu. Bu şevk ve heyecan çoğu zaman o çizgiyi aşıyor, çizgi onun gölgesinde de kalıyordu. Şimdi çizgi de gidiyor, heyecan da... Bugünkü durum özetle bu.

Bunu şu veya bu hareket üzerinden çok somut olarak örneklemenin bir yararı yok. Çok yaptık bunu bugüne kadar, başlıca grupların durumuna ışık tutacak değerlendirmelerimiz orta yerde duruyor.

(...)

Hemen tümünden tasfiye olmuş bir devrimci örgütü yeniden kurmak bugün Türkiye'deki en zor sorun. Ortada ciddi boyutlarda bir kırılma var. Sorun fiziki kırılmadan öteyedir ve bu nedenle fazlasıyla vahimdir. Devrimciler fiziki yönden 12 Martlar'da, 12 Eylül'ler'de de kırıldılar. Önemli olan bunun bir devrimci irade kırılmasına dönüşmemesidir. Oysa bugün kırılan devrimci örgüt iradesidir. Bugün legal çalışma ile uyumlu belli sayıda kadroyu her şeye rağmen hala da çıkarabilirsiniz. Ama devrimci yeraltı mücadelesinin tüm güçlüklerini göğüsleyebilen ve bedellerini devrimci bir kararlılıkla ödemeye hazır kadrolar çıkarmak artık eskisi kadar kolay değil. Burada herkesin bildiği bir sır olarak belirgin bir zaafiyet var ve bunun bilincine varmak, geleneksel

örgütlerde bir umutsuzluk yaratıyor ve bu tasfiye olmuş devrimci örgütsel yapıyı yeniden kurmakta bir irade kırılmasına yolaçıyor.

(...)

Özetle genelde bu irade kırılması var; bu konuda gerçekçi olmak ve artık bu gerçeği dosdoğru görmek gerekiyor. Bu durum, ciddi ilkesel sorunları, bu ilkesel sorunlara dayalı politika sorunlarını hafife almayı da beraberinde getiriyor. Daha önce de söyledim, öyle devrimci çevreler var ki, ciddi sorunlarda devrimcileri bırakıp, gidip reformistlerle o kadar rahat bağdaşabiliyorlar ki... Başlangıçta bunu anlamakta güçlük çekiyorduk, fakat artık duruma şaşırıyoruz. Bunu ideolojik ve ilkesel sorunlardaki hassasiyetin yitirilmesi ve faydacılığa dayalı bir pratik sürüklenme durumu olarak görüyoruz.

'90'lı yılların ortalarında böyle bir şeyi düşünmek mümkün değildi. Dönemin devrimcileri reformistlerle ayrım çizgileri konusunda belli bir hassasiyet içinde idiler, devrimci-reformist ayrımı belirgindi. Şimdi bu konuda müthiş bir rahatlık var.

Kendilerine devrimci diyenler öteki devrimcilerle anlaşabildiğinden çok daha rahat bir biçimde reformist parti ve çevreler ile anlaşabiliyor ve bunda hiçbir sorun görmüyorlar. İlkesel hassasiyetlerin ve ideolojik ölçülerin kaybedildiğinin göstergesi bu. Devrimci ideolojik kimlik böyle bir erozyon içinde gide gide anlamını yitiriyor.

(...)

Sorun bizim sınıfın ne denli bağrında ve ekseninde olduğumuz değil kuşkusuz. Bizim hiç değilse bir bilincimiz ve bununla uyumlu bir yönelimimiz var. Toplumda belli bir devrimci sınıfa dayanmadan, onu devrimci eksen haline getirmek iradesi ve pratik çabası

göstermeden, bu konuda mesafe almadan, politik mücadelede de ciddi bir rol oynama şansı yok, biz bunun bilincindeyiz. Siyasal mücadele sınıflar mücadelesidir temelde, küçük gruplar mücadelesi değil. Küçük grupların devletle kapalı devre atışması hiç değil. Biz hiç değilse bunu biliyoruz, bunu bilmenin ışığında davranıyoruz ve çalışıyoruz. Çalıştığımızın bize ne kazandırdığı, bizim ne mesafe katettiğimiz, bu ayrı bir sorun. Bu bizi aşan da bir

sorun. Bu zamana, döneme, toplumsal ortama, kitle hareketinin mevcut durumuna, bir dizi başka etkene bağlı. Ama bizim hiç değilse bir bilincimiz var; biz sınıfa dayanamadığımız sürece yok olur gideriz, hiçbir varolma şansı, iktidar olma şansı, devrimi zafere ulaştırma şansımız olmaz diyebiliyoruz. Böyle marksist bir bilincimiz var.

Sözkonusu akımların böyle bir bilinci de yoktu ve halen de yok. Onlar kendi sözde "çelik çekirdek"lerini, devrimci sınıf eksenini dışında kurabileceklerini ve bununla bir yere yürüyebileceklerini zannediyorlardı. Hiçbir yere yürüyemedikleri çıktı ortaya. Geline yerde bazı grupların en etkin oldukları yer yurtdışı, daha somut olarak Avrupa. Yöneticilerin

kafalarını en çok taktığı, en çok ilgi yoğunlaşması yaşadıkları yer yurtdışı. Hiç de sadece şu veya bu özel grubu kastederek söylemiyorum bunu. Genelleşen bir eğilim var burada. Çünkü yurtdışı giderek bir yaşam alanı haline geliyor. Düne kadar lanetli bir mültecilik alanı olarak görülen ve yönüne bile dönülüp bakılmayan alan, şimdi artık giderek bir yaşam alanı haline geliyor, geleneksel küçük burjuva gruplar için. Bu yaşam alanına bir yaşam altyapısı gerekiyor, yurtdışına gösterilen ilginin gerisinde bu var. Yoksa ülkede çalışan, gelişen bir örgütün, ilerleyen bir

devrimci siyasal mücadelenin ya da örgütsel inşa çabasının bir takım ihtiyaçlarını karşılamak, lojistik destek alanı olarak kullanmak değil...

(...)

Bundan on yıl kadar önceki bir değerlendirmemizde, Türkiye’de 40 örgüt var deniliyor ama alakası yok, topu topu 5 örgüt var deniliyordu. Şimdi bu sayıyı daha da azaltmak, en fazla üçe indirmek gerekiyor. Bunlardan da ikisinin ideolojik çizgileri ve mevcut yönelimleri çok tartışmalı. Çalışma tarzları, mücadele anlayışları, sınıfsal bakışları çok farklı. Ama bir siyasi aktivite olarak bakarsanız, açığına-kapalıasına, tarzına-yöntemine, sınıfına-alanına bakmadan sorarsanız, bir hareketlilik olarak, bir gayret olarak, bir politik aktivite olarak bakarsanız, evet ortada iyi kötü üç siyasal hareket var.

Ne var ki kendi başına politik aktivite kimseyi bir yere götürmez. Bugün sönümlenen grupların hepsi de zamanında çok aktiflerdi. Kendilerine göre yırtıcı bir biçimde çalışıyorlardı, güç olmaya çalışıyorlardı, belli etki alanlarına sahiptiler. Onlar şimdi kamandılar, oysa dün böyle değillerdi. Ama o kamanmayı getiren bir süreç var. O kamanma sonuçta neden doğuyor? Bu çok önemli. İdeolojik belirsizlik, sınıf kimliğinden yoksunluk, yapısal zaafılar konusunda herhangi bir bilinç açıklığından yoksunluk, dolayısıyla özeleştirel bir tutumdan, devrimci bir yenilenme çabasından yoksunluk sonuçta bu akıbeti hazırlıyor.

(...)

Sorun kendi içinde legal bir partinin kurulup kurulamayacağı sorunu değil, meselenin bu yanı kendi başına ilkesel bir sorun da değil, bu tümüyle somut bir durum değerlendirmesi sorunu. İlkesel olan ihtilalci illegal örgüt sorunudur, buna dayalı bir eksenin vazgeçilmezliğidir. Aslına bakarsanız, bugünkü her siyasal hareketin legal oluşumları da bir tür legal bir partidir kendine göre. Mesele bu değil. Kırılma legalitenin kullanılmasında değil, fakat devrimci illegalitenin terkedilmesindedir. Bu, legalitenin devrimci temellerde ve amaçlara yönelik olarak kullanılabileceği zeminin de yitirilmesi demektir. Zira illegal temellere dayalı bir devrimci örgütünüz ve buna dayalı bir siyasal faaliyetiniz yoksa, bu durumda legalitenin devrimci istismarı ifadesi de tüm anlamını yitirir. Devrimci illegalitesi olmayanın devrimci legalitesi de olamaz, sorunun özü budur.

Devrimci legaliteyi belli bir rahatlıkla kullanabilmek için bile geride illegal bir örgütsel yapının olması gerekir. Bu olduğu sürece devlet, bırak açıktaki kalsın, hiç değilse buradan izlerim diye bakar. Bu olmasa, kullandığınız devrimci söyleme bile müdahale etmeye kalkar. EMEP’liler sokakta kurduk sokakta savunacağız dediler. Bunu söyleyenlere polis sokak terörü uyguladı, söylem ondan itibaren terkedildi, üstelik ideolojik eleştirisi bile yapılarak. TKP bugün gerçekte taşıdığını düşündüğü amaç ve hedeflerini resmi bir parti programı olarak ortaya koyamıyor. Bunun kapatılma nedeni olacağından kaygılanıyor çünkü. Kendi amaç ve hedeflerini, bunu gerçekleştirme yol ve yöntemlerini tüm açıklığı ile ortaya koyamayan, somutlanmış bir program halinde dostun düşmanın önünde göndere çekemeyen bir devrimci parti düşünebiliyor musunuz?

Komünist Manifesto’dan beri komünistler, düşüncelerini, inançlarını, amaç ve hedeflerini dostun düşmanın önünde bir bayrak gibi dalgalandırıyorlar. Komünist Manifesto buna ilişkin sözlerle biter. Komünistler kendi görüş ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler, diye vurgular. TKİP Programı da anlamlı bir tutum ve tercihle, Komünist Manifesto’nun buna ilişkin sözleri ile biter. Siz bir parti olarak gerçekten neyi hedeflediğinizi, ne yapmak istediğinizi doğrudan söyleyemedikten sonra, parti adına ve herkesin önünde partimizin gerçek amaç ve hedefleri şunlardır diyemedikten sonra, kendinize parti deseniz ne olur ki? Kendi düşüncelerini en dolaysız ve en tam

bir biçimde söyleyebilmek, devrimci olmanın olmazsa olmaz koşuludur. Devrimcilerde bu köklü bir gelenektir. 1905’te Petrograd Sovyeti’nin başkanı Troçki, Çarlık mahkemesinde yargılanıyor, ayaklanmaya girişmiş ama yenilmiş Petrograd Sovyeti’nin başkanı olarak. Savunmadaki tutumu mealen şöyle: Evet, sayın savcı doğru söylüyor; biz tam da Çarlık rejimini silahlı ayaklanma yoluyla devirmeye kalktık, yapmaya çalıştığımız şey tamı tamına buydu... Bu budur, tavır böyle olmak zorunda. ***

Devrimci demokratik harekette belirgin bir irade kırılması olduğunu ve bunun temelde ideolojik bir kırılma olduğunu söyledim. İdeolojik kimlik herşeyin başı dedim. Ama bu, ilk adım olmak anlamında! Bir mayanız olacak, bu ideolojik çizgidir. O mayayı çalacaksınız, bu mücadelenin içinde bir politik kimlik halini alacak, bir mayalanma yaratacak. Böylece bir politik kimliğiniz ve bir örgütsel yapınız oluşur. Eğer devrimci ideolojik kimliğinize uygun devrimci bir örgütünüz yoksa, devrimci ideolojik kimliğinizi korumanız güvence altında değil demektir. Devrimci örgütü devrimci ideoloji yaratır. Devrimci bir örgüte sahip olmak için devrimci bir ideolojiye sahip olmak zorundasınız. Ama devrimci bir ideoloji ile devrimci bir örgüt yarattıktan sonra, bu devrimci örgütün kendisi, devrimci ideolojinizin sürekliliğinin bir güvencesidir. Eğer bu temel önemde devrimci örgütsel zemini kaybederseniz, zamanla o devrimci örgütü yaratmış ideolojik kimliği de koruyamazsınız. Şimdiki olay bu, devre şimdi böyle tamamlanıyor ve kapanıyor.

Türkiye’de devrimci örgütsel kimlik devrimci siyasal çıkışla yaratıldı. Devlete silah çekmeyle yaratıldı, ‘71 Hareketi’nin doğumunu kastediyorum. Zamanla çeşitli siyasal çevreler belli örgütsel yapılar yarattılar, çizgi geri planda kaldı, ama yaratılan devrimci örgütsel yapı, gelenekler, ruh, heyecan uzun süre devrimci kimliğin korunmasını, devrimci söylemlere sadık kalınmasını sağladı. Şimdi işte bu devrimci örgütsel zeminler kaybediliyor.

Bunun ilk büyük dalgası, asıl yıkıcı ve tasfiye edici dalgası 12 Eylül’de yaşandı, Biz TDKP’yi, Dev Yol’u, Kurtuluş’u, TKEP’i vb. o zaman kaybettik. Ama geriye her şeye rağmen dar bir çevre kaldı ve bunlar geçmişin devrimci mirasından, 12 Eylül’ün devrimci direnişçi ruhundan yararlanarak, yeniden devrimci örgütsel yapılar kurdular, bu temel üzerinde devrimci iddialarını ve söylemlerini sürdürdüler.

‘90’lı yılların ortasından 2000’li yıllara, yani son 10-12 yıl içerisinde, kaybedilen işte bu oldu. Devrimci yapılar etkili darbelerle tasfiye edildi. Devrimci örgütlere yönelen devlet saldırısı, Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’nin saptamasının bir gereği olarak, çok

özel bir tarzda yoğunlaştırıldı. F tipleri/hücre saldırısı da bu genel operasyonun bir parçasıydı. Çünkü, zindanlara doldurulan devrimcilerin uygun koşu koşullarında eğitilerek dışarı çıktığını görüyordu devlet ve bunu bir sorun sayıyordu. Bu zemini ortadan kaldırdı. Bu, çok geçmeden, halkçı küçük-burjuva çevrelerde devrimci örgüt iradesinin kırılmasının önemli bir nedeni haline geldi.

Bugün örgütleri yeniden kurmak istemiyorlar demiyorum, kuramıyorlar diyorum. Kuramadıklarını gördükçe de umutsuzluğa kapılıyorlar ve yeni arayışlara giriyorlar. Bu, sanal alan yayıncılığından legal partiye kadar bir takım biçimlerde kendini üretiyor. Bazıları da çaresizce ve belirsizce bekliyorlar. İdeolojik kırılma ve örgütsel kırılma birbirini karşılıklı olarak besliyor. Vurgulamaya çalıştığım bu.

İdeolojik kimlik örgütsel kimliği yaratır, örgütsel kimlik de gerisin geri ideolojik kimliği besler dedim. Bu ilişki bu dar sınırlar içerisinde kendi içinde doğru. Ama bu aslında yeterli bir formül de değil. Türkiye sol hareketinin en büyük yapısal zaafı bu aynı zamanda. İdeoloji ile örgüt yeterli değil. İdeoloji bir sınıfa dayanmak, örgüt o sınıfa taşınmak, orada ete kemiğe büründürülmek zorunda. Devrimci ideoloji, devrimci sınıf, devrimci örgüt, üçü bir araya gelmek ve organik olarak kaynaşmak zorunda. Gerçek devrimci sınıf partisi ancak böylece ortaya çıkar. Belli bir sınıfın, modern toplumda kendine özgü benzersiz bir konuma sahip bir sınıfın, yani proletaryanın devrimci hareketini bir eksen haline getirebilmenin dışında, bolşevik “çelik çekirdek” olmak/yaratmak mümkün değildir. Toplumsal hayatta böyle mucizeler yoktur, nitekim tarihte de bu iş böyle olmamıştır. Devrimci ideoloji, devrimci örgüt, devrimci sınıf devrimci çalışmanın ve mücadelenin kaynaştırıcı harmanında bir araya gelmiştir, o ünlü bolşevizm tam da böyle doğmuş, şekillenmiş, kendini bulmuş, serpilip gelişmiş, güç kazanıp iktidar olmuştur.

Bugün geleneksel devrimci demokrat hareket aynı zamanda, sınıf kimliğinden yoksun olmanın, sınıf kimliğini ciddiye almamanın, belli bir sınıf üzerinden kendini tanımlama ve o sınıfa dayanmanın, kendi ideolojik kimliğini bu maddi zeminde ete-kemiğe büründürme sorununu ciddiye almamanın da sonuçlarını yaşıyor. Sınıf dışı devrimcilik iflas ediyor, sorun aynı zamanda bu. Basitçe devrimci demokrasinin programı iflas etmiyor, sınıf dışı devrimcilik anlayışı da iflas ediyor. Bunu başaramayan herkes iflas edecektir.

TKİP’nin II. Parti Kongresinin gerekçeli gündemini ortaya koyan değerlendirmesi ile Kongre bildirisinde de bu temel önemde noktaya atıflar var: Biz işçi sınıfı hareketiyle devrimci temellere dayalı bir ilk birleşmeyi

sağlayamamış olmak anlamında henüz sosyalizmle sınıf hareketinin birliğini simgeleyen bir parti değil, deniliyor orada, ki bu nokta çok önemli. Partimizin geleceği bunu ne kadar başarıp başaramayacağımıza bağlı. Eğer parti bunu başaramazsa, değil bir devrimci sınıf partisi olmak, şimdiki devrimci ideolojik kimliğini bile korumak başarısı gösteremez. Çünkü materyalizm bir dünya görüşü ise, sorunun özünde bu var. Bir ideoloji bir sınıf üzerinden ancak ete-kemiğe bürünebilir, maddi bir güç haline gelebilir. Teori kitlelere, sosyalizm proletaryaya malolduğu zaman maddi bir güç haline gelir, proletarya sosyalizmi denilen siyasal akım şekillenir ve modern burjuva toplumda kendi devrimci rolünü oynayabilir.

Bizim ötekilerden farkımız nedir diyorsanız, herşeye rağmen bu bilinci korumak, bu bilincin doğrultusunda yapılabilecek olanları yapmaya çalışmak, bu konuda iradesini kaybetmemek, derim öncelikle. Bizim temel önemde bir farklılığımız bu. Bu çok belirgin bir fark. Biz bugünün özel koşullarında öncelikle devrimci örgüt denilen sorunu çok ciddiye alarak, sorunun bu halkasını mümkün mertebe güçlendirmeye çalışıyoruz. Çünkü etrafın boşaldığını, işimizin daha da zor hale geldiğini biliyoruz. Devrimci örgüt halkasını güçlendirmek en temel sorun bugün. Çünkü bu bugünün en zayıf noktası, çözümü büyük güçlükler taşıyan bir sorun halihazırda.

(...)

Reformist harekete ilişkin olarak kısaca neler söylenebilir? Reformist hareket kimliğini buldu. Türkiye'nin reformist hareketi kendi bugünkü kimliğine gönlü rahat bir biçimde oturdu. Ama belirgin bir iç bunalım içinde. Seçimleri izleyen dönemin değerlendirmeleri içinde bu sorunu, bunalımı ve ona yolaçan etkenleri ele almış bulunuyoruz.

ÖDP işin aslında iki ayrı parti şu anda. Bir genel merkez kanadı var, Ergenekon operasyonunda AKP'nin yanında tutum aldı. Bir de Oğuzhan Müftüoğlu'nun temsil ettiği eski Dev-Yol'cu kanadı var; onlar da bunu düzen içi klikler çatışması olarak görüyor, bunun dışında kalmayı savunuyorlar. Aynı gazetede birbirleri ile ideolojik polemik yapabiliyorlar. Bir bunalımı anlatıyor bu, fiili bir bölünmeyi anlatıyor.

EMEP sınıf hareketi içerisinde belli bir ciddiyetle çalıştığı dönemde bir parça etkinlik sağlamıştı, tuttuğu bazı mevzilerle (TÜMTİS gibi) daha iyi bir durumdaydı. Son 6-7 yıl içerisinde bu konumunu kaybetti, çünkü Kürt hareketinin yedeğinde depreşen parlamenter hayalleri onu daha farklı bir arayışa itti. Şimdi yeniden yer yer sınıf çalışmasına yöneliyor. Ama bu alandaki eski iddialı konumunu çoktan kaybetti. 2002 yılından beri parlamentarizm sevdasına kapıldı, hala da esas dikkati burada. Şimdi “çatı partisi”nin en hararetli yandaşlarından...

Çatı partisi bilindiği gibi bu seçimlere yönelik hazırlığın yeni örgütsel biçimi olarak çıkıyor ortaya. 2002 DEHAP blokuydu. 2004'te SHP çatısı oldu. 2007'de önce zeytin dalı olarak seslendirildi, sonra “1000 aday” bloku biçimini aldı. Şimdilerde ise buna Çatı Partisi deniliyor. Tüm liberaller yeni bir seçime yönelik olarak bu çatının altında kendilerine yer arıyorlar. EMEP bunların en heveslilerinden biri.

SDP bunalımının aldığı biçimsiz görünüm sonunda kesin bir bölünmeyle sonuçlandı. Kürt hareketinin ekseninde, Kürt hareketinden çok daha fazla onun söylemlerine sahip çıkarak, kendine bir siyasal yaşam alanı açmaya çalışıyor. Ayrılanlar, bizim Kürt sorunu dışında bir politikamız, bir siyasal varlık nedenimiz olmayacak mı diye ayrılmışlardı. Aslında anlamlı bir soruydu, fakat tümüyle yanlış kişiler tarafından ve sağlıklı olmayan amaçlarla sorulmuştu. Ayrılanların da bunun yerine koyabileceği bir şey yok. Sadece Kürt hareketi ile araya konulmuş bir mesafe olarak kaldı çıkışları.

TKP ise başka bir yerde duruyor. “Ulusalci sol”un soldaki uzantısı görünümü kazandığı ölçüde, çok

büyük bir itibar kaybına uğradı. Belirgin bir milliyetçi söylemi var. Kürt sorununda çok belirgin bir şovenizmi var. Bir orta sınıf milliyetçiliği TKP'ninki. Oysa bu baylar zamanında anti-emperyalizmi modası geçmiş bir argüman olarak gören bir ideolojik birikimden geliyorlar. Gelenek'te bunlar işleniyordu bir zamanlar. Genel olarak demokratik siyasal sorunlara, demokrasi, siyasal bağımsızlık, Kürt sorunu gibi sorunlara küçümseme ile bakılıyordu. Aslanan sosyalist devrimdir diyorlardı, şimdi yurtsever olmuşlar! En geri, yer yer bayağı yurtsever temaları kullanıyorlar: “Türkiye'yi Amerika'ya böldürmeyeceğiz!” diyorlar örneğin. Bu, Kürt sorunu üzerinden şovenist kudurganlığın etkisi altındaki kitlelere verilmiş gerici bir mesaj oluyor işin aslında. “Türkiye'yi Amerikan emperyalizminin çiftliği yapmayacağız, komşu halklara karşı saldırı üssü yapmayacağız” demiyor da, “Türkiye'yi Amerika'ya böldürtmeyeceğiz” diyor. Böylece devletin bölücülük söylemi anti-amerikan bir sosla sunulmuş oluyor. Bu partinin birçok çevre tarafından bu konuda

eleştirilmesi, yer yer “milli komünistler” olarak aşağılanması bu açıdan şaşırtıcı değil. Belli bir gücü var, kadrosal yapısı var, bir takım yayın organları var, yetişmiş eğitilmiş insanları var, belli bir kitle var. Ama bunlar önemli değil, sonuçta kimlik önemli. Biz devrimciyiz, ideolojik ölçülerle ve politik kimlik üzerinden bakarız sorunlara.

Reformistlerin şu an tüm dikkatleri çatı partisi üzerinde. Çatı partisi, farklı partilerin kendi partisel varlıklarını koruyarak, ortak bir parti içerisinde ayrıca bir araya gelmeleri projesi. Bu proje nasıl bir ihtiyacın ürünü? Onlar iddia ediyorlar ki, bu hiç de seçimlere yönelik bir proje değil, Türkiye'nin böyle bir sol alternatif ihtiyacı var, asıl sorun bu, vb...

Ayrı partiler, bir çatı parti kurup bir alternatif parti yaratamazlar. Parti kavramının siyaset bilminde bir anlamı var, açık bir ideolojiye, programa ve taktiğe sahip siyasal bir organizma demektir parti. Hem ayrı partiler olacak, hem de bir çatı partisi olacak! Bu söylemin hiçbir ciddiyeti yok. Çatı partisi tümüyle bir seçim partisidir, ki ancak bu taktirde bir parça anlamı olabilir. Nitekim AKP'nin kapatılması tehlikesinin var olduğu bir aşamada, bir an önce kuralım diyorlardı, Mayıs'ta kurmayı bile düşünüyorlardı. AKP kapatılırsa sonbaharda yapılacak gibi görünen seçime parti yetiştirmek istiyorlardı. AKP kapatılmayınca, yerel seçimler de normal tarih olan Mart'a kalınca işi ağırdan almaya başladılar. Tümüyle bir seçim partisi olduğunu bu bile göstermeye yeter. Kürt hareketi eksenli bu ittifak her zaman seçimlere yönelik oldu, halen de öyle. Her seçim öncesinde, bizim ittifakımız hiç de seçimlere yönelik değil diyorlar, ama seçimler bitiyor ve ittifak dağılıyor. Ta ki yeni bir seçime kadar. Yeni bir seçim yaklaşınca, yeniden yeni bir biçim altında, “çatı partisi”, “zeytin dalı” vb. adlar altında yeni projelerle ortaya çıkıyorlar. Ve her seferinde yemin billah ediyorlar, ittifakımız seçimlere değil mücadele ortaklığına yönelik diye. Bunu 6 senedir böyle söylüyorlar, ama pratikte yaptıkları seçim ittifakı ilişkisini geçmiyor.

Reformist solda parlamentarist kimlik giderek oturdu. Kendilerine parlamentarist denilmesini sorun da etmiyorlar artık. Onları bu eksende eleştirmenin bu açıdan bir anlamı yok artık. Tabanına anlatacağımız bir şey yok, zira tabanına da benimsetiyor bunu, kendince

meşrulaştırılmış bir yeni kimlik bu.

Peki, meclise grup sokacaklar da ne olacak? Halen mecliste zaten bir grup yok mu? Anlamlı ne işler yapıyor bu parlamento grubu?

Çarlık Rusya'sında parlamento tartışmaları, devrimci söylemi meşrulaştırma işlevi görüyordu. Duma kürsüsü üzerinden kitlelere sesleniliyordu. Bu ses kitlelere doğrudan Duma üzerinden yansımıyordu. Duma tutanaklar yoluyla söylemi resmi belgeye dönüştürüyordu, gerisi tümüyle devrimci örgütün etkinliği olarak yaşıyordu. Tutanaklar devrimci basına, devrimci basınsa işçilere taşınyordu. Duma kürsüsünden yükseltlen sesin işçilere ulaşmasının mekanizması buydu. Parlamento grubunun gerisinde dinamik bir devrimci parti ve hareket halindeki kitleler vardı. Kitle hareketi parlamento grubunu besliyordu, parlamento grubunun kendisi de kitle hareketine destek oluyordu. En verimli dönemi 1912-14 yıllarıdır. Badayev *Çarlık Rusyası'nda Bolşevikler* kitabında bunu çok güzel anlatıyor. Bu budur, böyle çalışılır. Bizimkiler kitle mücadelesini, sokak mücadelesini ve kitlelerin hareketi üzerinden parlamentoda

bir kuvvet olmayı bir yana bırakmışlar, kendi içerisinde bir parlamenter güç olmaya bakıyorlar.

Latin Amerika'da parlamenter başarılar var ama büyük bir sosyal huzursuzluğun, büyük kitle mücadelelerinin (Bolivya'da, Venezuela'da, Ekvador'da bu çok belirgindir) üzerinden gündeme geliyorlar ve kitlelerin tepkisi, bunun üzerinden hükümet olmayı başarmış güçleri, başkanları ya da partileri sürekli baskı altında tutuyor. Bolivya'da Morales başlangıçta sendiliyor ve çok da güven

vermiyordu. Onu başa getiren kitle dinamizmi tepkisini ve kararlılığını ortaya koydukça, bu Morales üzerinde hem bir basınç etkeni oldu ve hem de onun için bir cesaret kaynağı oluşturdu.

Peki Kürt oyları üzerinden parlamentoya girmeye çalışan reformist sol hangi kitle hareketine dayanıyor? Sizi parlamentoya taşıyan bir kitle hareketi yoksa eğer dayanabildiğiniz, bu durumda Kürt oylarıyla parlamentoya girme başarısı elde etseniz ne olur? Bugünün burjuva toplumunda parlamenter mekanizmalar geçmişle kıyaslanmayacak ölçüde denetim altına alınmıştır. Parlamentoda yükselecek sesinizi ancak kitle hareketi üzerinden ve kendi öz araçlarınız üzerinden duyurabilirsiniz. Ciddi bir kitle hareketine dayanmıyorsanız, asıl kavranacak halkayı buradan almıyorsanız, dikkatinizi, enerjinizi buraya yoğunlaştırmıyorsanız, bir yolunu bulup parlamentoya 80 kişilik grup da soksanız bunun bir kıymeti olmaz.

Burada ideolojik kavrayıştaki temelli sorunları bir yana koyuyorum. Parlamentarizmin ne olduğu belli. Yerel seçimler üzerinden reformistlerin “yerel iktidarlaşma” kavramının ne anlama geldiği belli. Bizde bunlar eleştirildi, enine boyuna tartışıldı. Reformist hareketin bu yönünü ve yönelimin doğrusu artık çok önemsemiyoruz. Bu artık sindirilmiş bir kimlik oldu onlar için, bundan böyle bir gerçeklik olarak kabul etmek gerekiyor. Çok özel ideolojik yüklenmelerin konusu yapmak da gerekmiyor bence. Herkes ne yaptığını biliyor, burada bir yanlış yok. Yeni kazanılan genç devrimcileri dışında bırakırsanız, taban da büyük ölçüde bu çizgiyi, bu konumu benimsemiş bulunuyor.

(...)

(www.tkip.org.sitesinden alınmıştır...)

10. yılında Parti İzmir’de selamlandı...

“Parti, sınıf, devrim ve sosyalizm!”

Ekim Devrimi’nin 91., Yeni Ekimler’in Partisi’nin 10. yılını 9 Kasım günü İzmir’de gerçekleştirdiğimiz bir etkinlikle kutladık. Yaklaşık iki saat süren etkinliğimiz boyunca Parti, sınıf, devrim ve sosyalizm vurgusunu öne çıkardık.

Etkinlik salonunu günün anlam ve önemine uygun düzenledik. Salonu “Ateşin keşfinden güneşin zaptına Yeni Ekimler için ileri!”, “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!” yazılı pankartlarımızla süsledik. Partinin amblemi ile Marks, Engels, Lenin, Habip, Hatice, Ümit yoldaşların fotoğraflarının olduğu köşeler hazırladık.

Etkinlik programı komünist hareketin partili mücadelede 10 yıldır bu topraklarda programıyla, tüzüğüyle, yarattığı yeni kültürüyle dostun düşmanın karşısında sınıandığının ifade edilmesiyle başladı. Komünist hareketin geçmişten gelen devrimci değerlere ait ne varsa sahiplendiği, tasfiyecilik adına ne varsa mahkum ettiği dile getirildi. Ardından tarihi her zaman inançları uğruna ölümüne direnenlerin yazdığı söylendi. Mücadele bayrağını Mahirler’den, Denizler’den, İbrahimler’den devralarak gelecek kuşaklara taşımaya devam eden Habipler, Ümitler, Haticeler ve daha nice devrimciler şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşen tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşuna geçildi.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin estirdiği fırtınadan ‘60’lara, ‘70’li yılların devrimci yükselişinden ‘80’lerin yenilgisine, 2000’li yıllarda komünist hareketin doğuşuna kadar geçen süreci tarihsel-toplumsal gelişme süreçleriyle birlikte ele alan sinevizyon gösterimi ilgiyle izlendi.

İşçi sınıfının kurtuluşu yeni bir düzen kurmaktan geçiyor!

Ardından günün anlam ve önemini anlatan konuşmasını yapması üzere bir yoldaş sahneye davet edildi. Konuşmada işçi sınıfı ve emekçilerin kölelik zincirlerinden kurtulmasının yolunun mevcut düzeni alaşağı etmekten, yerine yeni bir düzen kurmaktan geçtiği, sömürücü asalakların el koyduğu tüm zenginliklere el koymadan, burjuvazinin iktidarı parçalanmadan işçi sınıfının kurtulamayacağı, ezilen halkların özgürleşemeyeceği söylendi. “Yeni Ekimler için ileri!” şiarıyla yola çıkan Komünist İşçi Partisi’nin Türkiye topraklarında devrimin ve sosyalizmin tek temsilcisi ve ihtilalci partisi olduğu dile getirildi. Türkiye işçi sınıfının devrimci partisinin geçmiş devrimci birikiminin bir ürünü ve onun bugünkü mirasçısı olduğu ifade edildi. Sınıfın devrimci işçi partisinin temel hedefinin baskının, sömürünün ve her biçimiyle köleliğin sonsuza dek yok edildiği evrensel bir toplum düzenine ulaşmak olduğu, çünkü onun sınıfın, devrimin ve sosyalizmin partisi olduğu vurgulandı. Konuşma Marks’tan, M. Suphi’den, Rosa Luksemburg’tan, Engels’ten devrimci önderlerin sözleriyle güçlendirildi.

Şiirlerimizi Nazi faşizmine karşı direnen Sovyet halklarına adadık!

Etkinlik programında en ilgi çeken bölümlerden birisi de ikinci emperyalist dünya savaşı döneminde patlak veren faşizm tehlikesine karşı savaşan Sovyet halkları ve Kızıl Ordu’nun mücadelesini anlatan şiir

drama oldu.

Nazi faşizmine karşı sayısız kahramanlık örnekleri sergileyen Sovyet halklarının mücadelesinden etkilenen komünist şair Nazım Hikmet’in Tanya adlı şiiri ilgiyle izlendi ve uzun süre alkışlandı.

Parti, sınıf, devrim, sosyalizm!

Partimiz, gönderdiği mesajla etkinliği selamladı. Emperyalist savaşlar dönemine girildiğini, son krizle birlikte kapitalist sistemin çöküşünün yaklaştığını ifade eden mesaj şu sözlerle son buldu:

“Her yeni mücadele yılını kutlamak eğer gerekli muhasebelere konu ediliyorsa anlamlıdır. Parti 10. mücadele yılına 2. Kongresi’nin yarattığı açıklıklarla girmiştir. Mücadeleyi büyütmeteki yetersizliklerine, zaaf ve eksikliklerine çok yönlü olarak yüklenme, bunları aşma kararlılığındadır. Bugün yeni bir sürecin ilk dönemlerinde olduğumuzu söylüyorsak, işçi sınıfı ve emekçilerin hatta tüm insanlığın büyük bir yıkımla karşı karşıya kalabileceğini tespit ediyorsak, bu üstümüzdeki sorumluluğun arttığı manasına gelir. Sınıf ve kitle hareketinin olumsuz koşullarına rağmen nasıl bir gelişme çizgisi gösterdiğimiz önemli değildir. Önemli olan yapamadıklarımızı ve yetmezliklerimizi aşmaktır. Bu genel olarak parti için geçerli olduğu kadar tek tek bizler için de geçerlidir. Zorlanma alanlarımıza yüklenmenin, bugüne kadar

başarılarımızın gücüne dayanarak bunları aşmanın tam zamanıdır. Partimiz işçi sınıfı içinde çalışmakta, ondan beslenmektedir. Onun gücüne dayanarak bugünlere gelmiştir. Faaliyetinin onda dokuzu işçi sınıfı merkezlidir. Ama bu kritik dönemin arifesinde sınıf ve fabrika çalışmasında derinleşmek günün en temel göreve olmaya devam etmektedir. 10. yıl bu noktada önemli bir dönemeç olmalıdır. Çünkü partisi ancak işçi sınıfı ile güçlüdür...”

Etkinliğe Çiğli’den, Buca’dan, Menemen’den demir-çelik, tekstil, petro-kimya, komünist metal işçileri, genç komünistler ve Sosyalist Kamu Emekçileri mesaj göndererek, Yeni Ekimler’in Partisi’nin 10. yılını selamladılar.

İşçi sınıfı ve emekçiler Parti’nin bayrağı altında birleşmeye çağrıldı!

Program devrimci marşlardan oluşan müzik dinletisi ile devam etti. Enternasyonal Marşı söylenirken, tüm kitle yumruklarıyla ayakta eşlik etti.

Etkinlik Parti’nin misyonunu tanımlayan şu sözlerle sona erdi: “Partimiz işçilerin, işçi sınıfının partisidir. Partimizin işçi sınıfının temel çıkarları dışında bir çıkarı, temel amaçları dışında bir amacı yoktur. İşçi sınıfı toplumumuzu bugünkü çürüme ve kokuşmadan muzaffer bir devrimle çekip çıkarma yeteneğinde olan tek gerçek toplumsal güçtür. Devrimimiz ancak bu sınıfın önderliğinde başarıya ulaşabilir. Partimizin temel tarihi misyonu bu doğrultuda işçi sınıfına yol göstermek, ona hergünkü mücadelesinde önderlik etmektir. Bunda başarılı olabilmek için işçi sınıfıyla et ve tırnak gibi kaynaşmak partimizin en acil görevidir. Bu tüm öteki emekçi katmanlara, toplumun tüm öteki ezilen kesimlerine başarıyla önderlik edebilmenin de biricik maddi güvencesidir...”

Programın sonunda etkinliğe katılan işçi ve emekçilere “Partili mücadeleyi büyütme” çağrısı yapıldı.

23 Kasım’da “Ekim Devrimi’nin 91., Yeni Ekimler’in Partisi’nin 10. yılında sosyalizm günceldir!” şiarıyla gerçekleştirilecek panelin duyurusu ve çağrısıyla etkinlik sona erdi.

İzmir’den Komünistler

Ümraniye’de Ekim Devrimi ve Parti etkinliği...

Ekim Devrimi’nin 91., Yeni Ekimlerin Partisi’nin kuruluşunun 10. Yılı, 10 Kasım günü Ümraniye’de gerçekleşen bir etkinlikle kutlandı.

Etkinlik kısa bir sinevizyon gösterimi ile başladı. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından Ekim Devrimi’ni ve kapitalizmin yarattığı yıkımı anlatan belgesel gösterimi yapıldı.

Saygı duruşunu Ekim Devrimi ve Parti’ye dair yapılan konuşma izledi. Konuşmada, Ekim Devrimi’nin gelişim süreci anlatılarak, Bolşevik Parti’nin oynadığı özel role değinildi. Yeni Ekimlerin Partisi’nin bu birikimin Türkiye coğrafyasında taşıyıcısı olduğunun altı çizildi. ‘87 çıkışıyla beraber Türkiye’de yeni bir geleneğin başladığı, ‘98 yılında Parti’nin kurulmasıyla geleneğin ve Türkiye’de yaratılmış tüm birikimin artık güvence altına alındığı ifade edildi.

Konuşmanın ardından işçiler tarafından hazırlanan şiir dinletisi sunuldu. Şiir dinletisinden sonra forum bölümüne geçildi. Bu bölümde Parti şehitleri Ümit, Habip ve Hatice yoldaşlar üzerine düşünceler belirtilirken, Parti’nin işçi sınıfı içinde kökleşmesinin ertelenemez bir sorumluluk olduğu üzerinde duruldu.

Ümraniye’den Komünistler

İstanbul'da YÖK protestosu...

“Sermaye defol, üniversiteler bizimdir!”

12 Eylül askeri faşist darbesinin üniversitelerdeki postal izi YÖK, kuruluşunun 27. yıldönümünde bir kez daha ülke genelinde protesto edildi. İstanbul'daki 6 Kasım eylemlerine parçalı bir tablo hakimdi. Beyazıt Meydanı irili-ufaklı protesto eylemlerine sahne oldu.

Beyazıt'taki 6 Kasım protestolarının en kitlesel olanı Ekim Gençliği, YDG, EHP Gençliği, YDGH, DÖB, Genç Kurtuluş, DİP'li Öğrenciler, Tüm-İGD, DSG, ÖEP, SGD, Genç Sol, Köz, Öğrenci Postası, Beyazıt Gazetesi, YKÖD, İLGP, Dev-Lis'in örgütlediği eylemdi.

Beyazıt Tramvay Durağı önünde toplanan inisiyatif bileşenleri, “Em Perwerdahiya Zimane xu Dixazin-Anadilde eğitim istiyoruz! / Emperyalizme ve şovenizme karşı yaşasın halkların kardeşliği! / 6 Kasım İnisiyatifi” ve “AKP, YÖK, MGK, TÜSİAD, sermaye defol üniversiteler bizimdir!” pankartları taşıdılar.

“Sermaye defol üniversiteler bizimdir!”, “Kürdistan faşizme mezar olacak!”, “Soruşturmalar, gözaltılar, baskılar bizi yıldırılmaz!”, “16 Mart'ı unutma unutturmal!”, “Katil polis üniversiteden defol!”, “Biji bıratıya gelan!” sloganlarıyla Beyazıt Meydanı'nda toplanan 400'ü aşkın öğrenciye Özgür Eğitim Platformu ve Genç-Sen de açtıkları pankartlarla destek verdi.

6 Kasım İnisiyatifi adına yapılan basın açıklamasında, düzenin gençliğe sunduklarının bir tablosu çizildi. Eğitimin ticarileşmesinden dizginsiz devlet terörüne, SSGSS ile temel insan haklarının satılığa çıkarılmasından emperyalist politikalara, Kürt halkına yönelik inkar ve imhaya, kontrgerillaya kadar pek çok başlığın işlendiği açıklamada gençliğin düzenin iç çatışmalarına yedeklenmek istendiğinin altı çizildi.

İnisiyatif adına okunan basın açıklamasının ardından Genç-Sen adına da basın açıklaması metni okundu. 16 Mart şehitleri başta olmak üzere tüm devrim şehitleri anısına gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından hep bir ağızdan Beyazıt Marşı söylendi.

Eğitim-Sen'den coşkulu protesto!

Eğitim-Sen 6 No'lu Üniversiteler Şubesi üyesi eğitim emekçileri de geçen seneyi aşan bir katılımı coşkulu bir 6 Kasım eylemi gerçekleştirdiler. Asistanlar ve üniversite emekçileri üniversitelerdeki piyasalaşmaya dikkat çekerek, asistanların özlük haklarının korunmasını talep ettiler. “Eğitim haktır satılamaz!”, “Doktoralı işsiz olmayacağız!”, “YÖK Başkanı 50/d'ye geçirilsin!”, “YÖK'e hayır!” sloganlarını atarak YÖK'ü ve uygulamalarını protesto eden Eğitim-Sen'liler, asistan kıyımını protesto eden tişörtler giydiler.

Farklı gruplardan YÖK protestoları...

Demokratik Gençlik Hareketi Üniversite Öğrencileri pankartıyla gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla “Halk için bilim, eğitim, üniversite” talebini yükseltti.

Beyazıt Merkez Kampüs girişine sloganlarla gelen diğer bir grup ise **Devrimci Proleter Gençlik** oldu. “YÖK, kriz, şovenizm... Kapitalizm tarihin çöplüğüne! Yaşasın devrim ve sosyalizm” pankartıyla basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Devrimci 78'liler Federasyonu gerçekleştirdiği

basın açıklamasıyla “Utanç ünvanları geri alınsın YÖK'e hayır!” dedi.

İstanbul AHALİ'nin Beyazıt Meydanı'nda 12 Eylül askeri faşist darbesinin üniversitelerdeki yansıması olan YÖK'ü simgeleyen “tank” taşımaları dikkat çekti.

Öğrenci Kolektifleri de kitlesel bir eylem gerçekleştirdi. Üniversite Öğrencileri imzasıyla alana farklı yerlerden giriş yapan Kolektifler, meydanda YÖK eliyle hayata geçirilmeye çalışılan piyasalaştırmaya ve gerici uygulamaları anlatan skeç sergilediler. Basın açıklamasında 12 Eylül ürünü YÖK'ü AKP karşıtlığı üzerinden ele aldılar. Liselilerin de pankart açarak katıldığı eyleme 200'e yakın kişi katıldı.

Beyazıt'ta Anadolu Gençlik Derneği isimli islamcı gerici bir grup da “haremlık selamlık” bir eylem gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir'de coşkulu 6 Kasım...

“Üniversiteler bizimdir!”

İzmir'de 6 Kasım günü, Ekim Gençliği, Öğrenci Kolektifleri, Yeni Demokrat Gençlik ve Geleceğimizi İstiyoruz Girişimi'nin ortak örgütlediği 6 Kasım YÖK protestosu gerçekleştirildi. “*Üniversiteler bizimdir!*” üst başlığıyla örgütlenen eylemde “*Dokuz Eylül Üniversitesi Öğrencileri*” pankartı açılırken, Ege Üniversitesi'ndeki gençlik örgütleri de ayrı pankartlar açtılar. Eylemde Dokuz Eylül Üniversitesi, Eğitim ve Dokuz Çeşmeler kampüsleri ile Ege Üniversitesi'nden Basmane'ye gelen kitle burada basın açıklaması gerçekleştirdi.

6 Kasım'a üniversitelerde güçlü hazırlık!

Ege Üniversitesi'nde ayrı pankartların açılması ve “*Üniversiteler bizimdir!*” üst başlığı kullanılarak her gençlik örgütünün kendi çalışmasını yapması ve bu çalışmaların ortak afişlerle beslenmesiyle kampüste 6 Kasım havası esti. Ege Üniversitesi Ekim Gençliği olarak çıkardığımız afişlerle 6 Kasım'a çağrımızın yanı sıra hazırlık binası önüne açtığımız Ekim Gençliği masasıyla, pankartımızla, çeşitli materyallerle etkili bir 6 Kasım süreci yürüttük.

Dokuz Eylül Üniversitesi Ekim Gençliği olarak, kampüslerimizi çıkardığımız afişlerle donattık. Çalışmamız Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ÖGB saldırısına uğrasa da kararlılıkla çalışmamızı sürdürdük. İktisat Kampüsü'nde açtığımız “Ekim Gençliği” masamızla ve militan dergi satışlarımızla gençliği 6 Kasım eylemine çağırdık.

Ege'de coşkulu yürüyüş!

Ege Üniversitesi'nde saat 12.00'de toplanmaya başlayan kitle alkışlarla, ıslıklarla yürüyüşe başladı. En önde “*Üniversiteler bizimdir!*” pankartının ardından gençlik örgütleri sıralandılar. Yürüyüşte “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “YÖK, polis, medya bu abluka

dağıtılacak!”, “Parasız sağlık parasız eğitim!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Yetkin mühendisliğe, sözleşmeli öğretmenliğe, aile hekimliğine hayır!”, “Sermaye defol üniversiteler bizimdir!” sloganları atıldı. Yürüyüş Bornova metroda son buldu. Burada basın açıklaması yapmak üzere Basmane'ye gideceğimiz duyuruldu.

Ege Üniversitesi'nde yapılan eyleme genç komünistler olarak “*Emperyalizme, şovenizme, ticari eğitime ve geleceksizliğe geçit yok! / Ekim Gençliği*” pankartıyla katıldık.

Dokuz Eylül: “Üniversiteler bizimle özgürleşecek!”

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde ise Eğitim ve Dokuz Çeşmeler kampüslerinde ayrı pankartlar açıldı. Eylem başlamadan önce Dokuz Çeşmeler yerleşkesindeki 4 ayrı kafede ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildiri dağıtımı yaptık. Eyleme “*Üniversiteler sermayenin, emperyalist savaşların, YÖK'ün değil bizimdir!*” pankartı arkasına dövizlerle katılım sağlandı. Kafelerdeki öğrenciler ayağa kalkarak alkışlar ve sloganlarla bize destek verdiler.

Basın metninde, kapitalist sistemin krizinin faturasının işçi ve emekçilere ödetilmek istendiğine, tersinden de Ortadoğu ve Kafkaslardaki emperyalist savaşlar için milyarlarca dolarlık ödenek ayrıldığına dikkat çekildi. Türkiye'deki sosyal, sendikal hak gaspları ile ırkçı-şoven faşizan saldırıların iki kardeş halkı birbirine düşman ettiği vurgulandı.

Eylemimiz mitinge çağrı, alkış ve sloganlar eşliğinde sona erdi. Sık sık “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “Katil polis üniversiteden defol!” “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

Basmane garında buluşan kitle, sloganlarla AKP il binasının önüne gelerek burada basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme 200 kişi katıldı.

Ekim Gençliği / İzmir

Ankara’da YÖK protestosu...**“YÖK duvarını yıkacağız!”**

Ankara’da 6 Kasım, DGH, Ekim Gençliği, Emek Gençliği, Genç Kurtuluş, ÖEP, SGD, Tüm İGD, YDG, YDG(M), Umut Kültür Derneği ve ODAK/Genç Direnişçi tarafından ortak örgütlenen eylemle protesto edildi. Eylem saat 15.30’da öğrencilerin Sakarya Caddesi’nde buluşmasıyla başladı. Burada oluşturulan polis barikatının önünde 15 dakika beklendikten sonra polis barikatı açmak zorunda kaldı ve Yüksel Caddesi’ne doğru yürüyüşe geçildi.

Yürüyüşte en önde “YÖK duvarını yıkacağız!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz!” şiarlı ortak pankart taşındı. Genç komünistler eyleme “Gençliğin devrimci hareketini yükseltmek için mücadele/ Ekim Gençliği” şiarlı pankartıyla katıldı. Yürüyüş boyunca “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!” , “Diplomalı işsiz olmayacağız!”, “Yeni Ekimler için ileri!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları atıldı. Yüksel Caddesi’ne gelindiğinde ortak basın metni okundu.

Ardından öğrencilere destek olmak için eyleme katılan Eğitim-Sen 2 No’lu Şube, Düşünce ve Özgürlük Platformu ve Devrimci ‘78’liler Federasyonu tarafından kısa konuşmalar gerçekleştirildi. Eylemde Genç Dayanışma ve Eğitim Emekçileri Derneği destekçi olarak pankart ve flamlarıyla yer aldı. Eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı. Ortak YÖK protestosunun ardından ikinci bir

eylem aynı yerde Öğrenci Kolektifleri ve Geleceğimizi İstiyoruz Girişimi tarafından “AKP’ye ve AKP’nin YÖK’üne karşı üniversite öğrencileri” imzasıyla gerçekleştirildi. AKP’nin uyguladığı politikalar teşhir edildi, üniversite öğrencilerinin AKP’yi istemediği belirtildi. Çekilen halaylarla eylem son buldu.

Ankara Ekim Gençliği

Cebeci’de YÖK protestosu

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü’nde Ankara Gençlik Derneği, Cebeci Genç-Sen, DGH, EBF Gazetesi, Ekim Gençliği, Genç Dayanışma, Genç Kurtuluş, Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği, Marksist Bakış, ÖEP, SGD, Tüm İGD, YDG ve YDGM tarafından 5 Kasım günü YÖK’e karşı bir eylem ve etkinlik gerçekleştirildi.

Program öğle saatlerinde Eğitim Bilimleri Fakültesi’nde bir etkinlikle başladı. Kısa bir açılış konuşmasının ardından ortak basın metni okundu. Ardından YÖK’ün gerçek yüzünü ve gençliğin mücadele tarihini anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Etkinliğin son kısmında ise serbest kürsü oluşturuldu ve öğrenciler yaşadıkları sorunlardan bahsetti. Etkinlik sırasında “Diplomalı işsiz olmayacağız!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!” sloganları atıldı.

Etkinliğin ardından öğrenciler kampüs girişinde gerçekleştirilecek olan basın açıklamasına çağrıldı ve EBF önünden yürüyüşe geçildi. Hukuk Fakültesi önünde polis barikat kurdu. Saat 14.00’te öğrenciler polis barikatına doğru yürüdüler. Öğrencilerin kararlı yürüyüşü karşısında polis barikatı açtı ve kampüs girişinde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında “YÖK, polis, medya; bu abluka dağıtılacak!”, “Anadil haktır engellenemez!” sloganları atıldı. Eylem basın açıklamasının ardından sona erdi.

Cebeci Ekim Gençliği

Ege Genç-Sen’den 6 Kasım...

Ege Üniversitesi’nde YÖK’ün 27. kuruluş yıldönümü, 7 Kasım günü Genç-Sen’in düzenlediği eylemle karşılandı.

Yürüyüş Edebiyat Fakültesi’nin önünde başladı. Her fakültenin önünde durulup öğrencilere eyleme katılım çağrısı yapıldı. Öğrenci çarşısına dönülerek E-Kafe’nin önünde basın açıklaması yapıldı. Ardından Edebiyat Fakültesi önüne dönülerek eylem bitirildi.

Basın açıklamasında YÖK’ün 27 yıllık icraatları anlatıldı. Eylemde, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “Ne istiyoruz-özgürlük! Ne zaman-hemen şimdi! Vermeyecekler-alacağız!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Parasız eğitim-parasız sağlık!”, “Katil polis üniversiteden defol!”, “İşkenceci polis üniversiteden defol!”, “Ali Serkan Eroğlu ölümsüzdür!”, “Biji Bratiya gelan!” sloganları atıldı. Eyleme 60 kişi katıldı.

Ekim Gençliği, Ege Genç-Sen içindeki tartışmaların pankart taşıyıp taşımamaya daraltılması nedeniyle eylemde yer almadı.

Ege Üniversitesi Ekim Gençliği

Genç-Sen’in Ankara eylemi...**“Üniversiteler bizimdir, YÖK’e hayır!”**

9 Kasım günü Ankara Kızılay Meydanı’nda Genç-Sen’in çağrıcısı olduğu YÖK karşıtı bir miting gerçekleşti. Miting güzergâhı Temsilciler Meclisi’nde Kurtuluş-Sakarya olarak belirlenmişti. Fakat daha sonra MYK keyfi bir biçimde polisin izin verdiği Süleyman Sırrı-Sakarya üzerinden yapma kararı almıştı. 8 Kasım’da gerçekleştirilen 2.Genel Kurul’da Devrimci Genç-Sen’liler ve Genç-Sen içerisindeki devrimci güçlerin müdahalesiyle MYK’nın aldığı bu keyfi karar teşhir edildi, fiili-meşru mücadelenin önemine vurgu yapılarak mitingin başlangıç noktası için Kurtuluş’a çağrı yapıldı.

9 Kasım günü saat 15.00’te yaklaşık 500 kişi Kurtuluş’ta toplandı. Yolum kesileceği ve yürüneceği konusundaki kararlılık sonucunda polis barikatı kaldırıldı. Sloganlarla, alkışlarla coşkulu bir şekilde Kurtuluş’tan Sakarya’ya yüründü.

“Üniversiteler bizimdir, YÖK’e hayır!” pankartının açıldığı eylemde “YÖK’e hayır, üniversiteler bizimdir!”, “Parasız sağlık için yürüyoruz!”, “ÖSS’ye hayır!”, “YÖK’e karşı yürüyoruz!”, “Ücretsiz ulaşım için yürüyoruz!”, “Turnikesiz kapılar, güvenli, polissiz koridorlar için yürüyoruz!” dövizleri taşındı.

Eylem boyunca sık sık “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!”, “Soruşturmalar, gözaltılar, baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji biratiya gelan!”, “Sendika haktır engellenemez!”, “Üniversiteler bizimdir bizimle özgürleşecek!”, “Bilim içeri postal dışarı!” sloganları coşkuyla atıldı.

Sakarya Caddesi’nde kısa bir konuşma yapıldıktan sonra basın metni okundu. Eğitim-Sen ve Emekli-Sen Genel Başkanları da yaptıkları konuşmalarda YÖK’ü teşhir ettiler. Konuşmaların ardından halaylar çekildi. Sloganlarla eylem sona erdi.

Ankara Ekim Gençliği

YÖK protestolarından...

ÇÜ'de coşkulu 6 Kasım...

Çukurova Üniversitesi öğrencileri saldırılar sonucunda basın açıklaması yapılmasının yasaklandığı yerde 6 Kasım protestosu gerçekleştirdiler.

6 Kasım günü saat 12.15'te yemekhane önünde toplanılarak alkışlar ve sloganlar eşliğinde yaklaşık 100 kişinin katıldığı bir eylem gerçekleştirildi. Devletin koyduğu yasağın delinmesi nedeniyle eylem coşkulu gerçekleşti. *"Em perwerdehiya bi zimanê zikmakî dixwazin! YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!"* pankartının açıldığı basın açıklaması sırasında *"YÖK kalkacak polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek!"*, *"YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!"*, *"Soruşturmalar, gözaltılar, baskılar bizi yıldırılmaz!"*, *"Yaşasın halkların kardeşliği!"*, *"Berxwedan jiyane!"*, *"Eşit, parasız, anadilde eğitim!"*, *"Faşizme karşı omuz omuz!"*, *"Üniversiteler bizimidir, bizimle özgürleşecek!"* sloganları atıldı. Yemekhane önünde okunan basın metninin ardından R1-R2 derslikleri arasında bulunan çimliklere doğru sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçildi.

Burada söylenen Gündoğdu marşının ardından eylem sona erdi.

Ekim Gençliği / Adana

Bursa'da 6 Kasım...

Uludağ Üniversitesi Öğrencileri YÖK'ü 6 Kasım günü gerçekleştirdikleri eylemle protesto ettiler. Saat 11.00'de kantin ve yemekhanelerin dolaşılmasıyla çağrısı yapılan eylemde *"Eşit, parasız, bilimsel anadilde eğitim için YÖK'e hayır! / Uludağ Üniversitesi Öğrencileri"* yazılı pankartı açıldı.

Saat 12.15'te Merkez Kampüs önünde toplanmaya başlayan öğrenciler Mediko-Sosyal'e doğru yürüyüşe geçtiler. Basın açıklamasından sonra öğrenciler marşlar ve türküler eşliğinde halaylar çektiler. Basın açıklaması sırasında eylemi seyreden öğrenciler jandarma tarafından uzaklaştırıldı ve Mediko-Sosyal'in etrafı kapatıldı. Ardından Mühendislik Fakültesi'ne doğru yürüyüşe devam eden öğrenciler Gündoğdu, Çavbella ve Beyazıt marşlarını söyleyerek eylemi sonlandırdılar.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı eylemde *"Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!"*, *"YÖK, jandarma, medya bu abluka dağıtılacak!"*, *"YÖK kalkacak, asker gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!"*, *"Sermaye defol, üniversiteler bizimidir!"*, *"YÖK postalla geldi, isyanla gidecek!"*, *"Yaşasın halkların kardeşliği!"*, *"Biji bıratıya gelan!"*, *"Faşizme karşı omuz omuz!"* sloganları atıldı. Sloganların yazılı olduğu dövizler taşındı. Yurtsever Demokratik Gençlik Hareketi de eyleme katılarak destek verdi.

6 Kasım akşamı saat 18.00'de ise Orhangazi Parkı'nda Ekim Gençliği, DGH, SDG, SGD, Genç Kurtuluş, Genç-Sen ve Emek Gençliği tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi. *"Darbecilere, kirli savaşa, neoliberal saldırılara karşı YÖK'süz özgür üniversite!"* pankartının açıldığı eylemde *"Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!"*, *"YÖK, jandarma, medya, bu abluka dağıtılacak!"*, *"YÖK kalkacak, asker gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!"* sloganları atıldı. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eyleme Eğitim-Sen, Partizan, BDSP, ESP, BATİS, SODAP, SDP, DHP, EMEP ve Marksist Tutum destek verdi.

Ekim Gençliği / Bursa

Eskişehir'de 6 Kasım...

Eskişehir'de 6 Kasım parçalı bir şekilde

gerçekleşti. SGD, SDG, ÖGD, Öğrenci Kolektifleri, EHP Gençliği ve Geleceğimizi İstiyoruz Girişimi'nin oluşturduğu AÜ-OGÜ öğrencileri 12.15'te Yunus Emre Yurdu önünde toplanarak ve Yunus Emre Kapısı'nda OGÜ öğrencileriyle birleşerek rektörlük önüne bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Eylemde *"YÖK'e hayır! Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için mücadele!"* ve *"Üniversitelerimizi emperyalizme, çetecilere, AKP'ye, YÖK'e bırakmayacağız!"* şiarlı pankartlar açıldı.

Ekim Gençliği, DPG, DGH, DÖB, ODAK/Genç Direniş ve ÖDP Gençliği'nin birlikte örgütlediği 6 Kasım eylemi ise saat 12.00'de AÜ öğrencilerinin Eczacılık girişinde Osmangazi Üniversitesi öğrencileriyle buluşmasıyla başladı. *"YÖK çürümüş düzenin aynasıdır. Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim sosyalizmde! / Üniversite Öğrencileri"* şiarlı pankart ve ortak dövizlerle yemekhane önüne doğru yürüyüşe geçildi.

Yemekhane önüne gelindiğinde, ajitasyon konuşmaları yapılarak öğrenciler eyleme çağırıldı ve rektörlüğe doğru yürüyüşe geçildi. Rektörlüğün önünde *"Yaşasın devrimci dayanışma!"*, *"Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!"*, *"Yaşasın halkların kardeşliği!"* sloganları atıldı. AÜ-OGÜ Öğrencileri'nin basın açıklaması sona erdikten sonra rektörlüğün önünde basın açıklaması yapıldı.

Açıklamanın sonunda bir süre rektörlüğün önünde sloganlarla bekledikten sonra, toplu bir şekilde AÜ-OGÜ Öğrencileri'nin etkinlik yaptığı alana geçildi ve etkinliğe destek verildi. Etkinlikte tiyatro gösterimi yapıldı. Halaylar ve horonlarla etkinlik devam etti. Etkinliğin ardından sloganlarla okuldan toplu çıkış yapıldı.

Yaklaşık 90 kişinin katıldığı eylemde *"Yaşasın devrim ve sosyalizm!"*, *"Kurtuluş devrimde sosyalizmde!"*, *"Faşizme karşı omuz omuz!"*, *"YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!"* vb. sloganları atıldı.

Ekim Gençliği / Eskişehir

Eskişehir'de anadilde eğitim talebi

5 Kasım günü Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kampüsü'nde Yurtsever Demokrat Gençlik tarafından YÖK'ün protesto edildiği ve anadilde eğitim talebinin haykırıldığı bir eylem gerçekleştirildi. Yunus Emre Yurdu önünde toplanan kitle bir süre halay çektikten sonra *"Em perwerdehiya zimane dayikedixwazin!"* (Anadilde eğitim istiyoruz!) pankartı açarak Migros karşısına kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Burada okunan açıklamada Kürt dilinin asimilasyon politikalarıyla unutturulmaya çalışıldığı, yüzyıllardır Kürt dilinin devlet tarafından yasaklandığı vurgulandı. Türkçe okunan basın açıklamasının ardından aynı metin Kürtçe okundu. Eylem açıklamanın ardından halaylar çekilerek bitirildi.

Eylemde *"Em perwerdehiya zimane*

dayikedixwazin!" (Anadilde eğitim istiyoruz!), *"Be zıman jıyan nabe!"* (Dilsiz yaşam olmaz!), *"Zimane me rumetameye!"* (Dilimiz onurumuzdur!), *"Zimane me hebunameye!"* (Dilimiz varlığımızdır!), *"Eşit, parasız, anadilde eğitim!"* sloganları atıldı. Eyleme 110 kişi katıldı.

Ekim Gençliği / Eskişehir

Kocaeli'de YÖK protestosu

Kocaeli'nde 6 Kasım günü Anıtpark Yerleşkesi'nin önünden başlayan YÖK

protestosu İnsan Hakları Parkı'nda yapılan basın açıklaması ile sona erdi.

Eylem SDG, Genç-Sen, Emek Gençliği, Demokratik Gençlik Hareketi, Ekim Gençliği, Dev-Lis, Yurtsever Gençlik Hareketi ve Kocaeli Üniversitesi Öğrencileri tarafından gerçekleştirildi.

Sloganlarla İnsan Hakları Parkı'na gelinmesinin ardından burada kurumlar adına açıklama yapıldı. Eylemde *"Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!"*, *"YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!"*, *"Müşteri değil öğrenciyiz!"*, *"Savaşa değil, eğitime bütçe!"*, *"Be zıman jıyan nabe!"*, *"Edi bese!"*, *"Edi bese em zımane dixwazin!"*, *"Kürt diline özgürlük, kahrolsun faşist diktatörlük!"* sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Ekim Gençliği / Kocaeli

Tokat'ta YÖK protestosu

YÖK'ün kuruluşu Tokat'ta ilk kez 6 Kasım günü protesto edildi. Tokat Eğitim-Sen ve Tokat GOP Üniversitesi öğrencileri YÖK'ün kuruluş yıldönümünde ortak eylem gerçekleştirdiler. Tokat Gazi Osman Paşa Üniversitesi öğrencileri eyleme dövizleri ile katıldılar.

6 Kasım günü saat 16.00'da Tokat Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan eylem, Eğitim-Sen Tokat Şube Başkanı'nın okuduğu basın açıklaması ile son buldu. Basın açıklamasının ardından *"Eğitim haktır satılamaz!"*, *"Parasız eğitim, parasız sağlık!"* *"AKP defol, üniversiteler bizimidir!"* sloganları atıldı. Basın açıklamasına 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Tokat

Kayseri'de Genç-Sen paneli

Kayseri'de 9 Kasım günü Eğitim-Sen'de, *"YÖK ve üniversiteler"* başlığı ile bir panel gerçekleştirdik. Genç-Sen girişimi olarak düzenlediğimiz panel, kısa bir slayt gösterisi ile başladı. Daha sonra Devrimci Genç-Senliler'in sunduğu panele geçildi.

Tarihsel gelişimi ile beraber, formasyon, sözleşmeli öğretmenlik, geleceksizlik, anti-bilimsel eğitim, üniversitelerin kışlaya çevrilmesi gibi birçok tartışmaya da sahne olan etkinlik, örgütlenme çağrısı ile devam etti. Yanısıra, tartışmaların sonucu olarak, önümüzdeki sürece dair gençliğin sorunları ve örgütlenme ihtiyacı üzerinden anket çalışması yapılması kararlaştırıldı.

Kurumsallaşmanın sorunlarının tartışılmasının ardından panel sona erdi.

Kayseri'den Devrimci Genç-Sen'liler

Genç-Sen 1. Olağan Genel Kurulu ve “demokrasıcılık” oyunu...

Devrimci tutum karşısında tahammülsüzlük, tutarsızlık ve ilkesizlik

Genç-Sen I. Olağan Genel Kurulu, 8 Kasım günü, Ankara’da İnşaat Mühendisleri Odası Teoman Öztürk Salonu’nda gerçekleşti.

Saat 09.00’da başlaması gereken Genel Kurul, yeni üye kayıtlarının yapılmamasına yönelik tartışmalarla birlikte iki saate yakın geç başladı.

MYK adına yapılan değerlendirmenin ardından birçok üniversiteden, Kurucu Genel Kurul’dan bugüne kadar geçen süre ile ilgili yerele ya da merkeze dair değerlendirmeler sunuldu.

MYK’daki istifaların ardından 2.5 aydır MYK içerisinde yer aldığını ve burada yaşanan sorunlara değinmenin önemli olduğunu söyleyen Tüm-İGD’li bir arkadaş, MYK’da farklı fikirlere açık olmayan bir bakışın hâkim olduğunu, birçok yerelde de karşı karşıya kalınan bu anlayışa karşı çıkılmasını ve taban inisiyatifinin açığa çıkarılması çabasıyla birleştirilmesi gerektiğini söyledi.

Söz alan diğer Genç-Sen’liler de, Genç-Sen’in mücadele eden ve saldırılara karşı refleks gösterebilen bir örgüt olması gerektiğini, kampanya gibi süreçlerin örgütlenmesinde sendikanın siyasetler platformu olarak çalıştırılmasının ve dar grupçu bir anlayışla hareket edilmesinin kitlelerden kopukluk yarattığını söylediler.

Ayrıca, gençlik sendikası olarak işçi sınıfının mücadelesiyle daha sıkı bağlar kurulmasına, Genç-Sen’in salonların sendikası olmaktan çıkarak mücadeleciler bir örgüt olması gerekliliğine, salt çoğunluk vb. maddelere dayanarak karar alamayan ve iş yapamayan yapısını hızla terketmesi gerektiğine dair vurgular yapıldı.

Verilen aranın ardından önergelerin tartışılacağı ikinci oturuma geçildi.

Ön süreçten yoksun bir biçimde “oldu-bitti”ye getirilmeye çalışılan Genel Kurul’da, politikaların ve tüzüğün tartışılmasına oldukça sınırlı bir süre ayrıldı.

27 Ekim tarihinden sonra gönderilen önergelerin tartışılabilmesi için %10 imza şartının arandığı ifade edildi. Yapılan itirazlardan sonra divan, imza yerine önergeler için salondan %10’luk onay alındığı takdirde tartışmaların yapılabileceğini açıkladı. Önerge sahipleri tarafından yapılan ön konuşmalara sürekli müdahale edildi. Ardından süre gerekçe gösterilerek önergeler için tekrar imza toplanması gerektiği ifade edildi. Salondaki devrimci güçler tarafından tüm önergelerin herhangi bir ön şart aranmaksızın tartışılması gerektiği ifade edildi. Bunun üzerine MYK, üyeler için 27 Ekim, şubeler adına 3 Kasım’ın son gönderilme tarihi olduğunu, geç gönderenlerin tüzükte yazan %10’luk ön şarta uymaları gerektiğini ifade etti. Salondan gelen itirazlara rağmen, liberal-reformist blokun göstermelik “indir-kaldır”larıyla, önergeler için %10 imza şartının aranmasına karar verildi.

İlk olarak, Genç-Sen politikalarının ardından tüzüğe dair önergelerin tartışılacağı söylendi. Bunun üzerine salondan, MYK ve bu eksenle davrananların istediği zaman tüzüğe dayanarak bir şeyleri engellediği, istediği zaman da tüzüğü es geçtiği, bu keyfi davranışın kabul edilemeyeceği, demokrasıcılık oyunu oynandığı söylendi. Şube toplantılarından temsilciler meclisine kadar birçok mekanizmada “üye

salt çoğunluğu zorunluluğu”nu iş yapmanın önüne engel olarak çıkartanların, Genel Kurul için aynı şartı aramadıkları, burada MYK’nın niyetinin sorgulanması gerektiği söylenerek neye göre tüzüğe uyulduğunun açıklanması istendi. Bunun üzerine, salt çoğunluğun sağlandığını “kanıtlamak” için, aylardır “1500 üyeyi aştık” diye övünenler, sadece aidatını verenleri üye sayıp üye sayısının 756 olduğunu ve 642’lik katılımın yeter sayısını geçtiğini açıkladılar. Böylece iş “kitabına” uydurulmuş oldu.

Ardından Genç-Sen’in yeni dönem politikalarına dair önergeler sunuldu. Önergelerin bir kısmının birçok başlık içermesi nedeniyle, önergelerin konu konu sunulması ve tartışılmasına karar verildi.

İlk olarak kadın sorunu üzerine üç önerge sunuldu. Kadının toplumda yaşadığı sorunları işleyen çalışmalar yapılması, sendika bünyesinde kadın komisyonu kurulması, bu komisyonların sadece kadınlardan oluşması ve komisyonların bulundukları illerdeki diğer kadın çalışmalarıyla koordinasyon oluşturması önerilerini içeren MYK önergesi kabul edildi. Komisyonların sadece kadınlardan oluşmasına karşı devrimci güçlerden gelen müdahaleler kabul edilmedi.

İkinci olarak lise çalışması ve örgütlenmesine dair önergeler okundu. Liseli alanına dair somut bir eksen tanımlamamasına rağmen bu başlıkta da MYK’nın önerisi kabul edildi.

Üçüncü olarak, mesleklerde yaşanan sermaye eksenli dönüşümler ve buna dair mücadele hattı önergeleri sunuldu. Bu önergeler birleştirilerek kabul edildi.

Birleşik gençlik örgütlenmesi ve Genç-Sen, halkların kardeşliği ve anadilde eğitim, düzen içi çatışma ve düzen gericiliği, soruşturmalara, faşist saldırılara ve baskılara karşı mücadele, Bologna süreci, kapatma davası gibi başlıklar taşıyan önergelere ilişkin tartışmalar ise Temsilciler Meclisi’ne ertelendi. Seçimlere indirgenmiş bir Genel Kurul’u gerçekleştirme çabası böylece bir kez daha sergilenmiş oldu.

Verilen aranın ardından tüzük tartışmalarına geçildi. Tüzük önerileri sunulurken, biri MYK’nın olmak üzere iki önergenin var olduğu söylendi.

Bunun üzerine Devrimci Genç-Sen’liler adına söz

alınarak, MYK’nın tüzük önergesinin mail grubuna 6 Kasım tarihinde atıldığı, bu tarihin üyelere ve şubelere verilen tarihlerin her ikisinden de sonra olduğu ifade edildi. Ardından kürsüden devam eden konuşmada uygulamaların hiçbir biçimde tutarlılık göstermediği, keyfi olarak değişiklikler yapıldığı vurgulandı. Önceki başlıkta, önergesinin imzasını yetiştiremeyen bir liseliye “Süre doldu, lütfen kendi düşüncene en yakın önergeyi destekle” denildiği hatırlatıldı. Son gönderim tarihini geciktirmenin önerge sahiplerinin kendi eksiklikleri olduğunu söyleyip “%10 imza almaya mecbursunuz” diyen MYK üyelerinin bizzat kendi önergelerinin gönderim tarihlerini geçirerek Genel Kurul’a getirdikleri söylendi. Amaçlananın MYK önerisi için de %10 imza toplanılmasını sağlamak değil, bu tutarsızlık ve keyfiyetin sergilenmesi olduğu belirtildi. Bu konuşma üzerine MYK ve divandan herhangi bir açıklama yapılamazken, salondaki devrimci güçlerden destek alkışları geldi.

Kürsüden yapılan bu konuşma, Devrimci Genç-Sen’liler tarafından sunulan tüzüğe dair önergenin gerekçelendirilmesiyle devam etti. Tüzüğün bir işleyiş normları bütünü olması, tüzük çerçevesindeki müdahalelerin hareketin ihtiyaçlarının önüne geçmemesi gerektiğini somut örneklerle ortaya koymaya çalışan metnin okunmasına, divan tarafından konuşmanın “kısa tutulması” gerektiği söylenerek sıkça müdahale edilmeye çalışıldı. Tüzüğe dair yapılan tartışmanın anlaşılabilmesi için gerekçelendirmenin yapılacağı söylenerek anlatıma devam edildi. Bu sırada özellikle, “İzin almadan afiş yapmayalım”, “Soruşturma almış birinin bizim adımıza konuşması uygun düşmez, şirin gözükmez”, “Eylemi yalnızca polisin izin verdiği yer üzerinden kurgulayalım” gibi hareketi geriletici bir dizi yaklaşımın yanısıra, birçok kez “tüzüğe uygun değil, yapamazsınız söylemleri öznelerin karşısına çıkarılmıştır” gibi örnekler liberal-reformist blok tarafından tahammülsüzlükle karşılandı ve kürsüye türlü yöntemlerle müdahale edilmeye çalışıldı. Bu esnada devrimci güçler kürsüye müdahaleyi engellemeye çalıştılar ve durumu protesto ettiler. Aynı sırada liberal-reformist bloğun salonun arkasından sözlü başlayan saldırıları fiziksel müdahaleye dönüşmeye başladı. Buna “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganı ile yanıt verildi.

Kürsüdeki konuşma, fiili müdahaleye kadar varan tahammülsüzlüğün teşhiri ile sürdürüldü. Ardından tüzüğe dair değişiklik önerilerinin söz konusu maddeler üzerinden parça parça yapılacağı ifade edildi. Divan bunun “zamandan kaynaklı” olamayacağını ifade etti. Öneride ısrar edilince, salonda irade adına göstermelik oylamalardan biri daha yapıldı ve iki önerenin karşılıklı oylanacağı söylendi.

Bu durum üzerine, tam bir “demokrasıcılık oyunu”nun oynandığı, “salon iradesi”, “katılımcılık” gibi tanımlamaların hiçbir geçerliliğinin olmadığı, demokrasi adına gerçekte anti-demokratik uygulamaların dayatıldığı vurgulandı. Bu teşhir konuşmasının ardından tüzük önergesi geri çekilerek protestolarla kürsüden inildi. Salondaki devrimci güçler tarafından sloganlarla bu tutuma destek verildi.

Ardından MYK’nın tüzük önergesi “indir-kaldır” yöntemiyle kabul edildi.

Önerge tartışmaları bittikten sonra 9 Kasım eylemi gündemine geçildi.

Salondan, 9 Kasım eyleminin kurgusunda değişiklik yapıldığının Genel Kurul sabahı öğrenildiği, buna dair hesap verilmesi gerektiği söylendi.

Temsilciler Meclisi’nde, 9 Kasım’da Genç-Sen’in çağrıcısı olduğu YÖK karşıtı eylemin Kurtuluş’tan Sakarya’ya yürünerek gerçekleşmesi üzerinden karar alınmıştı. Başvuru yapılacak fakat izin verilmediği takdirde fiili bir şekilde eylem hayata geçirilecekti. Ancak, başvuru için gidildiğinde polisin izin vermemesi üzerine kararın çiğnendiği, polisin gösterdiği farklı bir yerin başlangıç noktası olarak kabul edildiği ortaya çıktı.

Bir kez daha alınan karar liberal-reformist bloğun gerici kaygı ve korkularından kaynaklı çiğnenmişti. Baştan beri “*polis nereye izin verirse eylemi orada yapalım*” diyen, kendi korkularını kitlelere mal etmeye çalışan anlayış, polis izin vermeyince toplamın iradesini yok sayıp polis tarafından gösterilen yere “evet” diyebilmiştir. Eylem yeri ve saati kamuoyuna duyurulmamış, Genel Kurul sabahına dek saklı tutulmuştur.

Tartışmaların ardından kararın tekrar oylanması önerildi. Bunun karşısında, gerek kürsüden gerekse salondan, kararın çiğnenmiş olması nedeniyle oylamaya sunulmasının kabul edilemeyeceği, ilk alınan kararın hayata geçirilmesi gerektiği söylendi. DPG’liler, TÜM-İGD’liler ve Devrimci Genç-Sen’lilerin kürsüden yaptıkları konuşmalarda, eylem güzergâhının değiştirilmesinin biçimsel olmadığı vurgulandı. Kaygının düzenin icazetini alıp almamakla ilgili olduğu söylendi. Temsilciler Meclisi’nde alınan kararların keyfi bir biçimde değiştirilmesi eleştirildi. Son olarak tüm devrimci güçler tarafından, “*eylemin güzergâhı Kurtuluş-Sakarya’dır, devlet izin verse de vermese de biz her koşulda orada olacağız*” kararlılığı ortaya koyuldu ve eylem saatinde Kurtuluş’ta buluşma çağrısı yapıldı.

Eylem için oluşturulan komite adına EHP’den bir Genç-Sen’li kürsüye çıkarak, hesap vermek zorunda olmadıklarını ifade etti. “*Buluşamadık, komite toplanmadı*” gibi gerekçeler ileri sürüldü. Ancak neden alınan kararın uygulanmadığına dair tek kelime edilmedi.

Söz alan bir MYK üyesi, “*alınmış bir karar vardır, ancak biz kavga etmek niyetinde değiliz, biz kazma da değiliz*” gibi sözlerle konuşmasına başladı. Bunun üzerine salondaki devrimci güçler tarafından protesto edilerek susturuldu. Mücadele etmenin ve gerektiğinde düzenle karşı karşıya gelmenin ne anlama geleceğinin bu ideolojik platform tarafından zaten algılanamayacağı ifade edildi. MYK üyesi, “*YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!*” sloganları sonrasında konuşmasına devam edemeyerek kürsüden inmek zorunda kaldı. Sonuç olarak, Temsilciler Meclisi’nde alınan kararın

uygulanması ve fiili-meşru bir şekilde eylemin yapılması salondaki devrimci güçlerin ortak müdahalesiyle karara bağlandı.

Ardından MYK seçimine geçildi. MYK adayları sırayla kürsüye çıkarak kendilerini tanıtan konuşmalar yaptılar. SGD, SDP, Anti-Kapitalist, Genç Kurtuluş, EHP ve TÖP’ten oluşan liberal-reformist blok adayları burjuva politikacıları aratmayacak tarzda “tanıtıcı” konuşmalar yaparak “oy istediler”.

Devrimci Genç-Sen’liler tarafından önerilen MYK adaylarının ikisi konuşma yaptı. İlk konuşmada, toplantının başından beri yaşanan anti-demokratik tutumlara, gerçekleşen sözlü ve fiziksel saldırılara karşı tutum almak gerektiği söylendi. Gerçek anlamıyla bir Genel Kurul gerçekleştirme hedefi olmadığı, tartışmaların “oldu-bitti”ye getirildiği teşhir edildi. Yapılması gerekenin alanlardan yükselen bir çalışmayla taban inisiyatifi açığa çıkartıp, her mekanizmaya tabanın iradesini taşımak olduğu ifade edildi.

İkinci konuşmada da yaşananlar etkin bir biçimde teşhir edildi. Sol ve sosyalizm adına söz söylediğini iddia edenlerin eleştirisi karşısında bu denli tahammülsüzlük sergilemelerinin, söylemlerinin içinin boşluğunun göstergesi olduğu vurgulandı. Süreci, tabanın katılımına dayalı açık ve yerel toplantılar üzerinden örgütlemekten, gündemler üzerine etkin tartışmalar yapılmadan ve kendi çizgileri dışındakilere gerçek anlamda söz hakkı tanımadan, gerçek demokrasiden ve katılımcı bir örgütsel iddiadan bahsedilemeyeceği söylendi. Devrimci müdahale ve devrimci pratiğin bu tür “demokrasıcılık” oyunlarını ve ilkesizlikleri alaşağı edeceği ifade edilerek, tüm samimi güçlere “*Birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik hareketi ve örgütü*” için mücadeleye omuz vermeleri çağrısı yapıldı. Genel Kurul ve seçimlerin gençlik hareketi için bir anlam ifade etmediği vurgulanarak, “*Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!*” sloganıyla Genel Kurul terkedildi.

Ekim Gençliği

Almanya’da yüzbin liseli eylemdeydi!

Almanya’da 12 Kasım günü 40 kentte 100 bine yakın öğrenci dersleri boykot etti. Öğrenciler sokağa çıkarak hükümetin eğitim politikalarını protesto eden gösteriler gerçekleştirdiler.

Liseli öğrenciler, sınıflarda çok fazla öğrenci olmasını, “Turbo eğitim” adını verdikleri kısaltılmış eğitimi, sokuldukları sınav stresini, okullarda öğretmen eksikliğini ve eğitimde kötü şartları protesto ederek eğitimde şans eşitliği taleplerini yükselttiler.

Boykot çağrısını daha önce Berlin’de bir araya gelerek eğitim politikalarına karşı mücadele kararları alan eyalet lise öğrenci temsilcileri yaptı. Ekonomik kriz gerekçe gösterilerek tekellere milyarlarca euro aktaran hükümetin bu politikasını eleştiren öğrenci temsilcileri, eğitime yeterli bütçe ayrılması ve herkese parasız eğitim hakkı taleplerinin yanısıra üniversitelerin aldığı harçlara tepki gösteriyorlar. Eğitim alanında izlenen politikalara karşı “Öğrenci Komiteleri”nin kurulmasını öneriyorlar.

Eylemlere Berlin’de 10 bin, Hamburg’da 6 bin, Bremen’de 7 bin, Stuttgart’ta 8 bin kişi katıldı. Hessen eyaletinde Kassel, Frankfurt ve Gießen de 10 bin öğrenci protesto eylemlerine katıldı. Yürüyüşlerde “Bizim eğitimimiz çalınıyor. Bunun için buradayız ve haykırıyoruz!” sloganları güçlü bir şekilde atıldı.

Berlin’de yüzlerce öğrenci Humbolt Üniversitesi’ne ait bir binayı işgal ederek binanın pencerelerine kızıl bayraklar astılar. Erfurt’ta yüz kadar öğrenci Eyalet Eğitim Dairesi’ni işgal etti. Boykota katılan öğrencilerin daha sonra cezalandırılmayacağı sözünün verilmesinden sonra işgal eylemini bitirdiler. Hannover kentinde de öğrenciler eyalet parlamentosunu işgal ettiler.

Öğretmenler Sendikası GEW de öğrencilerin eylemlerini destekledi. Sendikanın yaptığı açıklamalarda, toplumda sosyal bakımdan zayıf olan ve eğitimden uzak kalan kesimlerin haksızlığa uğramasının eğitim sistemindeki eksikliklerden kaynaklandığı vurgulandı. Gösterilere üniversite öğrencileri ve veliler de katıldı.

40 bin öğrenci Mayıs ve Haziran ayında tüm ülke genelinde eğitim sistemini sokaklara çıkarak protesto etmişti. Bunun üzerine hükümet eğitimde bazı düzeltmeler yapacağını vaat etmişti. 22 Ekim tarihinde eyalet başbakanları ile başbakan Merkel “Eğitim Zirvesi” adı altında bir araya geldiler. Öğrencilerin katılımı ve söz sahibi olmadığı bu eğitim zirvesi tam bir fiyasko ile sonuçlandı.

Berlin öğrenci temsilciliği yaptığı konuşmada, “biz değiştirmek istediğimiz şeyleri kendi elimize almalıydık ve bugün bunu yapıyoruz!” dedi.

Bazı eyaletlerde kültür bakanlarının boykotun yasak olduğunu ve bu eylemlere katılan öğrenciler hakkında cezai soruşturma başlatılacağını açıklaması, bazı okullarda öğretmenlerin kapıları kilitlemeleri ve zayıf not verecekleri yönlü tehditleri öğrencileri bir adım geri attırmadı. Öğrenciler derslere girmeyerek İtalyan öğrencilerin İtalyan sokaklarında estirdikleri rüzgarı Almanya’ya taşıdılar.

Ortadoğu Dörtlüsü’nün Şarm el Şeyh toplantısından da bir sonuç çıkmadı...

Ezilen halkları ancak direniş özgürleştirebilir!

Hollanda: DAF’da 2 bin işçiye çıkış!

Tüm dünyaya yayılan kapitalist sistemin krizi somut sonuçlarını üretmeyi sürdürüyor. Krizi aşmanın yolu olarak dünyanın birçok ülkesinde işçiler sokağa atılmaya başlandı.

Başta otomotiv sektörü olmak üzere krizin yansımaları ulaşım ve taşımacılık sektöründe kendini gösterdi. Büyük otomotiv firmaları kriz nedeniyle kapı önüne koyacakları işçi sayısını belirlerken, bazıları da sektörde kapatacakları bölümleri açıkladılar.

Holanda’daki DAF TIR fabrikası da kapitalist krizin etkilerinin yaşandığı fabrikalardan biri. 1928 yılında kurulan DAF, ‘93 ve ‘97 yıllarında iki kez iflasın eşiğine geldi. ‘97 yılında Amerikan Paccar firması 450 milyon Euro ödeyerek DAF’ı satın aldı. Paccar firması DAF’ın yanında İngiltere’nin Lyland TIR fabrikasını da satın aldı. Satın almanın ardından üretiminde belirgin bir artış yaşandı. (‘99 yılının sonunda günde 96 tır üretilirken, ‘08 yılının Haziran ve Temmuz aylarında bu sayı 245’e çıktı.)

Yaklaşık 8 bin işçinin çalıştığı DAF’ın yıl sonu bilançolarına bakıldığında, günlük 1,5 milyon Euro net kâr ettiği görülüyor.

3 Ekim ‘08 tarihinde sendika, işyeri temsilciliği ve DAF yönetimi arasında yapılan görüşmede krize karşı işyerinde yaşanacaklara dair senaryolar görüşüldü. Bilgilendirme ve tartışmaların ardından temsilciler kurulunda yapılan toplantıda “çok abartmaya gerek yok, sorunu büyütmeyselim!” görüşü öne çıktı.

Ancak kısa zaman diliminde üretimin hızla düştüğü görüldü. Hollanda’da 1 ile 5 tır çalıştıran firmaların %46’sının iflasın eşiğinde olduğunu açıkladı.

DAF ilk elden taşeron firma aracılığıyla çalışanları çıkaracağını açıkladı. Bu da işçi sayısının %25’ine denk geliyor. 1200’ü Eindhoven’da, 800’ü Westerlo’da olmak üzere 2 bin işçinin işine son verilmesi kararlaştırıldı. Ayrıca, süreli çalışanların kontratları bittiğinde uzatılmayacak ve çıkışları verilecek. 58 yaş üzeri erken emeklilik planı görüşmeleri de başladı.

DAF şu an günde 170 tır üretiyor. Bu rakam 130’a düşerse, 360 kadrolu işçinin çıkışı da gündeme gelecek.

5 Kasım ‘08’de Avrupa otomotiv sektörü Brüksel’de biraraya gelerek, 3 aylık, 6 aylık ve 1 yıllık plan hazırladılar. Planların içeriği tümüyle işçi sınıfına saldırıyla doludur. Patronlar işçileri sokağa atmak için yasal zeminini hazırlıyor.

Sendikalar cephesinden ise krizin sonuçlarına karşı ciddi bir hazırlık göze çarpmıyor.

Geçen hafta Hollanda’da sendikalar, işveren ve hükümet görüşmelerinden çıkan sonuç, saldırıyı zamana yayarak kabaran tepkinin yatışmasını sağlamak... Yakında yapılması beklenen açıklama, sürecin daha net görülmesini sağlayacak.

Kızıl Bayrak / Hollanda

Filistin sorununa çözüm üretmek iddiasıyla BM, AB, ABD ve Rusya tarafından oluşturulan “Ortadoğu Dörtlüsü”, son toplantısını Mısır’ın Şarm el Şeyh kentinde gerçekleştirdi. Toplantıya, dörtlü adına BM Genel Sekreteri Ban Ki-mun, ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, AB Dış Politika Yüksek Temsilcisi Javier Solana’nın yanısıra İsrail Dışişleri Bakanı Tzipi Livni ile Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas katıldı. Hamas ise toplantıyı boykot ettiğini açıkladı.

Eski İngiltere başbakanı Tony Blair’i temsilciliğe atayan dörtlü, söylemlerinin aksine, şu ana kadar Filistin halkının sorunlarının çözümüne zerre kadar katkıda bulunmamıştır. Blair’i siyonist ahbablarıyla zaman geçirmek için bölgeye gönderen Dörtlü, fiilen siyonistlerle suç ortaklığı yapmaktan başka bir işe yaramış değildir.

Kasım 2007’de ABD’nin Annapolis kentinde “Dörtlü”nün yanısıra bazı bölge devletlerinin temsilcilerinin de katılımıyla gerçekleştirilen toplantıda iddialı söylemler gündeme gelmişti. Söz konusu toplantıyı organize eden haydutbaşı Bush, Beyaz Saray’daki görev süresi dolmadan Filistin sorununu çözmeye kararlı olduğunu bile öne sürmüştü.

Filistin sorunu çözülmek bir yana, Annapolis seremonisinden sonra daha da karmaşık bir hal aldı. Zira ırkçı-siyonist İsrail devleti, aradan geçen bir yıllık sürede sorunun kaynağı olan icraatlarını aynı pervasızlıkla sürdürmektedir.

Annapolis toplantısından sonra ırkçı-duvar inşaatı devam etti. Gazze etrafındaki abluka kaldırılmadı. Filistinliler’in topraklarını gasp etmenin aracı olan Yahudi yerleşimlerine yenileri eklendi. Saldırı ve katliamlar ise siyonist devletin “rutin icraatları” olarak sürdü. Katledilen Filistinli çocuk ve gençlere bu sürede onlarcası eklendi.

İrkçı-siyonistler icraatlarına devam ederken, Ortadoğu Dörtlüsü belli aralıklarla toplantılar yaptı. Ancak bu toplantılardan kayda değer tek bir karar çıkmadı. Şarm el Şeyh’teki son toplantı başladığında ise İsrail bir haftadır Gazze Şeridi’ne temel gıda maddeleri, ilaç ve yakıt sevkinin engelliyordu. Gazze’de toplu kıyımlara yenilerini ekleyen siyonist rejim bir günde 6 Filistinli’yi katlederek, Şarm el Şeyh’te toplanan Dörtlü’nün temsilcilerine çözümünden neyi anladığını bir kez daha hatırlattı.

Başını emperyalistlerin çektiği bir oluşumun ezilen halkların, hele de Filistin halkının sorunlarına çözüm üretmesi eşyanın tabiatına aykırıdır. Dahası İsrail’i himaye eden emperyalist güç odakları, Filistin halkının yaşadığı yıkım ve acıların dolaysız sorumlularıdır aynı zamanda.

Buna rağmen, tutarlı bir anti-emperyalist çizgiden yoksun olan Filistin yönetiminin iki bileşeni Hamas ile El Fetih, siyonizmin hamilerinden medet umma çaresizliği içinde çırpınıp duruyorlar. Barack Obama’nın başkanlığa seçilmesi her iki kesimin de ABD’den beklentilerini pekiştirmiş görünüyor.

Hem El Fetih lideri Mahmud Abbas hem Hamas’ın Şam’da sürgünde yaşayan lideri Halit Meşal, Obama’nın seçilmesini önemli bir gelişme olarak yorumlamış, yeni ABD başkanının Ortadoğu’daki sorunların çözümüne ciddiyetle eğileceği beklentisini

dile getirmiştir. ABD seçimleriyle ilgili değerlendirmesinde, “Bu, siyasi ve psikolojik, büyük bir değişim, dikkate değer. Başkan Obama’yı kutluyorum” diyen Meşal, Obama ve yeni Amerikan yönetimiyle diyaloga hazır olduklarını vurguladı. Mahmud Abbas ise zaten Bush yönetimiyle de yakın işbirliği yapıyordu. Obama ile bu işbirliğini daha da pekiştirmesinin önünde bir engel bulunmuyor.

Neofaşist çete ile şefi Bush’un zihniyetleri ırkçı-siyonistlerden farksızdı. İlk dış gezisini İsrail’e yapan Obama ise Beyaz Saray’ın kilit mevkilerine ırkçı-siyonistleri yerleştirmeye başladı bile. Geçen Temmuz ayında İsrail’i ziyaret eden Obama, Kudüs’ü İsrail’in “birleşik başkenti” ilan ederek Bush’un da ötesine geçmişti.

Washington’da böyle bir zihniyet işbaşındayken, ABD’den Filistin sorununun çözümüne katkıda bulunmasını beklemek abesle iştigaldir. Ancak tutarlı anti-emperyalist programdan yoksun olan siyasal akımlar, bu kısır döngüye düşmekten kurtulamıyorlar. Hamas-El Fetih ikilisinin ABD’den medet ummalarının, açmazlarını daha da derinleştirmekten başka bir sonuç yaratması olası görünmüyor.

Bu arada anti-emperyalist çizgisini terkettikten sonra Kürt hareketinin de aynı açmazda sürüklenmesi rastlantı olmadığı gibi şaşırtıcı da değildir. Emperyalizmi bir sistem olarak karşılına alamayan siyasal akımlar, ondan medet ummaya mahkûm oluyorlar.

Görünen o ki, Ortadoğu Dörtlüsü toplantılarına devam edecek. Ancak bu oluşumun iğreti de olsa Filistin sorununa çözüme üretebilme yeteneği son derece düşüktür.

Ezilen bir halkın onurlu kurtuluşunun tek yolu, direniştir! Tüm özgürlük mücadeleleri tarihi bu gerçeği teyit etmektedir. Gericici güç odaklarından medet ummak sorunları çözmiyor, yalnızca zamana yayılarak sürünmesini sağlıyor. Bu kısır döngüyü ancak Filistinli devrimci örgütler kırabilir. Filistin direnişinin zafere ulaşmasını sağlayacak yolu açmanın başka alternatifi yoktur.

Barack Obama üzerinden yayılan sahte hayaller...

Hiçbir cila kapitalist–emperyalizmin barbarlığını örtemez!

Bu yılın başında ABD’de başlayan seçim süreci, beklendiği üzere demokrat partinin siyahi başkan adayı Barack Obama’nın zaferiyle sonuçlandı. Vietnam işgaline katılmış savaş suçlusu rakibi John McCain’i açık farkla geride bırakmasında Obama’nın “değişim” sloganı etkili olurken temel sağlık hizmeti, barınma, işsizlik, ırkçılık gibi sorunlara çözüm üretme vaadi ise hedefe ulaşmasını kolaylaştıran temel etmenler oldu.

Seçimlerden önce yapılan anketler, hem ABD’de hem dünyada Obama’ya destek verenlerin sayısının belirgin şekilde yüksek olduğunu gösteriyordu. Zira neo-faşist çete ile şefi Bush’un yürüttüğü saldırganlık ve savaş politikası dünya halklarının derin nefretiyle karşılanıyor. Afganistan, Irak işgalleri, ırkçı-siyonist İsrail rejimine verilen kayıtsız şartsız destek, Suriye ile İran’a dönük küstahça tehditler, İsrail işgaline karşı direnen Hizbullah, Hamas gibi örgütlerin yok edilmesi için tezgâhlanan saldırılar... İnsanlığa karşı işlenen bu ağır suçlar ABD emperyalizminin dünya halkları nezdinde teşhir olmasını sağlamış bulunuyor.

Amerikalı emekçilerin savaşa ve ekonomik-sosyal yıkıma karşı tepkisi

Başkanlık seçimlerinin “en masraflı” kampanyasını yürüten Barack Obama, rejime tepkili olan toplum kesimleri ile göçmenlere hitap ederek bol vaatlerde bulundu. Popülizme başvuran demokrat aday, propaganda döneminde işgal ve savaşa tepkili olanlara, ırkçılığa maruz kalan göçmen ve siyahilere, işsizliğe mahkûm edilen gelecek güvencesinden yoksun gençlere, yoksulluk sınırı altında yaşayanlara, ezilen cins olarak kadınlara, sağlık sigortası, barınma gibi temel hizmetlerden yoksun olanlara hitap etti.

Seçim sonuçları, değişim vaadinin olduğu kadar, popülist söylemlerin de etkili olduğunu gösterdi. Sonuçlar, aynı zamanda ABD rejiminin kendi kamuoyu nezdinde de büyük bir itibar kaybı içinde olduğunu gözler önüne serdi. Oy dağılımı bu durumu teyit eder niteliktedir.

Obama beyaz oyların sadece yüzde 44’ünü alırken siyah oyların yüzde 96’sını, Güney Amerika kökenli Hispanik oyların yüzde 67’sini, kadın oylarının yüzde 56’sını almıştır. Seçimlere ilk kez katılan genç seçmenlerin ise yüzde 70’i Obama’ya oy verdi. Bu tablo, dışarıda saldırganlık ve savaş, içeride neo-liberal politikalarından rahatsız olan toplum kesimlerini de açığa çıkarttı.

İşte emekçiler ile ezilen diğer toplum kesimlerinin rejime karşı büyüyen bu hoşnutsuzluğu, farklı etmenlerle birleşince, ırkçı Amerikan rejimi, siyahi bir siyasetçiyi başkanlığa kabul etmek zorunda kaldı.

Obama ABD tekellerinin de tercihidir

Obama’ya destek verenler, rejimin iç ve dış politikalarından rahatsız olan toplum kesimleri olsa da, siyahi adayı Amerikan tekelleri de tercih etmiştir. “Beyaz adam”ın ırkçı zihniyetini besleyen bu tekellerin Afrika kökenli bir adayı başkanlığa tercih etmeleri, elbette zorunluluktan kaynaklandı. Yine de bu sonuç, hem iç hem dış basınca maruz kalan ırkçı zihniyetin bir ölçüde geriletildiğine işaret ediyor.

ABD’de emekçi ve ezilenlerin çoğunluğu, dünyada ise inanmış liberallerin bile kapitalist-emperyalist rejime inancı sarsılmıştı. Amerikan rüyası kâbusa dönüşmüş, anti-Amerikancılık dünyanın dört bir yanına yayılmıştı. Alınan tüm önlemlere rağmen aşılmayan küresel krizin Marx’ı haklı çıkardığı anti-marksistler tarafından bile dile getirilirken, insanlığın kapitalizme mahkum olmayacağı bilinci yayılmaktadır.

Dış politikada durumun daha parlak olduğu söylenemez. İşgalci Amerikan ordusu Irak ve Afganistan’da bataklığa saplanmış, binlerce asker tabutlar içinde geri gelmiş, onbinlercesi ise savaş sonucu ruhsal veya fiziksel olarak sakatlanarak evine dönmüştür. Halkları köleleştirme seferini sürdürmekte zorlanan emperyalist-siyonist güçlerin görünürdeki tek somut kazanımı, halkların onlardan daha çok nefret etmesidir.

Böylesi bir konjonktürde ABD emperyalizminin çirkin imajını süsleyecek, rejimden umut kesen kitleleri yeniden düzene bağlayacak, “Amerikan rüyası”nın yeniden dirildiği propagandasının yapılmasına zemin hazırlayacak bir başkan, Amerikan tekelleri için acil bir ihtiyaç haline gelmişti. İşte Obama tam da bu vasıfları taşıdığı için Afrika kökenli olmasına rağmen, Beyaz Saray’ın şefliğine terfi edebilmesinin önü açıldı.

Seçim kazanmanın çarçur edilen para miktarına bağlı olduğu ABD’de, tekellerin, Obama’nın maliyeti yüksek seçim kampanyasını finanse etmeleri bir tesadüf değildir.

Vahşi kapitalizmin imajını düzeltme çabası

Emperyalist saldırganlığın, sadece Irak işgalinden sonra ezilen halklara mensup bir milyonu aşkın insanın katledilmesine yol açtığı, açlık ve yoksulluğun giderek yayıldığı, günde bir dolarla hayatta kalma mücadelesi veren insanların sayısının 2 milyar kişiye yaklaştığı, birçok ülkede savaş ve çatışmaların devam ettiği, ekolojik dengenin bozulduğu son yıllarda, liberaller bile kapitalizmi pazarlamakta güçlük çekiyordu. Zira tapındıkları bu ücretli kölelik düzeni, insanlığa felaketlerden başka bir şey sunamıyordu. Kapitalizmin küresel krizi ise, bu kesimin büsbütün şaşkınlaşmasına yol açtı.

Yazar-çizer, akademisyen, siyasetçi vb.’lerinden oluşan, ufku kapitalizmin ötesini görme yeteneğinden yoksun olan liberal takımı, Obama’nın seçilmesi ile birden canlılık belirtileri göstermeye başladı. Daha dün kadar kapitalizmi savunma noktasında zorlanan bu kesimler, birden sahte hayallere dayalı umut tacirliğine giriştiler.

Obama’nın seçilmesini bir anda siyasi ranta çevirebilmek için kolları sıvayan liberal takımı, sanki Beyaz Saray’a “Kurtarıcı Mesih” gelmiş havası yaratmaya çalışıyorlar. “Amerikan devrimi”, “öteki devrimi”, “özgürlüğün zaferi”, “ırkçılığın yenilgisi”, “çatışmaların bitmesi”, “ekolojik dengedeki bozulmanın engellenmesi” Bu ve benzer kavramların havada uçuştığı söylemlerde, Barack Obama, kapitalizmin tüm barbarlığını ortadan kaldıracak, bu kokuşmuş düzenin insanlığı maruz bıraktığı felaketleri bir anda çözebilecek bir “aziz” gibi yansıtılmaktadır. Bu sahtekârlar, küresel kriz içinde debelenen kapitalizmi, bir kez daha insanlığın önündeki tek çıkar yol olarak yutturmaya can atıyorlar. Bu uğursuz kampanya bazı insanların kafalarını

bulandırsa da, fazla etkili olma şansından yoksundur. Zira kapitalizmin o vahşi yüzünü hiçbir örtü uzun süre saklayamaz.

Belirleyici olan Beyaz Saray’daki figüranlar değildir!

Önümüzdeki yılın ilk ayında başkanlık koltuğuna oturmaya hazırlanan Barack Obama, kendisine oy verenlerin kimi sorunlarına iğreti çözümler üretebilir mi bilinmez ama, kapitalist-emperyalist sistemin tüm vahşiliği ile yerli yerinde duracağından hiçbir kuşku duyulamaz. Savaşların, çatışmaların, kıyımların, işsizliğin, yoksulluğun, sefilliğin, açlığın, salgın hastalıkların vb. devam edeceği hemen herkesin malumudur. Öte yandan kapitalizm var oldukça kaçınılmaz olan bu felaketlerin üstesinden gelmek, Obama’nın işi olmadığı gibi, böyle bir niyeti de bulunmamaktadır. O, bu felaketleri üreten düzenin imajını düzleterek, devamına katkıda bulunmaya hazırlanan bir figürandır.

Biliniyor ki, Beyaz Saray’da oturmak, ABD tekellerinin çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yapmak anlamına gelir. Kimi ayrıntılarda farklar olsa da, işin özü hiçbir zaman değişmemiştir. ABD’de programları tek olan iki parti olduğu için, figüranlar değişir, ama büyük tekellerin ihtiyacına göre saptanan emperyalist politikaları her başkan büyük bir gayretle yerine getirmeye çalışır. Obama’nın başa geçmesi bu kuralı zerre kadar değiştiremez.

Obama’nın Afrika kökenli bir siyahi olmasına umut bağlamanın da tek sonucu hayal kırıklığı olabilir. Neo-faşist çetenin iki etkili ismi Colin Powell ve Condoleezza Rice da siyahi idi. Ama bu ikili Afganistan, Irak işgallerinden olduğu kadar bu ülkelerdeki yıkım ve 1.5 milyon sivilin katledilmesinden de sorumludur. Demek ki, işin özü derinin renginde değil, deri altındaki zihniyetin neyi temsil ettiğinde yatıyor.

Bu arada Barack Obama, dış politika konusunda Bush yönetiminden çok farklı bir yol izlemeyeceğini kendisi söylüyor. Dış politika alanındaki ilk adımı siyonist şeflerin huzuruna çıkarak atan Obama, neo-faşist çetenin programını diplomasi yolu ile uygulamaya çalışacağını söylüyor. Ama bu yolun işe yaramaması durumunda, askeri çözümün masada olacağını şimdiden belirtiyor. Irak’tan çekilmekten söz eden Obama, Afganistan’a takviye güç göndermekten, hatta Pakistan’a da saldırmaktan başkan seçilmeden söz etmeye başlamıştı. Yani ABD emperyalizminin dış politikasında da bir değişiklik beklenmiyor.

ABD gibi bir ülkede Barack Obama’nın başkanlığa seçilmesi, kitlelerdeki değişim isteğinin güçlü olduğuna işaret etmektedir. Ancak ekonomik, siyasal, toplumsal alanlarda emekçiler ve ezilenler lehine ciddi değişimler, kişilerin niyeti ya da özel çabasıyla olabilecek şeyler değil. Ne zaman ki işçi sınıfı ve emekçiler, süreçlere eylemleriyle katılarak söz söylemeye başlar, ancak o zaman değişime kapı aralanır. Düzeni temsil eden kişiler adına yürütülen propaganda ise kaba bir aldatmacadan başka bir şey ifade etmez.

ABD’de ya da dünyanın herhangi bir ülkesinde, emekçiler lehine olabilecek her gerçek değişimin yolu ancak anti-kapitalist/anti-emperyalist mücadele ile açılabilir.

Dünya işçi ve emekçi hareketinden...

İtalyan sendikalarından genel grev çağrısı

İtalyan sendikaları geçtiğimiz hafta Berlusconi hükümetinin eğitim reformuna karşı örgütledikleri ve milyonlarca işçi, emekçi ve gencin katıldığı başarılı grevin ardından hükümet üzerindeki basıncı arttırıyor.

Solcu CGİL sendikası hükümetin anti-kriz paketini protesto etmek, çalışanların ve emekçilerin daha da yoksullaşmasına neden olan uygulamalara karşı Aralık ayı içinde yeni bir genel grev örgütlemeyi planlıyor. Tarihin 12 Aralık olarak saptanacağı tahmin ediliyor.

Metal işçileri sendikası FİOM, metal sektöründeki krize karşı 12 Aralık'ta işçileri greve çağırmişti. CGİL sendikasının talepleri arasında işçilere ödenen Noel parasından alınan verginin düşürülmesi de yer alıyor. Bu bir İtalyan işçisi için 500 Euro ek Noel parası anlamına geliyor. Berlusconi bu istemi, devletin kasalarını zorlayacağını iddia ederek reddetti. CGİL ayrıca süreli sözleşmeli işçiler için sosyal garanti fonu oluşturmasını da talep ediyor.

İtalya'da ailelerin yüzde 11.1'i yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Ulusal istatistik dairesinin verilerine göre İtalya'da 7.5 milyon kişi yoksul. Özellikle ülkenin güneyinde yaşayan halkın yüzde 25'i yoksulluk sınırının altında. Sicilya'da ise bu rakam yüzde 29.9.

İtalya'da ulaşım sektöründe grev

İtalya'da 10 Kasım günü ulaşım sektöründe 24 saatlik bir grev gerçekleşti. Roma'da gerçekleşen yürüyüşe ise onbinlerce kişi katıldı.

Grev nedeniyle şehiriçi ve şehirlerarası ulaşım büyük oranda aksadı. 9 Kasım gecesi başlayan greve demiryolu alanında örgütlü sendikalar çağrı yapmıştı. Sendikalar greve katılımın yüzde 90 civarında olduğunu açıkladılar.

Sendikalar grev kararını Berlusconi hükümetinin kamu ulaşımı alanında yapılan Çerçeve Sözleşmesi'ni yeniden düzenlemek istemesi üzerine aldılar. Sendikalar sözleşmenin çalışma koşullarını daha da kötüleştireceğini belirterek, ücret artışı ve yakın mesafedeki ulaşım sektörüne daha fazla yatırım yapılmasını talep ediyorlar. Sendikalar hükümetin geri atmaması durumunda mücadelelerini sürdüreceklerini açıkladılar.

Alitalia havayolu çalışanlarının eylemi

10 Kasım günü Alitalia havayolu çalışanları da eylem yaptılar. Berlusconi hükümetinin Alitalia'yı özelleştirmek istemesine karşı çıkan çalışanlar, 10 Kasım günü uçuşları durdurma eylemi gerçekleştirdiler. Yer hizmetlerinde çalışan görevliler, pilot ve hosteslerin uçaklara binmesini engellediler. Eylem nedeniyle ülke genelinde uçak seferleri büyük oranda aksadı.

CAI yatırım grubu on gün önce Alitalia'yı satın alma planını Berlusconi'ye sunmuştu. CAI ilk etapta 3 bin 250 kişiyi işten atmayı planlıyor.

Pilot ve hosteslerin örgütlü olduğu sendikalar, 25 Kasım-31 Mayıs 2009 tarihleri arasında özelleştirmeye karşı 15 gün grev yapma kararı aldılar.

Almanya'da uyarı grevleri

Almanya'da geçtiğimiz hafta, metal ve elektronik endüstrisinde çalışan 3.6 milyon işçiyi kapsayan ve 7 bölgede sürdürülen toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmaya varılamamış olmasından dolayı kısa süreli

iş bırakma eylemleri gerçekleştirildi.

Metal patronları krizi bahane ederek süreci yüzde 2.1'lik artış ve bir sefere mahsus ödeme ile kapatmak istiyorlardı. İşçilere tehditler savurmaktan da geri kalmadılar.

IG Metal Sendikası ise işçilerin Almanya'nın ekonomik büyümesinden hak ettiği payı alması gerektiğini, patronların önerdiği artışın enflasyon oranında bile olmadığını vurguyarak yüzde 8 ücret zammı talep etti. Bu rakamın ileri sürülmesinin gerisinde tabanın basıncı var. İşçiler, Almanya'nın bir ucundan diğer ucuna, çeşitli eylemler, mitingler, yürüyüşler ve bilgilendirme toplantıları gerçekleştirdiler.

BMW, Opel, VW, Siemens gibi tekellerin fabrikalarında iş bırakma eylemlerine geniş bir katılım gözleniyor. 3 Kasım günü gerçekleşen eyleme 30 bin işçi katıldı.

Hamburg'da tersanelerde çalışan 5 bin işçi ise iş bırakarak yürüyüş yaptı. Bunlara daha sonra otobüslerle gelen binlerce işçi daha katıldı. Sendika Hamburg'daki eyleme 10 bin işçinin katıldığını, diğer kentlerde de daha küçük eylemlerin gerçekleştirildiğini açıkladı. 6 Kasım günü Köln'deki Ford fabrikasında 2 bin işçi de bir süre iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

12 Kasım günü IG Metal ile metal patronları arasında toplu sözleşme imzalandı. Yüzde 4.2'lik ücret artışı kabul edildi.

Berlin'de hükümet karşıtı yürüyüş

8 Kasım günü Berlin'de gerçekleşen hükümet karşıtı yürüyüşe yaklaşık üç bin kişi katıldı.

Almanya çapında düzenlenen yürüyüşe yaklaşık yüz kentten delegeler katıldı. Dört buçuk yıldır Hartz IV ve sosyal kısıtlamalara karşı yerellerde yürütülen

“Pazartesi eylemleri” aktivistleri Berlin'de beşinci kez bir araya geldi.

“Hükümet karşıtı beşinci merkezi yürüyüş” adı altında gerçekleştirilen bu eyleme Siemens, VW gibi işletmelerden işçiler ve sendikacılar da katıldı. Yapılan konuşmalarda hükümetin uyguladığı politikanın yoksulluk ürettiği, bu hükümetin işçi ve emekçi düşmanı olduğu vurgusu yapıldı.

Saat 12.00'de Alexander Platz'da başlayan yürüyüş tarihi Brandenbur Tor önünde saat 16.00'da yapılan mitingle sona erdi.

Kızıl Bayrak / Berlin

Fransa'da lokomotif sürücülerinden grev

Fransa'da lokomotif sürücülerini esnek çalışma saatlerine karşı 36 saatliğine greve gittiler. Grev demiryolları trafiğini büyük oranda aksattı. 5 Kasım günü birçok tren seferi iptal edilirken, 6 Kasım günü her iki trenden biri çalışmadı. Hızlı trenler ise yüzde 25-50 oranında çalışmadı. Grev 7 Kasım sabahı sona erdi.

Dünyada Ekim Devrimi kutlamalarından...

Pakistan'da Ekim Devrimi kutlamaları

Ekim Devrimi bu yıl Pakistan'da, Pakistan Sendikal Savunma Kampanyası'nın çağrısıyla (PTUDC) protestolarla, eylemlerle, yürüyüşlerle ve seminerlerle kutlandı. İşçiler, gençler ve köylüler, küresel krizin vurduğu Pakistan'da milyonlarca işçinin ve köylünün yaşadığı acıları sonlandırmak için Ekim Devrimi gibi bir devrim olması gerektiği vurgusunu yaparak, sokaklara döküldü.

Günün önemli bir özelliği, aynı gün Pakistan Halk Partisi hükümetinin Qadipur Gaz sektörünü özelleştirmesine karşı sloganların yükseltilmesi oldu.

Pakistan'ın birçok bölgesinde kutlanan Ekim Devrimi bu yıl Kaşmir'de ise ilk kez bir konferans salonunda değil Rawalakot sokaklarında kutlandı. Yüzlerce öğrenci Amerikan emperyalizmine, IMF'ye, Dünya Bankası'na ve özelleştirmelere karşı devrim sloganları attı. Yürüyüş sırasında yollar trafiğe kapatıldı.

Ukrayna'da Ekim Devrimi kutlaması

Ukrayna'da sol güçler 6 Kasım günü Büyük Ekim Devrimi'nin 91. yılı anısına bir kutlama gerçekleştirdi. Her yıl olduğu gibi bu yıl da Ukrayna'nın başkenti Kiev'de bulunan Arsenalna Meydanı'ndan İstiklal Meydanı'na yüründü. Yürüyüşe katılan yaklaşık 5 bin kişi “Faşizme hayır!”, “Kahrolsun Yushchenko-Tymoshenko-Yatsenyuk rejimi!” sloganları attı. Eyleme katılanlar Lenin ve Stalin'in resimlerinin olduğu kızıl kıyafetler giydiler. Svoboda Tüm-Ukrayna Birliği'nin meydanın karşısında komünizmi kötüleyen bir tiyatro sergilemesi gerginliğe yol açtı. Ukrayna Komünist Partisi Başkanlık Sekreterliği'ne doğru yürüyüşünü sürdürdü.

Hindistan'da Ekim Devrimi anması

7 Kasım günü Hindistan Komünist Partisi (CPI) Manipur Komisyonu tarafından Büyük Ekim Devrimi'nin tarihsel sürecinin anlatıldığı bir anma gerçekleştirildi. Parti üyelerinin katıldığı anmada konuşan Hindistan Komünist Partisi/Manipur Komisyonu (MSC/CPI) Yardımcı Sekreteri L Sotinkumar Singh, sosyalist devrimin çiftçilere yol göstereceğini söyledi. Rusya'da Lenin önderliğindeki işçi sınıfının kapitalistlere karşı gerçekleştirdiği bu tarihi devrimi anarak, iyi bir toplum yaratabilmek için iyi bir önderliğe ihtiyaç olduğunu vurguladı.

Ekim Devrimi ve bugünün anlattıkları

M. Can Yüce

Ekim Devrimi’nin 71. yıldönümünde bugünün temel sorunlarına onun perspektifiyle bakmak önemli bir ihtiyaç olarak karşımızda durmaktadır. Bugün üzerinde yaşadığımız dünyanın yaşadığı ölümcül krizler ve sorunlardan kurtuluşunun Ekim Devrimi’nin derslerini özümsemiş devrim ve sosyalizmden geçtiğine inanıyorum... Bu anlamda bugün Ekim Devrimi’ni anlamanın ve derslerini bilince çıkarmanın çok daha gerekli olduğuna inanıyorum. Unutmamak gerekir ki, beğenelim veya reddedelim, Kürdistan’daki son 30 yıllık gelişmelerde özel olarak Ekim Devrimi’nin, genel olarak sosyalist düşünce ve uygulamaların önemli bir etkisi vardır...

“Başka bir dünya mümkün!” Biz bu dünyaya mahkum değiliz?

Ancak bu noktada nasıl bir devrim ve sosyalizm sorusu yaşamsal bir önem kazanıyor.

Kendisini tekrarlayan veya bugüne güncelleyerek uyarlayan bir sosyalizm değil, geçmişin derslerini çok iyi özümsemiş ve onları aşan teorik ve programatik açılımlarıyla bir sosyalizmin günümüzün temel ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Devrim ve sosyalizm düşüncesi ve pratiğinin Kürdistan tarihi üzerinde önemli bir rolü var. 1970’li yılları hatırlayalım: Kuzey Kürdistan’da Kürdistan sorunu ve kurtuluşu ile ilgili söylenen her söz ve atılan her adımda sosyalist düşünce ve eğilimin damgası var. O dönemde her grup, parti, çevre ve kişi kendisini sosyalizmle ilişkilendiriyordu, sosyalist olduğunu belirtiyordu. Bunun birçok nedeni vardı, bu kısa yazıda bunlara girmek yerine bu durumu bir tespit olarak vurgulayıp geçmek istiyoruz. Yine unutmayalım ki birçoğumuz, kendi Kürt kimliğimizi ve yurtseverliğimizi sosyalizm ideolojisi ile keşfettik. Burada “Kürt kimliği” politik bir kavramdır ve politik bir süreçle ilgilidir. Yoksa politik bir süreci ve anlamı olmayan “Kürt” sözcüğü kullanılıyordu. Aslında Kürt kavramı nesnel olarak, politik baskı ve sömürge egemenliği altında olduğu için politik bir öz taşıyordu. Ama burada anlatmak istediğimiz Kürt kimliği politik bir durumu, politik bir talebi ve bu doğrultuda bir mücadeleyi anlatıyor ve kapsıyor. Bu anlamda birçoğumuzun yurtseverleşmesinde sosyalist ideolojinin çok önemli ve hatta belirleyici bir rolü var. Bireysel olarak belirtmem gerekirse, Kürt kimliği ve yurtseverlik niteliklerine sosyalist bilincimle ulaştım...

Burada o günün sosyalist anlayışı ve pratiği birçok açıdan değerlendirilebilir, tartışılabilir ve eleştirilebilir; özel olarak kendi kavrayışımız ve bunun uygulanması da daha kapsamlı bir muhasebeyi gerektirir. Ancak bunlara rağmen, sosyalist ideolojinin, sosyalist bilincin Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi üzerinde yaptığı etki tartışma götürmez bir gerçektir.

Örneğin PKK’yi kuran grubu oluşturan kadroları biçimlendiren ve harekete geçiren ideoloji sosyalist ideolojidir; sosyalizm düşüncesiyle Kürdistan kavrayışları ve ortaya koydukları program daha sonraki temel gelişme eğilimini de belirlemiştir. Kısaca ne diyorlardı?

Kürdistan sömürgeci. Bu tespiti sosyalist bakış açılarıyla tahlil ediyorlardı. Sömürge bir ülkenin bağımsızlık sorunu vardır. Bağımsızlık ve özgürlük, hiç kimse tarafından bahsedilmemiştir. Sömürgecilik, kurumlaşmış dış zor ve egemenliktir. Bu zor aygıtı, ancak devrimci bir zorla tasfiye edilebilir; bağımsızlık ve özgürlük devrimci zoru esas alan bir ulusal kurtuluş mücadelesiyle elde edebilir. Peki, bu mücadeleyi kim ve kimler, hangi toplumsal güçler yapabilir? Bu soru,

Kürdistan’daki toplumsal yapının tahlili, politik güçlerin tahlili gibi bir zorunluluğu dayatıyordu. Yapılan toplumsal ve politik tahliller sonucu varılan tespitler de şuydu:

Kürt egemen sınıflarının bir Kürt sorunu yoktur, sınıf olarak onlar sömürgeciliğin yerel ayağı ve işbirlikçisi konumundadırlar. 1940’lardan sonra sınıf olarak bunlar iğdiş edilmişlerdir. Kent küçük-burjuvalarının devrimci bir mücadeleyi yürütme güçleri yoktur, onlar ancak süreç içinde devrimin güç kazanmasına paralel olarak bir müttefik güç haline gelebilirler. Geriye işçiler, köylüler ve aydın gençlik tabakası kalıyor. Devrimci yurtsever bilince donanmış aydın gençlik, mücadelenin ilk döneminde önemli bir rol oynar. İşçi sınıfının önderliğinde yoksul ve orta köylülerin temel gücüyle mücadele zafere ulaşır. Mücadelenin temel araçları parti, cephe ve ordu fikri ve uygulaması diğer devrimlerden esinlenerek alınan kavramlardı. (Konumuz burada bu noktaların tümünü tartışmak değil, bunları tartışmak, aslında son 30 yıllık Kürdistan tarihini tartışmak veya böyle bir tartışmaya giriş yapmak anlamına gelecektir. Konumuz bazı kısa tespitler yapmak ve yine bazı kısa sonuçları hatırlatmaktır.)

Birçok grup da benzer veya birbirine yakın düşünceler savunuyordu, yine her grup ve herkes kendisini sosyalist olarak tanımlıyordu. Peki, PKK’lilerle aralarındaki temel farklılık neydi? PKK’liler söylediklerine inanıyor ve inandıkları için yapıyorlardı! Yani düşüncelerinde samimi, tutarlı, ciddi ve kararlıydılar. Ciddiyet, samimiyet ve tutarlılık, ilk başta birer ahlaki kavramlar olarak algılanabilir: Kuşkusuz bu yönleri var, ama burada yaşam ve mücadele anlayışı ve pratiğinin bütünlüğünden söz etmemiz gerekir! Anılan bu bütünlüğün oluşumunda ve gelişmesinde sosyalist bilincin ve anlayışın belirleyici bir rol oynadığını vurgulamamız gerekir.

Bugün kendi geçmişini değerlendiren bazı arkadaşların, geçmişte savunduğu sosyalist değerlerden söz ederken, derin bir pişmanlık ifade eden sözleri, imaları gerçekten üzücüdür, aslında bir boşluğu da anlatmaktadır. Bir yanlış eleştirmek, geçmişin derin bir muhasebesini yapmak, hiç kuşkusuz önemli ve gereklidir. Ama bunu yaparken her olgunun ve etkenin hakkını teslim etmek sadece etik bir duruş değil, kendini, bugün boşluğa düşmeden, kendi temel niteliklerini yok etmeden tanımlamak için de gereklidir.

İster genelde PKK tarihi olsun, isterse tek tek “bireysel” tarihlerimiz olsun, sosyalizm ve devrim düşüncesini ve belli bir dönemin uygulamasını atlayarak veya derin pişmanlıklar duyarak doğru bir tarzda tahlil etmek mümkün değildir.

Kuşkusuz insanlar durdukları yere ve gelecek tercihlerine göre kendilerini yeniden tanımlayabilirler. Dün sosyalist iken, bugün kendisini “liberal” veya başka bir kimlikle tanımlayabilirler. Bu, büyük alt-üst oluşların yaşandığı her dönemde yaygın olarak yaşanmıştır. Ya da dingin dönemlerin de fazla dikkat çekmeyen bir gelişmesidir. Bunlar anlaşılır şeylerdir. Ancak geçmişine inkarcı yaklaşmak, her şeyden önce o kişinin bugün kendisini tanımlamada ve konumlandırmada büyük bir boşluk yaratır.

Bugün dünyamızın yaşadığı temel sorunların, Kürdistan’ın bağımsızlık ve özgürlük özlemlerinin 200 yıllık deneyimlerini özümsemiş ve kendini aşmış devrimci sosyalist çizgiyle çözülebileceğine inanıyorum. Sosyalist kimliğimden kıvanç ve onur duyduğumu vurgulamak isterim. Vebadan kaçır gibi sosyalist çizgiden kaçışın genel eğilim haline geldiği Kürdistan’da bu vurgulu hatırlatmanın gerekli ve önemli olduğunu düşünüyorum...

Peki, yaşanan sosyalizmin teorik ve pratik olarak yaşadığı yenilginin temel nedenleri neydi? Daha sonra genişçe tartışmak üzere iki noktanın altını çizmenin gerekli olduğunu vurgulamak durumundayız:

Bir: İktidar, devlet ve bunun bir alt başlığı olarak demokrasi konusu sosyalist ideolojinin ve pratiğinin en temel sorunudur. Bu başlık altında parti, öncülük, otorite ve özgürlük, mücadele araçları da tartışılmaya ve teorik ve pratik olarak aşılmaya muhtaçtırlar...

İki: Enternasyonalizm ve dünya devrimi konusundaki teorik yaklaşım ve pratik uygulamalar kapsamlı bir tartışmayı ve yeni ufukları gerektirmektedir. Ulus, ulusal hareket ve diğer noktalar da bu bağlamda bir tartışmayı gerektirmektedir.

Birinci temel noktaya yeniden dönmek gerekirse; bu konuda bugüne dek çok sayıda tartışma yapıldı, bugün de yapılıyor. Sorunu koymak, eleştirmek, olumsuzlukları kapsamlı olarak vurgulamak yetmiyor. Bununla birlikte alternatif çözüm, bir **“toplum projesi”** olarak koymak ve geliştirmek gerekiyor.

Hiç kuşku yok, bu, devrimci sosyalistlerin temel görevidir!

11 Kasım 2008

Köln’de kitlesel yürüyüş!

Yurtdışındaki Kürt kurumları tarafından bir süredir sürdürülen “Edi bese!” kampanyası, Öcalan’a yönelik fiziki saldırıdan sonra yeni araçlarla sürdürülmüş, bu çerçevede Almanya’nın Köln kentinin merkezinde bulunan Neumarkt alanında bir “nöbet çadırı” kurulmuştu. Çadırda özellikle Kürt gençleri 25 gün boyunca dönüşümlü olarak nöbet tuttular. Kürdistanlı sanatçılar çeşitli dinletiler gerçekleştirdiler. Yanı sıra panel, konferans ve kültürel etkinlikler düzenlendi.

Bu eylemlilik süreci, 8 Kasım günü yapılan bir yürüyüş ve mitingle sonlandırıldı. Yürüyüş için gelen Kürdistanlılar Neumarkt’ta toplandı. Müzik yayını ve gençlerin davul zurna eşliğinde halay çekmesi sırasında biriken kitle, saat 14.00’e doğru yürüyüşe geçti.

“Öcalan’a özgürlük, Kürdistan’a barış!” şiarıyla düzenlenen yürüyüşe, ezici çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu 4 binin üzerinde kişi katıldı. Esas olarak NRW çapında katılımın gerçekleştiği eylemde, “Öcalan’a özgürlük, Kürdistan’a barış!”, “Biji serok Apo!”, “PKK halktır, halk burada!”, “Terörist Türkiye!”, “Kürdistan faşizme mezar olacak!”, “Şehit namırın!” sloganları sıklıkla atıldı.

Bir-Kar olarak, Almanca, Kürt sorununa yönelik şiarlarımızın yazılı olduğu çeşitli dövizlerimizle eyleme katıldık.

Gür sloganların ve davul- zurnanın hiç susmadığı coşkulu bir yürüyüşün ardından tekrar Neumarkt’ta toplandı. Saygı duruşu, konuşma ve müzik dinletisinin ardından eylem sona erdi.

Bir-Kar / Köln

Aleviler'den kitlesel miting...

“Ayrımcılığa karşı eşit yurttaşlık hakkı!”

Türkiye'nin dört bir yanından gelen onbinlerce kişi, 9 Kasım günü, zorunlu din derslerinin kaldırılması, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın lağvedilmesi, cemevlerinin yasal statüye kavuşturulması ve Madımak Oteli'nin müze olması talepleriyle Ankara'da buluştu.

Alevi örgütlerinin çağrısıyla Ankara Tren Garı'nda buluşan onbinlerce kişi, buradan mitingini gerçekleştirileceği Sıhhiye Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. En önde “*Ayrımcılığa karşı eşit yurttaşlık hakkı istiyoruz!//Alevi Bektaşî Federasyonu*” yazılı pankart, arkasında ise Sivas'ta katledilenlerin yakınları tarafından şehitlerin resimleri taşındı.

Eyleme PSAKD'nin, Alevi Kültür Dernekleri'nin ve Hacı Bektaşî Veli Dernekleri'nin yanısıra Mücadele Birliği, KESK Ankara Şubeler Platformu, Halkevleri, ESP, Partizan, DHF, Marksist Bakış, ÇHD, Halk Cephesi, DİP Girişimi, SDP, TKP, EMEP, DTP ve ÖDP de katılarak destek verdi. Yürüyüş kortejinde Türk bayrakları ve Mustafa Kemal posterleri taşındığı gözlemlendi. Engin Çeber'in polis tarafından dövülerek gözüne alındığı yer olan Sarıyer'in PSAKD Şubesi kortejinde “Engin Ceber ölümsüzdür!” sloganı sıklıkla haykırıldı.

Tüm kortejlerin miting alanına girmesiyle miting başlatıldı. Şehitler için saygı duruşunun ardından PSAKD Genel Başkanı Fevzi Gümüş bir konuşma yaptı. AKP'nin eşitlik, özgürlük ve demokrasi düşmanı olduğunu, ülkeyi ABD'ye peşkeş çektiğini, neoliberal politikalarla eğitim ve sağlık gibi hakları paralılaştırdığını vurguladı. “*Kerbela'da Hüseyin'i susuz bırakan, Nesimi'nin Pir Sultan'ın, Denizler'in ipini çekenler; Menemen'de Kubilay'ın kafasına kurşun sıkanlar bunlardır*” şeklinde konuşan Gümüş, yerel seçimlere değinerek AKP hükümetinin

yıkılacağını belirtti.

Ardından Alevi Kültür Dernekleri Başkanı Tekin Özdil söz aldı. Aleviler'in talepleri kabul edilirse herkesle kucaklaşmaya hazır olduklarını belirtti.

ABF Başkanı Ali Balkız Aleviler'in taleplerini yineledi ve Erdoğan'ın cemevlerini “cümbüş evi” olarak adlandırmasını kınadı. Sivas davası sanıklarının zamanaşımından beraat etmesi istemini eleştirdi. Sözlerini 29 Kasım'da KESK ve DİSK tarafından gerçekleştirilecek olan merkezi mitingini çağrısıyla sonlandırdı.

Eylemde “Şeriata teslim olmayacağız!”, “Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!”, “Sivas'ın ışığı sönmeyecek!” sloganları atıldı.

Konuşmaların ardından sanatçıların verdikleri konserle miting sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Anadolu Federasyonu'nda açıklama...

“Devrimci tutsaklara özgürlük!”

Almanya'da polis devleti uygulamaları gün geçtikçe artmaktadır. Bu uygulamaların ilk hedefi ise, göçmen işçi ve emekçiler ile onların siyasal temsilcisi devrimci örgüt, kişi ve kurumlar olmaktadır.

Bunun en son örneği Almanya'nın NRW eyaletinde yaşandı. Bu eyaletin Köln, Dortmund ve Duisburg kentlerinde bulunan, Anadolu Federasyonu'na bağlı üç dernek, 5 Kasım saat 07.00'de Alman polisi tarafından kapıları kırılmak suretiyle basıldı. Yine aynı saatte değişik kentlerdeki üç eve de baskın yapıldı. Anadolu Federasyonu Başkanı Nurhan Erdem, federasyon çalışanlarından Cengiz Oban ve Ahmet İstanbullu tutuklanarak, Almanya'nın Karsruhe kentine götürüldüler.

Baskına uğrayan derneklerden biri olan Köln Anadolu Halk Kültür merkezinde, bu keyfi ve hukuksuz baskıları protesto etmek amacıyla üç günlük bir açlık grevi yapıldı. Yanısıra, baskınları protesto eden, “Alman devleti ne yapmak istiyor!” başlıklı bildiriler dağıtıldı.

9 Kasım Pazar günü ise, Köln Halk Kültür Merkezi'nde, “*Alman devleti neyin peşinde?, Almanya'da hukuk var mı?*” başlıklı bir basın açıklaması düzenlendi. Anadolu Federasyonu'nun legal ve meşru bir kurum olduğu, göçmen emekçilerin eşitlik ve özgürlük mücadelesini verdiği, tutuklanan üç arkadaşlarının da herkesçe tanınan legal kişiler oldukları belirtildi. Alman devletinin devrimcileri suçlu ve hatta “terörist” gibi göstererek son çıkardığı 129a ve 129b gibi “anti-terör” yasalarını bu yolla meşrulaştırmaya çalıştığı, esas hedefin başta göçmenler olmak üzere, emekçilerin kazanılmış siyasal hakları olduğu ve bu yolla gelişecek mücadelenin önünün alınmak istendiği belirtildi.

Ardından Alman polisinin hukuksuz ve faşizan davranışlarını teşhir eden ve tutuklanan devrimcileri sahiplenen konuşmalar yapıldı.

70'in üzerinde kişinin katıldığı basın açıklaması, “Cengiz, Nurhan ve Ahmet'e özgürlük!”, “Devrimci tutsaklara özgürlük, devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganlarıyla son buldu.

Açıklamaya Bir-Kar çalışanları olarak destek verdik.

Bir-Kar / Köln

Geleceğimize, emeğimize ve onurumuza sahip çıkalım!

Kapitalizmin merkezi ABD'de patlak veren kriz dünyanın her tarafına yayıldı. Kriz ile birlikte ABD'de büyük şirketler enkaza döndü. Batılı emperyalist ülkeler krizden kurtulmak için seferber oldular ancak bir çıkış yolu bulamadılar. Kapitalistlerin krizden daha fazla etkilenmemesi için çeşitli önlemler almaya başladılar. Özellikle otomotiv sektöründe krizin faturası işçilere ödetilme yoluna gidildi. Üretime ara verme ve işçi çıkarma gibi yöntemlere başvuruldu.

General Motors Kuzey Amerika'daki 4 fabrikasını kapatacağını ve onbinden fazla işçiyi işten çıkaracağını açıkladı. Yine inşaat sektöründe 60 bine yakın işçi işini kaybetti. Dünyanın en büyük ikinci cep telefonu üreticisi olan Motorola 7 binden fazla işçiyi işten çıkardı. Dünyada binden fazla şubesi olan Starbucks firması da 600 şubesini kapatacağını ve 12 bin kişinin işsiz kalacağını açıkladı.

Ülkemizde ise ilk başlarda Erdoğan “bizim ülkemiz güçlüdür, bu krizden etkilenmez” dese de, ABD'de patlak veren krizden Türkiye'nin etkilenmemesi mümkün değildi. Özellikle otomotiv sektörü yabancı şirketlere üretim yapıyor. Yine tekstil ve metal sektörü yurtdışındaki şirketlere üretim yapmaktadır.

Ancak bu krizin kimin krizi olduğunu iyi bilmemiz gerekmektedir. Bu krizin nedeni hiçbir yerde işçi ve emekçiler değildir. Bugün tüm patronlar kendi kârlarını düşürmemek için milyonlarca işçinin aç ve sefalet içinde kalacağını bile bile işçi çıkartmalara ve ücretsiz izinlere başvurmaktadır.

Özellikle MESS patronlarının TİS görüşmelerinde krizi bahane ederek işçilere %4 zam önermeleri, esnek üretim dayatmasında bulunmaları bunu gösteriyor. Bir süre önce MESS patronları metal sektöründeki üretim artışının son 3-4 yıldır %100 olduğunu, bunu da işçilerin iyi çalışmaları sonucu başardıklarını, bunun için işçilere teşekkür ettiklerini açıklamışlardı. Ancak hemen ardından ve metal TİS'lerinin gündemde olduğu bir aşamada yeni bir krizde olduklarını, bunu aşmak için işçilerden anlayış ve özveri beklediklerini açıkladılar. Oysa, kendilerinin de itiraf ettikleri gibi, son dört yıllık kârları tüm işçilerin maaşlarını bir yıl rahatlıkla karşılayabilecek boyutlardadır.

Bu saldırısı yalnızca metal sektöründe değil tekstil, gıda, inşaat sektöründe de yaşanmaktadır. Birçok işçi işten çıkartılmış ve alacaklarını alamamış durumdadır.

Var olan kriz kapitalizmin krizidir. Bu krizi insanlığın krizi haline getiren, insanlığı açlığa mahkûm eden kapitalistlerin bitmek tükenmek bilmeyen kâr hırsından başka bir şey değildir. Kapitalizmin krizini ortadan kaldırmanın tek yolu da biz işçi ve emekçilerin bir araya gelerek örgütlenip kapitalizmi ortadan kaldırmasıdır. İşçi ve emekçiler, tüm ezilen halklar bu mücadelenin içinde yer almadıkları sürece krizler yaşamaya devam edecek ve bedelini ise bizler ödeyeceğiz.

Çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için kendi gücümüze güvenelim. Tüm işçi ve emekçiler! Geleceğine, emeğine ve onuruna sahip çıkmak için bir adım ileri çık!

Manisa'dan bir Kızıl Bayrak okuru

Mücadele Postası

“ATK raporu bilimsel değil!”

Türk Tabipleri Birliği (TTB), İstanbul Tabip Odası (İTO), Adli Tıp Uzmanları Derneği, Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığı Derneği, Adolesan Sağlığı Derneği, Türk Pediatri Kurumu ve Türk Psikiyatri Derneği 10 Kasım günü, Adli Tıp Kurumu’nun Hüseyin Üzmez ile ilgili verdiği rapora ilişkin yeni bir rapor sundu.

“Çocukların cinsel istismarı konusunda bilirkişilik ve Adli Tıp Kurumu” başlıklı raporu İTO Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen okudu. Açıklamada, istismara maruz kalan çocuğun eğitilmiş bir uzman tarafından değerlendirilmesi gerektiğini ifade etti. Adli Tıp Kurumu’nun yapısı ve işleyişine karşı yönelttikleri eleştirilerin gözardı edildiğini söyleyerek kurum yapılaşmasındaki ihtisas kurallarının ceza yasasındaki suç tiplerine göre düzenlenmesinin çocuk ruh sağlığı ile ilgisi olmayan uzmanların imzalarının raporda yer aldığını belirtti.

Raporun sonuç bölümünde, kararın bilimsel verilere dayanmadığı şu başlıklarla özetlendi:

- Hiçbir çocuk ve ergen ruhsal değerlendirmesi bulgusuna yer verilmemiştir.
- Herhangi bir psikometrik değerlendirmeye başvurulmamıştır.
- Çocuk ve ergenin ruhsal değerlendirmesi sürecinin bir parçası olan anne-baba görüşmesi değerlendirme sürecinde yer almamaktadır.
- Çocuğun okuldaki ilişkileri, ders başarısı, arkadaş ilişkileri hakkında bilgi toplanmamıştır.

Son olarak, Adli Tıp hizmetlerinde bilimselliğin, bağımsız ve özerk yapılanmanın, bilirkişiliğin ayrılmaz parçaları olduğu ve Türkiye’de Adli Tıp hizmetlerinin bu çerçevede yeniden yapılandırılması istendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi-Köylü: “Susmayacağız!”

İşçi-Köylü gazetesi, geçtiğimiz günlerde savcılık kararıyla aldığı bir aylık kapatma sansürüne karşı 8 Kasım günü Kadıköy İskele Meydanı’nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Devrimci basın sansürle susturulamaz! / İşçi-Köylü” pankartının açıldığı eylemde “Başbuğ buyurdu, mahkemeler kapattı!”, “Doğru yerdeyiz!”, “Senin sesine sahip çık!” dövizleri ve İşçi-Köylü gazeteleri taşındı.

Yapılan açıklamada, devrimci, sosyalist, yurtsever çizgide basın-yayın faaliyeti yürütmenin zorlukları anlatılarak baskılar karşısında susulmayacağı

söyldü. Yurtsever basının karşı karşıya kaldığı 30’u aşkın kapatma saldırısı vurgulandı ve Doğan Medya’ya ait YAY-SAT tarafından muhalif basın-yayın organlarına uygulanan sansüre işaret edildi. Kızıl Bayrak, Yürüyüş ve Atılım gazetelerinin karşı karşıya kaldığı sansür uygulamalarına değinildi.

Eylemde, “İşçi-Köylü susmadı, susmayacak!”, “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!”, “Devrimci basın susturulamaz!”, “Baskılar, sansürler bizi susturamaz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tokat’ta emekçi kadın etkinliği

Eğitim-Sen Tokat Şubesi Kadın Komisyonu, 7 Kasım’da aldığı karar doğrultusunda Kasım ayının ilk etkinliğini gerçekleştirdi.

“Emekçi Kadınlar Buluşma Çayı” olarak planlanan etkinlik “Bu Bahar Önce Emekçi Kadınlar Yürüyecek!” başlıklı sinevizyon gösterimi ile başladı. Gösterim ilgiyle takip edildi.

Ardından kadın komisyonu adına yapılan konuşmada “25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete

Karşı Uluslararası Mücadele Günü”nün anlam ve önemi özetlendi. Program, Emekçi Kadın Komisyonu’nun Kasım ayı içerisinde gerçekleştireceği etkinliklerin duyurusu ile devam etti.

Konuşmanın ardından yemek bölümüne geçildi. Daha sonra da Hüseyin Üzmez’in Adli Tıp Raporu’yla tahliyesi üzerine basın açıklaması gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Tokat

DESA direnişiyle dayanışma sürüyor...

Desa Direnişiyle Dayanışma Kadın Platformu’nun Sefaköy Desa önünde direnişini sürdüren Deri-İş Sendikası üyesi Emine Arslan’la dayanışması sürüyor.

8 Kasım günü DESA’nın Beyoğlu İstiklal Caddesi üzerindeki mağazasına Taksim Tramvay Durağı’nda buluşarak yürümek isteyen kadınları kolluk güçleri engelledi.

“Novamed’de kazandık, Desa’da da kazanacağız!”, “Yaşasın kadınların dayanışması! Erkek egemenliğine hayır!” pankartları ve “Desa sosyal, etik, kurallara uy!”, “Kadınlar sendika yönetimine!”, “Evde, işte kadına yönelik şiddete son!”, “Erkek egemenliği ve kapitalizme son!”, “Şok! Maaşına %100 indirim, işten çıkartıldı!” dövizlerinin açıldığı eylemde platformun açıklaması okundu.

Sendikalaşmanın önündeki engellerin kaldırılması, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması ve fazla mesailerin kaldırılması talebiyle DESA ürünlerine boykot çağrısı yapan Platform, Emine Arslan’la dayanışma içinde olduğunu bir kez daha duyurdu.

Basın açıklamasının ardından Emine Arslan bir konuşma yaptı. Arslan, direnişe sonuna kadar yılmadan devam edeceğini belirtti, kendisine destek verenlere teşekkür etti.

Eylemde, “Yaşasın kadın dayanışması!”, “Emine Arslan yalnız değildir!”, “Desa ürünlerini boykot edelim!”, “Örgütlenme hakkımız engellenemez!”, “Bedenimiz, emeğimiz, kimliğimiz bizimdir!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Metal işçileri MESS'in
kapısına dayandı!

**“Ya tekliflerinizi
değıştirirsiniz ya da
grevde görüşürüz!”**

